

**Редактори:
Девід Емпсон, Емілі Дрейн,
Кріс Девелт, Рік Черок**

ПОКЛИКАННЯ

42 надихаючі розповіді християнських лідерів
з усього світу про те, як вони почули
покликання від Бога

Перекладачі Біблії

України

Луцьк
МКФ «Християнське життя»
2026

УДК 27-42
Е57

Переклад з англійської — Ірина Дячук
ГО «Перекладачі Біблії України»
pioneerbibleukraine@gmail.com
pbu.org.ua

The Call is a Joint project of the International Conference on Mission (ICOM)
and College Press Publishing.
Published in partnership with Literature and Teaching Ministries
latm.info

Всі права захищені. Жодна частина цієї книги не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу видавця, за винятком коротких цитат, що містяться в критичних статтях або рецензіях.

Усі цитати зі Святого Письма, якщо не вказано інше, взяті з Біблії, UBIO (Переклад Огієнка). Всі права захищені.

Девід Емпсон, Емілі Дрейн, Кріс Девелт, Рік Черок

Е57 Покликання/Девід Емпсон, Емілі Дрейн, Кріс Девелт, Рік Черок; перекл. з англ. І. О. Дячук. – Івано-Франківськ: ГО «Перекладачі Біблії України»; Луцьк: МКФ «Християнське життя», 2026. – 248 с.

ISBN 978-966-8495-76-2

Це збірка особистих історій, написаних великою кількістю місіонерів з усього світу, які дають відповідь на запитання: «Що було «Покликанням Божим» для вас?». Тут ви прочитаєте дуже надихаючі та щирі розповіді наших братів і сестер, які просто запитували Бога, що Він хоче, щоб вони робили. Ви побачите емоції, особисте переживання, а також глибоку віру в те, що народи повинні почути Добру Новину Євангелія нашого Господа.

УДК 27-42

ISBN 978089900-545-4 (англ.)
ISBN 978-966-8495-76-2 (укр.)

© College Press Publishing Co., Ing (англ.), 2021
© ГО «Перекладачі Біблії України», 2026

ЗМІСТ

ВСТУП	7
НАШ ПОКЛИК ДО МІСІЙ.....	9
<i>ДЖИМ ТА ЖАК БАУМГАРДНЕР</i>	
ПОКЛИКАННЯ: ЯК БОГ ПРОМОВИВ ДО ПОЖЕЖНИКА ТА ЙОГО СІМ'Ї	15
<i>ДЕНІЗ БЕК</i>	
КОЛИ ТИ БАЧИШ СВІТ З ВЛАСНОГО ПОДВІР'Я.....	21
<i>ДЖЕЙМС К. БУК</i>	
ПОКЛИКАННЯ	27
<i>ЕЛІОТ БРАНЧ</i>	
ПІДШТОВХНУТІ ОБІЦЯНКАМИ	35
<i>ТВАЙЛА БРАЙТ</i>	
ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ	41
<i>ДЖОРДЖ та ЛАВЕРН КАРІЛЛЕТ</i>	
<u>ДЖЕЙМС ТЕРНЕР БАРКЛАЙ:</u> МІСІОНЕР У ЄРУСАЛІМІ ТА ПЕРШИЙ ІНОЗЕМНИЙ МІСІОНЕР РУХУ ВІДНОВЛЕННЯ.....	47
<i>Надано РІЧАРДОМ Дж. ЧЕРОКОМ</i>	
<u>АЛЕКСАНДР КРОСС:</u> ПЕРШИЙ МІСІОНЕР РУХУ ВІДНОВЛЕННЯ, ЯКИЙ ПОМЕР ПІД ЧАС СЛУЖІННЯ В ЧУЖІЙ КРАЇНІ	51
<i>Надано РІЧАРДОМ Дж. ЧЕРОКОМ</i>	
<u>ЛЕСЛІ ТА КЕРРІ ВОЛЬФ:</u> ПОЧАТОК МІСІЙНОГО РУХУ ПРЯМОЇ ПІДТРИМКИ	55
<i>Подано РІЧАРДОМ Дж. ЧЕРОКОМ</i>	
ПОКЛИКАНИЙ У ЦЕРКОВНОМУ ТАБОРІ	61
<i>ДЕВІД ЕМПСОН</i>	
МОЯ ПОДОРОЖ ДО СЛУЖІННЯ ХРИСТУ В АРАБЬСЬКОМУ СВІТІ	67
<i>САФАА ФАХМІ</i>	

ВІД ПОЖЕЖНИКА ДО ТОГО, ХТО ЗАПАЛЮЄ ВОГОНЬ	73
<i>КРІС ФРІМЕН</i>	
НАСТАВНИК І ВЕЛИКА РИБА	79
<i>ОСТІН ТА АМАНДА ГАНЬО</i>	
СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ НАВАЖИТЬСЯ ПІТИ?	85
<i>ГЛЕН ГІБСОН</i>	
ВІД КНИЖОК ДО КНИГИ	91
<i>СЕРГІЙ ГОЛОВІН</i>	
<u>ПОКЛИКАННЯ РАДЖАНА ІПЕ:</u>	
БАГАТО ГОЛОСІВ НА ШЛЯХУ	97
<i>Надано ДЖОАНОЮ ГРИММ</i>	
ЯКІ ГАРНІ НОГИ БЛАГОВІСНИКІВ МИРУ	103
<i>РЕБЕКА ГАННУМ</i>	
МОЄ ПОКЛИКАННЯ БУТИ МІСІОНЕРОМ	107
<i>ПОЛ ГАЙФІЛД</i>	
<u>МІЛТОН БЕЙТС:</u>	
ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ СЛУЖБИ	
НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ (МСНС)	113
<i>Надано НЕНСІ БЕЙТС ДЖЕТТ</i>	
ПОКЛИКАННЯ ДО СЛУЖІННЯ	119
<i>Д-Р АДЖАЙ ЛАЛЛ</i>	
НАШЕ ПОКЛИКАННЯ «3:33»	125
<i>ДЕВІД ТА ДОННА ЛІНН</i>	
ШЛЯХ ДО СЛУЖІННЯ В КОЛУМБІЇ	129
<i>ДЕЙЛ МІД</i>	
ПОКЛИКАННЯ ДО ПОДОРОЖІ	135
<i>ДЕВІД МОРС</i>	
<u>ІСТОРІЯ КЛІНТОНА ЛУНІ:</u>	
НЕБЕЗПЕКА НАВЧАННЯ МІСІОНЕРСТВУ —	
ТИ МОЖЕШ ПОЇХАТИ САМ	141
<i>Надано ФРЕНСІСОМ НАШЕМ</i>	
НЕОЧІКУВАНЕ ПОКЛИКАННЯ ДО КИТАЮ	147
<i>РЕЙЧЕЛ ПЕРРІ</i>	
МИ ЇДЕМО В БРАЗИЛІЮ!	151
<i>НІЛ ПІРОЛО</i>	

ВІДНЕСЕННЯ СПРАВЖНЬОГО БУДДИ ДО ПІВДЕННО-СХІДНОЇ АЗІЇ	155
<i>ТІМОТІ ПУНГСАР</i>	
МОЖЛИВІСТЬ + ПОТРЕБА + ОБДАРОВАНІСТЬ + ДОСТУПНІСТЬ = ПОКЛИКАННЯ!	161
<i>ДЖЕФФ ТА ДЖЕЙН РОБЕРТСОН</i>	
ПРИЄДНАЙСЯ ДО БОГА В ЗДОБУТТІ УЧНІВ	167
<i>ЕНДІ РОДРІГЕС</i>	
ДЕХТО ПРИЙШОВ, БІЖУЧИ	171
<i>ДЕВІД САВАДЖ (написано у 1969 році)</i>	
ПОКЛАСТИ РУНО	177
<i>МАЙКЛ ШРЕЙДЖ</i>	
НАВЧАННЯ ПІДКОРЯТИ СВОЄ СЕРЦЕ БОГУ	181
<i>ТІМ СІРС</i>	
ЧОМУ НОРВЕГІЯ?	187
<i>МІКАЕЛА ШІПЛІ</i>	
ВІН ШУКАЄ НЕ ТИХ, ХТО ГІДНИЙ, ВІН ШУКАЄ ТИХ, ХТО ГОТОВИЙ	191
<i>ГРЕГ СВІННІ</i>	
РОЗПОВІДЬ ПРО ДРУЖИНУ, ЩО ЙДЕ СЛІДОМ	197
<i>ЕЛІЗАБЕТ ТРОТТЕР</i>	
БОЖИЙ ГОЛОС	203
<i>ЕЛЕЙН ТВІТЧЕЛЛ</i>	
МИ ДУМАЛИ ЄВРОПА АБО АЗІЯ, БОГ СКАЗАВ АФРИКА	209
<i>БІЛЛ ВЕБЕР</i>	
БОГ РОЗШИРЮЄ МЕЖІ І ВЧИТЬ ДОВІРЯТИ	215
<i>ЕЛІС ВЕСТ</i>	
ЯКБИ ЦЕ БУЛИ ТІЛЬКИ ТИ І Я?	221
<i>МАЙКЛ ВЕТЦЕЛЬ</i>	
ВИХОДЯЧИ З ВІРОЮ	227
<i>МЕЛІНДА ВІЛСОН</i>	
ВЧИТИСЯ ДОВІРЯТИ БОГОВІ	233
<i>ВІНГ ВОНГ</i>	

ВСТУП

«Покликання Боже» є предметом значної уваги як у світі місіонерства, так і в ширшому спектрі служіння Царству Божому. Кожен християнин хотів би мати певність, що те, що він робить, знаходиться в межах Божої волі. Багато хто навіть виступатиме за те, що називають «чітко визначеною» волею Божою або ідеєю, що для вас є щось дуже конкретне в служінні нашому Царю. Інші скажуть, що ні, насправді воля Божа або Його покликання у вашому житті є набагато загальнішими. Хоча більшість зупиняється десь посередині, корисно розглянути, що саме ми маємо на увазі, коли говоримо про Боже покликання.

У світі місіонерського служіння є багато історій про те, як Бог, так би мовити, «розставив усе на свої місця» для працівників, щоб вони вирушили на поле. В цій збірці представлено деякі з них, написані місіонерами з усього світу, які дають відповідь на запитання: «Що було «Покликанням Божим» для вас?». Тут ви прочитаєте про людей, які отримали дуже конкретне підтвердження того, що вони зрозуміли як Боже покликання, тоді як інші розкажуть вам, що це було скоріше переконання в їхніх серцях стосовно загиблого світу і того, що вони повинні з цим робити.

Це дуже надихаючі та щирі розповіді наших власних братів і сестер, які просто запитували Бога, що Він хоче, щоб вони робили. Ви побачите емоції, особисте переживання, а

також глибоку віру в те, що народи повинні почути Добру Новину Євангелія нашого Господа.

Працюючи разом, керівництво ICOM разом із керівництвом College Press зібрали те, що, на нашу думку, буде корисним для вас, коли ви продовжуватимете шукати Божу волю та Божий шлях у своєму житті. Нехай Господь буде вшанований і прославлений, і нехай Його Ім'я буде відоме до кінців землі!

– **Кріс Девелт**

Видавнича компанія College Press

– **Девід Емпсон**

Міжнародна конференція з місій (ICOM)

НАШ ПОКЛИК ДО МІСІЙ

ДЖИМ ТА ЖАК БАУМГАРДНЕР

У 1995 році дорога подруга заохотила нас записатися на курс, який наша місцева церква проводила вперше. Він називався «Перспективи Світового християнського руху» (Perspectives on the World Christian Movement). Наша подруга, Керол Данлап, уже вплинула на наше життя своєю дружбою та заохоченням брати участь в різних служіннях нашої церкви. Для мене, Джима, це включало служіння турботи (CARE), а також мою першу короткострокову місіонерську поїздку до України в 1994 році. Тому, попри те, що курс «Перспективи» вимагав 15-тижневого зобов'язання, ми записалися. І справді, наші погляди були кардинально змінені, що згодом привело нас до чіткого покликання служити Богові в таких країнах як Боснія і Герцеговина (БіГ).

Ще до того, як курс закінчився, ми почали бачити можливості досягати людей з різних народів і служити їм просто у нашому власному «задньому дворі» в Луїсвіллі, штат Кентуккі. Інший студент курсу, який працював в InterVarsity, оголосив, що місцевий коледж, Університет Луїсвілля, має програму волонтерського хостингу (безкоштовне поселення) для іноземних студентів. Програма підбирала студентам американські сім'ї задля дружби та допомоги в розумінні американської культури. Тож ми всі занурилися в цю програму. І це було велике благословення.

Дехто з нас досі підтримує зв'язок із тими студентами через 25 років.

Одного разу ми спілкувалися з китайським студентом, який дуже хотів дізнатися більше про Америку. Коли ми запитали його, які перші речі він хотів би зробити та пізнати, він негайно сказав, що хотів би читати Біблію! Через рік він був хрещений і став частиною місцевої китайської громади поблизу коледжу.

Потім була та ентузіастична дівчина з Таїланду. Вона також хотіла, щоб її хлопець, корейський студент інженерного факультету, став частиною наших дружніх стосунків. Звісно! Вони також були дуже приємними. У цих обставинах було дуже природно ділитися і обговорювати нашу віру як частину способу життя. Згодом вони одружилися і переїхали до Кореї. Я навіть відвідав їх у 2008 році під час службової поїздки до Сеула. Зрештою, п'ятеро з нас приймали іноземних студентів з усього світу та робили разом з ними те, що створювало ще більшу синергію стосунків та можливості для пояснення і моделювання духовної істини у звичайному повсякденному житті. Це представляло частину нашого покликання. Ми були доступні та шукали можливості служити іншим заради Євангелія. Коли ми робили ці кроки віри, отримували більше ясності щодо того, що буде далі.

Потім до Луїсвілля почали прибувати біженці з різних куточків світу. Як їм служити? Нам не довелося довго шукати, щоб зрозуміти, що ми можемо бути волонтерами в програмі вивчення англійської мови. Тут ми зустріли людей з Камбоджі, В'єтнаму та Афганістану.

Але на цьому шляху у нас зросло зобов'язання бути доступними для служіння найменш досягнутим народам світу. Ось кілька фактів, які дійсно вплинули на нас: більшість міжкультурних працівників і коштів спрямовується туди, де Євангеліє вже утверджене. Менше 1% місіонерів

їдуть до недосягнутих. Те саме стосується пожертвувань, де знову ж таки менше 1% йде на досягнення найменш досягнутих у світі. Суть для нас полягала в дисбалансі. Церква в Північній Америці витратила понад 95% своїх фінансів на себе або на досягнення тих, хто, як мінімум, є сусідами, які мають доступ до Євангелія. Тож ми вирішили бути готовими поїхати туди, де потреба була більшою. Це також стало частиною нашого покликання, що формувалося.

І все це змусило нас щиро сказати: «Ось ми, Господи, пошли нас, якщо це Твоя воля».

Наша робота й стосунки з іноземними студентами та біженцями були лише початком. Незабаром наша церква попросила нас поїхати до повоєнної Боснії у 1998 році. Метою було визначити можливості, де церква могла б служити. Перебуваючи там, ми почули слова місіонера, які закарбувалися в нас. На його думку, найбільшою потребою на той час були довгострокові працівники. З усіх потреб, які ми бачили і чули, ця вразила нас найбільше. Тож звертайте увагу на Духа і на те, що впливає на вас і резонує (знаходить відгук) з вашим духом. Бо це може бути тихий голос і спрямування Всемогутнього.

Це незабаром підтвердилося після нашого повернення, коли той самий місіонерський лідер у Боснії зв'язався з Дагом Лукасом, президентом Team Expansion, запитуючи про нас. Коротко кажучи, він запрошував нас розглянути можливість приєднання до місіонерської роботи в БіГ. Це сталося несподівано, але ми поставилися до цього вкрай серйозно. Знову ж, ми запитували: чи це Святий Дух промовляє до нас через Свій народ? Звісно, при визначенні божественного проводу завжди мудро поділитися і отримати пораду від інших. І ми так зробили. Коли ми молилися про ясність і підтвердження, воно прийшло у формі майже одностайної згоди від братів і сестер у Христі, які знали нас.

Мало того, у нашому випадку наша місцева церква прагнула почати посилати своїх власних членів на місіонерське поле. Тож вони з ентузіазмом схвалили це і доручили нам бути їхніми свідками Євангелія в БіГ.

Це покликання, що формувалося, стало ствердним у 1998 році, і ми були на місіонерському полі вже до серпня 1999 року. Для когось це може здатися дуже швидким рішенням, але обставини у всіх різні. Нам було трохи за 40, і діти вже вступили до коледжу. Процес виходу на поле був не таким вже й складним. Додаткові підтвердження прийшли у вигляді збору фінансової підтримки. Протягом кількох місяців ми мали повну підтримку і план для всього необхідного, включаючи допольову підготовку.

Я хотів би тут дуже серйозно заявити, що допольову підготовку не слід сприймати легковажно, а її корисність — применшувати. На нашу думку, добра, ґрунтовна допольова підготовка може бути значним показником довголіття та ефективності на місіонерському полі. Звільнення (дострокове завершення) серед міжкультурних працівників є високим з різних причин. Багатьом причинам можна запобігти. А добра підготовка може спорядити нас, щоб витримати і розвинути стійкість, коли ситуація неминуче ускладниться.

Один із незабутніх і цінних уроків, який ми засвоїли в Mission Training International (МТІ), полягав у тому, **щоб мати ясність щодо нашого покликання. Запишіть його. Розкажіть про нього людям. Тримайте його у своєму серці. У ньому не повинно бути двозначностей, а ділитися ним має бути для вас другою натурою. Чому? Тому що, коли стане справді важко через світ, плоть і диявола, ви можете почати сумніватися, чи повинні ви взагалі бути в цьому місці.**

Протягом останніх 22 років ми багато разів пережили дуже високий рівень стресу, аж до моменту сумніву,

чи це того варте. Такі речі, як вивчення мови, змушували Жака зневірятися у можливості жити тут. Конфлікт зі співробітниками може призвести до того, що люди кидають усе й повертаються додому. І ми не були винятком. Але завдяки цьому одному факту, і з благодаті Божої, ми знали, що повинні бути там. Не тому, що ми були розумнішими, здібнішими чи духовнішими, а принаймні частково тому, що ми пам'ятали наше покликання. І воно все ще було дійсним. Нас не звільнили від нього.

Ви також, ймовірно, переживете цю кризу і засумніваєтеся у своєму рішенні жити серед недосягнутого народу. Інші можуть казати вам, що ви божевільні, піддаючи себе та свою сім'ю цим стресам, ризикам і навіть небезпеці. Але якщо ви пам'ятаєте своє покликання, те, як Бог говорив і вів вас, і як Божий народ та церква підтвердили це в контексті Великого Доручення, тоді ви переживете цю кризу.

Ви знатимете, що Бог покликав вас не до легкого життя та вільного плавання в іншій культурі, а бути Його вірним свідком попри всі витрати та жертви. **І це буде для вас якорем, каменем пам'яті, за допомогою якого ви згадаєте, що зробив Бог, привівши вас до цього місця заради Свого імені.**

Це не просто історія про силу курсу «Перспективи». Це данина поваги таким, як-от Керол, які заохочують та надихають інших зробити крок віри заради добра Царства Божого. Хоча Керол посадила насіння, Бог зростив його.

Насамкінець, наше покликання було поступовим. Воно виникло, коли ми робили кроки віри та корилися тому, що розуміли як Божу волю у Святому Письмі. Господь використовував людей, як-от Керол, і речі, такі як курс «Перспективи», та можливості — робота з іноземними студентами та біженцями. Наше покликання було отримане, зрозуміле і підтверджене у контексті нашої місцевої церковної спільноти, яка знала нас, допомогла розпізнати

й підтвердити наше покликання, а потім послала нас на служіння!

Джим та Жак Баумґарднер служать місіонерами у Боснії та Герцеговині.

ПОКЛИКАННЯ: ЯК БОГ ПРОМОВИВ ДО ПОЖЕЖНИКА ТА ЙОГО СІМ'Ї

ДЕНІЗ БЕК

Я знаю, як це — бути на периферії, коли Ісус ходив вулицями цього світу. Бути кимось із натовпу, хто вірив, хто прагнув і дивився, але відчував, що він не дотягує. В той час мені не треба було б напружувати свою уяву, щоб відчувати ту заздрість (о, жах!), коли я дивилася б на учнів, які пережили живі слова Ісуса, що кликав їх іти за Ним. Я уявляла б, як волосся стає дибки на їхній потилиці, коли ці слова фіксуються у їхній свідомості. Я б прагнула цього відчуття, цієї певності знання, що Він обрав мене, і що саме цього Він від мене й хоче. Знати, що Він бачить усе, що я можу запропонувати, і думає, що цього достатньо.

Зі свого місця у церкві я вбирала кожную місіонерську історію, яку розповідали зі сцени.

Якщо це було літо, то я була у VBS (Біблійна школа для дітей) як мама чотирьох власних дітей. У перший тиждень червня мене можна було знайти саме там. Я супроводжувала якийсь клас на місіонерський час, де протягом 30 хвилин щодня моє серце стискалося від слів, сказаних місіонерами, що служили в далеких місцях. Після почутого моє серце вже ніколи не було таким як раніше.

Прагнення бути кимось більшим, ніж просто слухачем історій, було справжнім. Але реальність була такою: ми з чоловіком не були типовими місіонерами. Ми не закінчували Біблійний коледж. Ми не були людьми юного віку. Місіонерським полем мого чоловіка була пожежна частина, де він, 30-річний, вже мав ґрунтовну кар'єру. Моє ж поле полягало у догляді за чотирма дітьми, які називали мене мамою.

Іноді ми говорили: «А що, якби ми вирішили піти на місію?» та «Ти можеш уявити, як це — поїхати у важкі місця, щоб розповідати людям про Ісуса?». Дехто сказав би це так, ніби уникнув небезпеки. Ми ж говорили це так, ніби це була мрія, що здійснилася. Тож ми намагалися бути вірними там, де були — створювали спільноту, любили людей, говорили про Ісуса в житті інших.

Мабуть, я почала глибоко ховати ті прагнення у свою задню кишеню. Хоча ми з Джошем часто вечорами за розмовами розмірковували про «можливо, коли-небудь», але я не була готова до слів, які він сказав у той день, коли повернувся з короткострокової поїздки до Африки: «Нам потрібно все продати і їхати».

У нас було четверо дітей і мало грошей, тому, коли хтось оплатив завдаток, щоб Джош міг поїхати у ту двотижневу поїздку до Кенії, не було жодних сумнівів, що він поїде! Я залишуся вдома і триматиму оборону... або просто намагатимуся, щоб вона не завалилася. Як «турботлива дружина», я подумала, що зроблю йому сюрприз — невеликий ремонт, поки його не буде. Тож протягом наступних двох тижнів, між піклуванням про дітей, я працювала (з невеликою допомогою), щоб замінити підлогу на кухні. «Він буде в захваті!» — говорила я собі. Хоча мені довелося відкрити кредитну картку магазину, я заспокоювала свої сумніви: «Він буде такий вдячний, що це зроблено».

Поки я була зайнята розмовами із собою, Джош переживав життя, повне бідності та нестатків. Його очі відкривалися на той факт, що ми маємо так багато. Невпевненість у нашій кваліфікації згасала, коли він усвідомлював: не обов'язково мати докторський ступінь з богослов'я, щоб бути руками і ногами Ісуса. Він бачив, як зникають усі причини, через які ми думали, що не можемо поїхати. Джош наближався до відповіді на покликання, яке було там увесь час.

Я ж була десь на 150 кілометрів далі, на дорозі, де мрії про місію були глибоко заховані у нашій задній кишені. Я обожнювала нашу нову підлогу і підстрибувала на пальцях ніг від хвилювання, щоб показати її своєму чоловікові. *(Чи можете ви уявити, як два світи готуються зіткнутися з кожним його кроком від доріжки до будинку в день повернення?)*

Джош онімів, прагнучи поділитися своїм серцем, щоб жити без надлишку, все продати і жити жертвовно. Я була засмучена, що його відповіддю була тиша, замість того, щоб схопити мене і закружляти від радості.

Наступний місяць був сповнений важких розмов, оскільки ми намагалися знову синхронізувати наші думки. Я не переживала того, що пережив він. Слова не можуть зворушити людину так швидко, як реальний життєвий досвід. Джош відмовлявся відпускати свої нові переконання, і у справжньому стилі «зрілої» подружньої суперечки ми виявили, що занадто бурхливо реагуємо, щоб компенсувати недостатню реакцію одне одного. **Я сильніше чіплялася за життя, до якого звикла, а Джош вирішив... скасувати Різдво.**

До великого свята залишалось 10 днів. Усі подарунки були куплені: і нами, і для нас. Я не могла уявити, як подзвонити нашим батькам і сказати їм забрати все назад і що ми не прийдемо на жодне святкування. Я згадала

подарунки, які з любов'ю підбрала для кожної дитини й сховала в шафі, і боролася з почуттям гніву через його абсурдну ідею. *(О, як же добре, що ми тепер сміємося з того Різдва!)*

Коли ми нарешті принесли всі наші розбиті плани та біль Господу, зрозуміли, що насправді маємо одне й те саме серце. Ми просто були на різних етапах процесу віддачі наших страхів Йому. Джош відпустив ці страхи в Божі руки десь біля дитячого будинку в Кенії. Мої страхи все ще комфортно чіплялися за мою ногу... як одна-чотири дитини, залежно від дня.

Так було до того дня, поки я стояла на нашій кухні. Коли я сперлася на раковину, яку щойно звільнила від брудного посуду, мій мозок наповнило слово... Пенсія. Дослідивши кожен страх і виявивши, що всі вони ведуть до іншого, я зіткнулася віч-на-віч із пенсією. Джош мав дуже гарний пенсійний план у пожежній частині. Я зрозуміла того дня, що я не боялася їхати і служити. Я не боялася забрати своїх дітей далеко від родини та зручностей. Я насправді була в захваті від перспективи не намагатися йти в ногу з модою, носячи «правильний» одяг і водячи «правильну» машину. Я боялася того, що буде після. Коли ми постаріємо і опинимося там, звідки почали, я боялася залишитися ні з чим.

Я не чула, щоб Бог промовляв до мене вголос. Це не наш стиль - мій і Божий. Але я пам'ятаю звук думки, яку Він лагідно помістив у мій розум того дня, коли я схрестила щиколотки біля кухонної раковини: «Ти довіряєш пожежній частині Джошліна піклуватися про тебе краще, ніж Я? Якщо Я кличу тебе, Я забезпечу тебе».

І саме так ми з Джошем знову терлися плечима на одній стороні. Я фізично відкрила руки на своїй кухні і сказала: «Я довіряю Тобі».

З того моменту моя маленька родина розпочала подорож, змушуючи друзів, родичів, наставників і нашу

церковну спільноту хвилюватися та робити те, що для них не мало абсолютно жодного сенсу. Ми виставили наш будинок на продаж, бо знали, що Господь кличе нас служити за кордоном. Не маючи місця, куди поїхати, пішли до нашої церкви. Ми призначили ціну майже на все і відкрили двері в суботу вранці. Через шість годин усе зникло.

Коли ми приймали дзвінки від старійшин до родичів, від близьких друзів до далеких знайомих, зрозуміли, що так... це виглядало божевільно. І все ж ми ніколи не робили нічого, що відчувалося б більш правильним. Ось чому того дня, коли ми сиділи навпроти пастора з Глобального служіння у нашій церкві, і він сказав слово «Судан», ми не побігли в інший бік. В той час, поки ми були зайняті приведенням наших сердець у правильне місце, наше церковне керівництво молилося не просто за випускників коледжу, а за цілу родину, яка була б готова зробити крок віри і вирушити на місіонерське поле. І вони шукали цю родину, щоб відправити команду в Судан.

Я не буду малювати картину послуху та жертовності рівня Елізабет Елліот. Я не була тоді там. У нас були друзі, які служили місіонерами в Італії. Вони були моїми найближчими прикладами того, як виглядає сказати Господу «так». Нам знадобилася мить внутрішньої перевірки, щоб визначити, чи виглядає «так» служінню Господу в Італії так само, як «так» служінню Йому в країні, що лише розвивається і розірвана роками війни.

За тим столом, навпроти нашого пастора, ми вже знали, що знайти нам місце служіння було найменшою з проблем. Наше «так» вже було узгоджене.

Хоча ми не чули прямого прохання від Ісуса, як дехто; хоча нам знадобилося більше часу, щоб усвідомити, що покликання полягає у Його здатності працювати, а не в нашій власній; хоча ми боролися із сумнівами так, як інші не боролися — волосся на нашій потилиці все ще стає дибки

від усвідомлення того, що Він був достатньо терплячим, щоб чекати на нас; Він був достатньо турботливим, щоб зустріти нас там, де ми були; і Він був достатньо щедрим, щоб включити нас у Своє Покликання.

Деніз та Джош Бек, колишні місіонери у Східній Африці, зараз живуть у Джоппліні, Міссурі, де Джош служить пастором у Християнській Церкві «College Heights», а Деніз є директором «Velvet Ashes».

КОЛИ ТИ БАЧИШ СВІТ З ВЛАСНОГО ПОДВІР'Я

ДЖЕЙМС К. БУК

Церква, де я служу, розташована дуже близько до Disney World. Ми буквально чуємо і бачимо людей з усіх верств суспільства. Це немов Організація Об'єднаних Націй прямо тут, в округах Оріндж і Осіола. Ми усвідомили, що маємо золоту можливість досягати людей іншого походження та культури для Ісуса Христа прямо у нашому власному дворі.

Девід Хесселгрейв у своїй книзі *«Передаючи Христа міжкультурно»* стверджує: «Коли хтось досліджує Велике Доручення в Матвія 28:18–20, він з'ясовує, що є одне основне повеління: навчіть всі народи. І його важливість підкреслюється тим фактом, що навчити є єдиним наказовим дієсловом у цьому уривку». Що є найбільш дивовижним у житті громади, куди народи світу прийшли самі, так це те, що «іти» вже не так складно, як це було раніше. Ті, кого ми хочемо євангелізувати, прийшли до нас.

У книзі Дій апостолів Павло подав зразок євангелізації — знайти «висячий плід» і працювати з цими потенційними віруючими. У Дії 14:1 Лука записує ці слова: «Сталося ж, що вони [Павло і Варнава] в Іконії ввійшли разом до єврейської синагоги й промовляли так, що ввірувала велика сила як із юдеїв, так і з гелленів». Це є зразком усієї книги Дій. Вам не потрібно далеко шукати, щоб

знайти людей з усіх верств суспільства, бо вони всього за кілька кілометрів від вашої громади.

Отже, як місцева церква в Америці може втілити в життя модель євангелізації з Дій?

По-перше, як і Павло, ознайомтеся з ДНК вашої громади. Наприклад, у Кіссіммі, Флорида, де я зараз служу, станом на 2014 рік дані показали, що населення складало 66 772 особи. Етнічний розподіл у Кіссіммі виглядав так:

- 64,2% — латиноамериканці (Hispanic)
- 22,5% — білі
- 9,3% — чорношкірі
- 3,2% — азіати
- 1,1% — представники двох або більше етнічних груп.

Економічні дані в нашому місті показали, що кількість жителів з доходом нижче рівня бідності у 2013 році в межах міста становила 33,5%. На рівні штату цей показник був 22,5%, тож можна припустити, що наша громада була вищою за середній рівень по штату.

По-друге, ми мали зрозуміти, що робити з цією статистикою. Як ми, як церква, наповнена Святим Духом і керована бажанням досягати людей для Христа, можемо взяти ці статистичні дані та розробити програми і вести служіння для цих груп людей?

Насамперед, ми вирішили залучити всю церковну родину до обговорення способів донесення Євангелія до всіх у Кіссіммі, незалежно від їхньої мови чи соціально-економічного походження. Ми просто почали керуватися принципом: «Всі життя мають значення» (All Lives Mattered) і зрозуміли, що можемо любити одне одного, і поклонятися різними мовами, але при цьому поважати наші культурні відмінності, дотримуючись концепції Ефесян 4:5 — «один Господь, одна віра, одне хрещення».

Однак ми мали усвідомити, що коли ви змішуєте групи людей, неминуче виникнуть перешкоди, які потрібно буде подолати. Девід Хесселгрейв далі стверджує: «Слово 'культура' є дуже всеосяжним терміном. Воно охоплює лінгвістичні, політичні, економічні, соціальні, психологічні, релігійні, національні, расові та інші відмінності. Спілкування відображає всі ці відмінності».

Ми почали процес ідентифікації не лише мовних груп, а й потреб нашої громади, поважаючи спадщину і людей, які вже є в нашій церковній родині. Зміни можуть бути важкими, особливо коли ви навмисно поєднуєте інші групи людей, мови та звичаї в межах однієї будівлі.

Оскільки латиноамериканське населення було дуже великим (64,2%), ми знали, що вкрай важливо досягти їх там, де вони є. Звідси й розпочалось іспаномовне богослужіння об 11:00 щонеділі. Ми були благословенні, знайшовши і підготувавши Тома Мартінеса, сильного латиноамериканського євангеліста, який отримав чудову підготовку у Християнському коледжі Флориди, щоб очолити це служіння. Воно знаходиться під наглядом старійшин Християнської Церкви Кіссіммі (ХЦК), і Том працює безпосередньо з іншими служителями, а також веде англійські біблійні уроки. Це така винагорода — працювати з цим служінням ХЦК і бачити, як Бог його благословляє, служачи людям, які, можливо, ніколи б не прийшли до церкви, якби це бачення не стало реальністю.

П'ять років тому ми почали обговорення нового служіння з братом і колегою-служителем нашого руху, який проповідує у Форт-Лодердейлі. Він багато років керував гаїтянською громадою і прагнув започаткувати гаїтянське служіння в окрузі Осіола. Після деякого вивчення та дослідження ми виявили, що в нашому окрузі справді зростає гаїтянська спільнота. Після довгих молитов і обговорень з лідерами наших сестринських церков і

нашими власними старійшинами, ми почали співпрацювати з нашими гаїтянськими братами та започаткували громаду в нашому тілі. Щонеділі вранці їх відвідує в середньому понад 100 людей. Брат Пол Джон Баптист, який також закінчив Християнський коледж Флориди, допомагає очолити це служіння.

Два роки тому ми молилися, щоб Бог відкрив нам двері для досягнення бразильського населення в Центральній Флориді євангельським посланням. Нам потрібна була людина, яка розмовляє португальською. Бог послав саме таку людину. Андрій Куадрос допомагає очолити цю гілку нашого служіння тут, у ХЦК.

Остання група, якій ми хотіли служити, і яку, як нам здавалося, ми так довго не помічали, — це люди в перехідному стані. Люди, які були або безхатками, або ледве зводили кінці з кінцями фінансово. Порадившись зі старійшинами, ми розпочали те, що називаємо Служінням свідчення о 8:30 ранку в неділю. Тут ми проповідуємо, співаємо і щотижня подаємо гарячу їжу всім присутнім. Ми доповнюємо це служіння іншими програмами, як-от наша програма «Святкуй Одужання» (Celebrate Recovery) по п'ятницях ввечері, а також співпрацюємо з I-Dignity (Індивідуальна Гідність), щоб допомогти цим людям отримати необхідні документи: водійські права, картки соціального страхування та свідоцтва про народження, щоб вони могли працевлаштуватися. Двоє наших дияконів очолюють це служіння і навіть щовівторка вранці виходять на вулиці центру Кіссіммі з Євангелієм і їжею.

Усе це відбувається, і нам не потрібно сідати в літак, щоб досягати цих щотижневих перемог. Бог дозволив Християнській Церкві Кіссіммі зростати багатьма способами. Ми цінуємо партнерство, яке маємо з нашими колегами-євангелістами з різних громад, які збираються разом із нами. **Наш слоган: одна церква, під одним керівництвом,**

багато мов, які служать одному Господу. У Об'явленні 7:9 Іван записує це видіння: «Потому я глянув, — і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого люду, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем».

Джеймс Бук є провідним служителем Християнської Церкви Кіссімі протягом останніх 10 років.

ПОКЛИКАННЯ

ЕЛІОТ БРАНЧ

«Дзень-дзень-дзень!» Тарілки торохтіли в промисло-
вій посудомийній машині. Я метушився, збираючи
гарячі порцелянові тарілки, складав їх і розкладав по міс-
цях. «Давай, Еліоте! Я готовий йти, щойно ти закінчиш!»
Менеджер чекав на мене біля дверей з ключем у руці, гото-
вий замкнути двері, щойно я вийду. «Добре, я все!» — від-
повів я, сподіваючись на його терпіння. Було вже далеко
за північ, і ми були двома останніми працівниками в м'яс-
ному ресторані (стейкхаусі). Ми обоє прагнули потрапити
додому й закінчити цей день.

Мені було 17, коли тієї ночі я їхав до нашого будинку
за містом. Жодного руху, жодних вогнів, лише мирна літня
ніч, коли всі міцно спали у своїх ліжках. Але ця тиша не
давала мені спокою. Я намагався зрозуміти, чи існує Бог, чи
знає Він, що я тут, і чи Він переймається цим. Я затримався
під зоряним небом, намагаючись усвідомити сенс життя і
своє місце в світі. Я відчував себе нікчемним, незначним,
неважливим і зайвим. Проте велич зірок якимось чином
спонукала мене молитися до їхнього Творця.

Боже?

Чи знаєш Ти, що я тут?

Чи бачиш Ти мене?

Чи Тобі не байдуже?

Я продовжував дивитися на одне й те саме місце в небі під час молитви. Це була група з трьох зірок — перевернутий трикутник. Я не молився до них, але з якоїсь причини я постійно вдивлявся в цей трикутник зірок, коли молився до Бога. Коли я благав Бога про відповіді, сталося щось дивне: я отримав тихе повідомлення. Вперше в житті я відчув, як Бог говорить у моєму серці. Хоча я все ще був збентежений щодо Бога, я знав, що це був Він. Він сказав мені: «Еліоте, хоча ти зараз не все розумієш, прийде день у недалекому майбутньому, коли Я дам тобі зрозуміти. Твоє хвилювання зникне, і ти знатимеш».

Я був у захваті! Попри моє хвилювання та той факт, що я все ще не в усьому розібрався, я відчув, що Бог казав мені: «Май віру — настає день, коли ти все зрозумієш». У своєму хвилюванні я попросив Бога показати мені диво, щоб підтвердити, що цей голос справді від Нього. Я хотів бути впевненим, що це не просто моя власна ідея, а що вона прийшла від Бога. Чи почув я це повідомлення, тому що хотів його почути? Чи був цей «голос» просто якоюсь психологічною хитрістю, яку зі мною грає мій розум? Тому я попросив Бога про знамення, щоб підтвердити, що Він говорив зі мною. Я попросив Його пустити метеор справа наліво через зоряний трикутник, який прикував мій погляд.

Але щойно я помолився про це, на думку спав уривок із Писання, який, здавалося, стосувався мого прохання. Ісус сказав: «Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки».

Ох! ... Ой.

Це усвідомлення здивувало мене, і я злякався, що міг образити Всевишнього. Я швидко повернувся і помолився: «Боже, мені дуже шкода, що я прошу побачити знак. Я розумію, що Ти просто хочеш, щоб я мав віру, що те, що Ти мені сказав, було правдою. Мені не потрібен цей знак, я повірю

в Тебе». Я вірю, що Бог нагадав мені про цей уривок, щоб я почав довіряти Йому — довіряти, що це був Божий голос, який говорив до мене, не вимагаючи від Нього доказів.

Гаразд. Тепер усе було вирішено. Я все ще був щасливий через спокій, який супроводжував обіцянку майбутнього розвіяння моїх сумнівів і хвилювання. Я вирішив продовжувати довіряти Богові та шукати Його. Перш ніж зайти всередину, щоб лягти спати, я обернувся і ще раз поглянув на три зірки. І тоді, в мить ока, метеор пролетів справа наліво через зоряний трикутник! Це виглядало саме так, як я собі уявляв.

Ого!

Тихе диво. Знамення на небесах. Милість для юного, вразливого, але щирого шукача Всевишнього. У цей момент я знав, що перебуваю у присутності Всемогутнього. По тілу пробіг холод. Я не заслуговував на благословення знаку, який Він мені показав, але Він все одно вирішив його дарувати. І мені здавалося, що Він дивиться прямо на мене. Цей досвід був одночасно дивовижним і надзвичайно хвилюючим. Проте в ньому було щось втішне і цілковито чудове. Коли я ліг відпочивати тієї ночі, я розмірковував, як довго доведеться чекати на виконання Його обіцянки.

Через два роки я мив руки у ванній кімнаті гуртожитку університету. Товариш по коридору помітив футболку «Awesome God» (Дивовижний Бог), яку я одягнув після концерту Річа Маллінса, на якому побував роком раніше. Його звали Скотт, і він запросив мене на студентську зустріч із вивчення Біблії. Я погодився, і мій світ перевернувся. Я не лише знайшов справжніх шукачів і послідовників Ісуса, але й почав отримувати відповіді на свої запитання від студентського служителя, від інших студентів, дивлячись на Слово Боже разом із ними. Слова Бога до мене — що одного дня я прийду до розуміння — справдилися.

Потім 28 березня 1990 року мій студентський служитель охрестив мене в солоних хвилях Атлантичного океану. Під час тієї самої поїздки на весняні канікули я розмірковував, що робитиму зі своїм життям. Я був готовий служити Богу будь-яким чином, про який Він попросить, але я просто не знав, як.

«*Yo hablo un poquito de español* (Я трохи розмовляю іспанською)», — сказав я мексиканській дівчині в церкві в Монтерреї. Я був вражений, що іспанської, яку я вивчив на уроці в старшій школі, який я здебільшого ігнорував, насправді було достатньо для базової розмови з кимось, хто не говорив англійською. Це була моя перша місіонерська поїздка за межі США. І це був перший раз, коли я почав відчувати пристрасть ділитися Христом із людьми іншої культури. Ми з друзями зауважили, наскільки сміливими ми були б, розповідаючи будь-кому на вулиці про Ісуса, якби ми просто краще розмовляли іспанською. Потім один із них закликав нас проявити ту саму сміливість і вдома, у країні, де всі розмовляють англійською.

Коли ми повернулися додому, мене вразило, наскільки доступним Бог, Євангеліє, Біблія та церква були для людей в Америці. У нас були церкви на кожному розі, християнські радіостанції, безкоштовні Біблії, які ніхто не хотів, і християнські книгарні з великою кількістю назв для кожного демографічного зрізу нашої країни. А як щодо тих, хто не має доступу до Доброї Новини Ісуса? Наступного року я дізнався новий термін, який пізніше став моїм захопленням: Недосягнені народи (Unreached People Groups).

Я одразу відчув, як Бог притягує моє серце до таких людей. Через три роки я навчався в семінарії і намагався дізнатися, у якому місці було найбільше недосягнених народів і найменше місіонерів, які намагалися б ділитися з ними Євангелієм. Це прагнення переросло в мій дипломний проект, у якому я намагався визначити й запропонувати

метод вимірювання «досягненості» («*reachedness*»). Моя мотивація полягала в тому, щоб якимось чином визначити найбільш недосягнену націю на землі. Проте я виявив, що їх було багато. Ці країни були переважно мусульманськими, комуністичними або перебували у стані війни. І більшість із них були зосереджені в області світу, яку місіологи почали називати «Вікном 10/40». Ба більше, кожна країна налічувала безліч недосягнутих народів, мовно ізольованих і повністю позбавлених доступу до Євангелія. Як я міг вибрати лише один?

Потім я помітив одну країну біля вершини мого списку недосягнених націй: Лаос. Я згадав Лаос, тому що шість років тому мій професор географії випадково призначив мені цю країну для доповіді. Чи може Бог вести мене туди? Я почав молитися і читати все, що міг знайти про Лаос. Думка про переїзд до Лаосу, здавалося, також відлякала мою серйозну дівчину на той час. Вона обережно погоджувалася на Латинську Америку, але комуністична нація Лаос була занадто великою вимогою. Бог повів її іншим шляхом, і подалі від мене.

Потім, влітку 1997 року, я опинився у В'єнтьяні, столиці Лаосу. Я все ще не відчував себе покликаним туди, але це було місце, до якого Бог притягнув моє серце та увагу, тож я хотів перевірити це. Одного дня, коли я крутив педалі свого велосипеда міською вулицею, прямуючи викладати англійську, Бог подарував мені досвід, що змінив життя. Я розповідаю про це у своїй книзі, *The Faith Road: A True Story of Peril and Mission in Southeast Asia* (Дорога віри: Правдива історія небезпеки та місії в Південно-Східній Азії):

Дорога пролягала повз село сквотерів (незаконних поселенців), свіжий ринок та автовокзал. Коли я проїжджав повз піщаний майданчик поруч

із селищем сквотерів, група молодих хлопців грала у футбол. Я глянув у їхній бік і помітив, як один із хлопців поставив ногу, щоб ударити по м'ячу. Однак, коли він це зробив, він послизнувся і впав головою вперед на землю. Він відповів винуватою усмішкою, і вся група вибухнула сміхом. Це була проста і мила мить. Я уявив, як Ісус грає з ними в піску, змушуючи їх сміятися. Це нагадало мені пісню Сенді Патті, яку часто співали на весіллях на початку 90-х, «Love Will Be Our Home» (Любов буде нашим домом), про можливість жити там, де є любов, сміх дітей і спів людей.

Проїжджаючи повз, я помітив візки продавців уздовж вулиці. Жінки продавали м'ясо, рибу та іншу їжу «на винос» на грилі. Деякі з них товкли скибки зеленої папаї у великих глиняних ступках і товкачах. Вони були одягнені у квітчасті спідниці-обгортки та червоні тканинні фартухи, а волосся було зібране у хвості. Більшість із них мали кам'яні обличчя і здавалися втомленими та виснаженими. Тоді я уявив, як Ісус йде дорогою, розмовляє з ними і змушує їх посміхатися через просте спілкування та доброту. Кілька слів, і Він викликав би сміх. Я уявив, як кам'яні обличчя тануть, щоб випромінювати радість.

Ці видіння спонукали мене молитися. «Господи, я хочу бути таким! Я хочу грати з дітьми у піску! Я хочу перетворити життя людей, сповнене важкої праці, на радість. Я хочу, щоб найбільш загартовані люди пом'якшали, а найсумніші — посміхнулися. Господи, я хочу бути схожим на Ісуса для народу Лаосу!» Саме в цей момент я відчув, що Лаос — це те місце, де Господь хоче, щоб я служив.

Він дав мені видіння радості та сміху, які я міг би допомогти принести в життя лаоського народу.

Я був у піднесенні. Моє серце калатало, а адреналін вирував у тілі. Я виявив, що кручу педали швидше. Я доїхав до кінця вулиці, де Кувієнг-Роуд перетинається з проспектом Лан Ксанг — головною магістраллю через місто В'єнтьян. Я повернув праворуч на Лан Ксанг. Удалині була помітна форма Пам'ятника Воротам Перемоги (Victory Gate Monument). Я мав проїхати повз цей пам'ятник, перш ніж досягти місця призначення. Мій розум усе ще був зайнятий видінням Ісуса на ринку, а моє серце все ще калатало.

Коли я наближався до високих Воріт Перемоги, Бог дав мені інше видіння Ісуса. Цього разу це було зображення Ісуса, вкритого кров'ю, який страждає і помирає на хресті. Цвяхи пронизували плоть Його рук і ніг. Краплі поту і крові запеклися на Його обличчі та шкірі. Мухи роїлися біля Його боку, де Його прокололи солдати. Його голова безсило звисала, прикрашена терновим вінцем.

Тоді я знову почув, як Бог говорить до мого серця. Він сказав: «Отже, ти хочеш бути схожим на Мене?»

Сенс не був для мене втрачений. Якщо я хотів бути схожим на Ісуса для лаоського народу, чи готовий я був також страждати і померти за них?

З 1997 року Лаос полонив моє серце. Я закохався у країну та її народ, вивчивши мову та одружившись з однією з її доньок — Малі, християнкою, яку я зустрів у лаоській церкві. Разом ми стали свідками того, як Бог робить багато дивовижних речей, щоб досягти нашої цільової

Недосягненої групи людей, і ми продовжуємо бачити Його працю через зусилля понад 80 лаоських національних місіонерів, яких ми мобілізуємо для досягнення всіх інших недосягнутих груп людей, що залишилися в Лаосі. Звістка надії та прощення, яка почалася в Єрусалимі, тепер досягає цього місця, яке справді є «краєм землі».

ПІДШТОВХНУТІ ОБІЦЯНКАМИ

ТВАЙЛА БРАЙТ

У 1960 році в Об'єднаному Християнському молодіжному таборі у Прескотті, штат Аризона, Чарльз Тімоті Брайт (Тім) взяв на себе зобов'язання служити Господу на постійній основі, куди б Він не повів. У християнському таборі «Прихований Прихисток» (Hidden Haven) у Таєрі, штат Канзас, я (Твайла Дорріс) дала ту саму обіцянку у 1965 році.

2 червня 1968 року ми з Тімом одружилися. Я була в захваті від шлюбу зі своїм проповідником, і протягом наступних вісімнадцяти років Бог благословив нас шістьма дітьми.

Служіння, до яких був покликаний Тім, давали йому можливість набути широкого спектра досвіду в типових церковних питаннях. Серед них були будівельні програми, зцілення церкви, яка розкололася через попереднього служителя, заснування та служіння крихітній громаді, а також робота зі старійшиною з великої міської церкви, який намагався перетворити провінційну церкву на міську. Коли ми молилися над цими викликами, ми навіть не підозрювали, що Бог готує його, щоб озброїти майбутніх служителів проникливістю та розумінням, які знадобляться їм для керівництва своїми громадами.

У липні 1986 року Північноамериканська християнська конвенція та Національна місіонерська конвенція об'єдналися і зустрілися в Індіанapolisі, штат Індіана. Ми з Тімом були благословенні відвідати цю конвенцію. У вечір відкриття послання спікера торкнулося наших сердець, нагадуючи, що ми обіцяли Богові служити Йому скрізь, куди Він поведе.

Було нелегко набратися сміливості, щоб згадати про це одне одному. З шістьма дітьми віком від п'яти до сімнадцяти років, час для приватності та спілкування був обмеженим і дорогоцінним. Однак приблизно через три тижні Тім поділився, що Бог спонукав його нагадати обіцянку йти туди, куди Він покличе, і що він відчуває сильний заклик служити за кордоном з нашими молитовними партнерами в Кенії. Тоді я зізналася, що маю те саме спонукання у своєму серці.

Стурбованість, яку ми обидвоє поділяли, ґрунтуючись на наших стосунках і молитвах із закордонними друзями-місіонерами, стосувалася освіти наших дітей. Ми знали багатьох місіонерів, які зіткнулися з фінансовими та емоційними проблемами, пов'язаними з навчанням їхніх дітей. Помолившись разом, ми вирішили, що мені потрібно піти до коледжу і стати сертифікованим викладачем.

Ми жили поблизу Університету Індіани Іст у Річмонді, штат Індіана, тож я вирішила перевірити можливість вступу, щоб побачити, чи справді це була Божя воля. Коли ми відвідали кампус і запитали про вступ з можливою фінансовою допомогою, нам сказали, що вже запізно отримувати допомогу на наступний семестр, але ми повинні заповнити форми негайно, що ми й зробили. Я плакала всю дорогу додому, думаючи, що ми, мабуть, помиляємося, і Бог насправді не вимагає цього від нас. Але як ми могли так помилятися?

Через два тижні Тім попросив мене супроводжувати його на сніданок служителів, оскільки йому потрібно було відвідати когось у лікарні, і нам було краще зробити це разом. Кампус IU East був по дорозі додому, і Тім сказав, що ми повинні зупинитися і подивитися, чи зможу я записатися хоча б на один-два класи, що було максимумом, який ми могли собі дозволити самі. Коли ми зайшли до приймальні, то були приголомшені, дізнавшись, що вони щойно отримали дзвінок з повідомленням про те, що мені того ранку призначили грант Пелла (Pell Grant). Це давало мені можливість навчатися на денній формі вже з наступного тижня, коли розпочинався семестр.

Я змогла вступити на освітню програму для отримання ступеня в галузі середньої освіти з подвійною спеціалізацією з англійської мови. Додатковим бонусом стало те, що мені зарахували всі вісімнадцять навчальних кредитів, які я отримала багато років тому. Протягом наступних двадцяти одного місяця я здобула ступінь бакалавра з подвійною спеціалізацією: «Середня освіта» та «Англійська мова». Це було надзвичайно важко для наших дітей, оскільки вони звикли до мами, яка цілий день була вдома. Тепер, через розклад занять, вони бачили маму лише вранці та ввечері.

Коли ми читали інформацію та готувалися до нашого можливого переїзду, то виявили, що наявність ступеня магістра допоможе нам легше отримати візи. Оскільки Тім був на завершальній стадії написання дипломної роботи для свого ступеня магістра служіння (Christian Education), ми вирішили, що я теж маю отримати ступінь магістра. Бог підтвердив цей вибір підтримкою моїх професорів, які допомогли мені отримати роботу викладача англійської мови в кампусі IU East та в Технічному коледжі Індіани. Дохід, який я отримувала від мого викладання на неповну ставку та освітні позики дозволили отримати ступінь

магістра за дванадцять місяців, а також дали мені практичний досвід як викладачеві.

Коли Бог відкривав ці двері, ми все більше переконувалися, що ми справді на тому шляху, до якого Він нас покликав. Ми спілкувалися з Ларрі та Джуді, нашими друзями-місіонерами у Кенії, які з ентузіазмом прийняли наше покликання стати частиною команди, яку будував Ларрі. Потім ми почали ділитися нашим покликанням з іншими та зробили необхідні кроки для збору фінансової підтримки.

Занепокоєння стосувалося лише пошуку довіреної особи¹ (forwarding agent). Ми молилися про нашу потребу та розглядали кількох людей, які могли б виконувати цю роль. Зрештою, ми дійшли висновку, що якщо ми справді слідуємо за Божим керівництвом, то Він надішле нам потрібну людину. Ми думали, що Він спонукає серце однієї з осіб у нашому списку. Проте, на диво, Бог мав кращий план. Лоїс Ніколс та її чоловік Френк запропонували стати нашими довіреними особами. Ця дружба та спілкування виявилися безцінним благословенням для всіх нас, оскільки ми поділилися нашими серцями для Бога та досягненням інших для Нього.

Коли Тім пішов зі свого служіння, щоб закінчити ступінь магістра, Френк і Лоїс надали нам житло в будинку, який був у їхній власності. Крім того, ми перейшли під опіку християнської церкви «Палестина». Її старійшини взяли на себе роль наших молитовних наставників та відповідальних за наше відрядження на місію. За іронією долі, коли все це відбувалося, ми отримали запрошення приєднатися до Ларрі та Джуді на зустрічі їхньої місіонерської команди у США, щоб ми могли познайомитися з

¹ Це людина, яка залишається на батьківщині та допомагає місіонерам з адміністративними справами, збором коштів, поштою та зв'язком із церквами, поки ті перебувають в іншій країні.

їхньою радою. На жаль, Тім мав несподівану невідкладну операцію, тому мені довелося поїхати на зустріч самій. Ми вивчали суахілі, і я підготувала промову, яку виголосила цією мовою. Але в останній ранок мого перебування на зустрічі Ларрі та Джуді сказали мені, що їхня місіонерська рада вирішила, що команди, які планував Ларрі, не є найкращим використанням його талантів. Як наслідок, ми їм більше не були потрібні, оскільки вони більше не будуть співпрацювати з командами, які планували.

Це був шокуючий удар, який розривав серце, оскільки ми вже збирали підтримку і мали залишити наше поточне служіння через три тижні. Ми плакали і молилися. Я почала свій другий рік викладання на повну ставку, паралельно працюючи викладачем за сумісництвом. Тім почав брати додаткові заняття, щоб змінити фокус свого магістерського ступеня на місіонерство, намагаючись бути максимально підготовленим до того, куди б Бог нас не повів. Приблизно в цей час мій брат запросив Тіма поїхати з ним на Національну місіонерську конвенцію, взявши всі витрати на себе. Перебуваючи на конвенції, Тім отримав запрошення відвідати Гану, Західна Африка. Він скористався цим запрошенням і поїхав до Гани на три тижні. Там Крістіан Аджеї, голова Християнського Коледжу та Семінарії Гани, запросив Тіма приєднатися до викладацького складу школи, щоб навчати майбутніх служителів. Тім погодився помолитися про цю можливість.

Після багатьох молитов ми почали досліджувати, що потрібно для приєднання до Africa Mission Evangelism — місіонерської групи, яка спонсорувала коледж, і зрозуміли, що саме туди нас веде Бог. Тім закінчив ступінь магістра з місіонерства, і ми розпочали процес отримання паспортів, віз та щеплень для нашої родини з шести осіб. Наші старші хлопці вже були в коледжі і, по суті, жили самостійно. Моя школа надала річну відпустку на випадок, якщо нам

доведеться повернутися до США, якщо щось не складеться в Гані. Я подала заяву і була прийнята викладати в Міжнародній школі Гани (Ghana International School), куди змогла записати трьох наших дітей (четверта була у списку очікування). Усе це було завершено через звичайну пошту! Двері відкривалися, і Бог продовжував вирішувати справи понад наші очікування. Ми придбали квитки, подали документи на візи та зробили щеплення. Завантажили наш контейнер і виїхали до Гани у третій тиждень червня.

Ми прибули до Гани 21 червня 1991 року. Минуло майже п'ять років молитов, планування та підготовки, але нарешті ми прибули. Господь рясно благословив роки нашої праці, і свідченням тому є змінені долі учнів Тіма та невинне поширення Божого Царства в Гані та в усій Західній Африці. Коли Бог нагадав нам про дані Йому обітниці, ми відгукнулися — і Його благословення перевершило всі наші мрії.

Филип'ян 4:13: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі».

Твайла Брайт мала благословення служити пліч-о-пліч зі своїм чоловіком у служінні та місіях протягом сорока дев'яти років, тридцять один із цих років як партнер «виготовлення наметів» (самостійного забезпечення) через викладацьку діяльність. Вийшовши на пенсію, зараз живе в Аризоні та цінує час із сім'єю.

ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ

ДЖОРДЖ та ЛАВЕРН КАРІЛЛЕТ

Як ми опинилися на трьох закордонних місіонерських полях? Нас покликали.

Існує безліч закликів. Є заклики слідувати за Христом. Є заклики до учнівства, святості, переміни серця та багатьох інших змін, оскільки ми віддзеркалюємо образ Христа. Крім того, існують покликання, які стосуються не кожного християнина. Наше покликання може бути для «християнського служіння на повний робочий день» у нашій країні чи за межами наших етнічних кордонів. По суті, «покликання» — це просто про те, що Бог хоче, щоб я робив. Рішення «іти» не можна приймати наодинці, а лише у спільноті та в молитві. Ось як ми зрозуміли та відповіли на заклики до місіонерського служіння.

До 18 років моя дружина Лаверн ніколи не залишала округу, де народилася, тоді як я вважав домом те місце, де перебував на той час. Десять із моїх перших шістнадцяти років я провів у чотирьох закордонних країнах. Багато в чому ми були незвичайним поєднанням, коли одружилися після року навчання в Християнському коледжі Атланти.

Спільним для нас із Лаверн, окрім любові одне до одного, було бажання служити Господу. Незалежно одне від одного, ми обоє вирішили піти до Біблійного коледжу, щоб краще підготуватися до служіння Богові, куди б Він нас не покликав. Це бажання також привело мене до аспірантури.

У 1971 році я закінчив Богословську школу Еммануїла (Emmanuel School of Religion), а Лаверн — Коледж Мілліган (Milligan College).

Влітку після нашого випуску Джин та Ленора Дулін із Християнської місії Торонто (Toronto Christian Mission, нині ТСМ) запросили нас приєднатися до них, щоб побачити потреби у Польщі та Чехословаччині. Вони хотіли відкрити австрійську базу, щоб ТСМ могла бути більш ефективною у задоволенні потреб церкви за Залізною завісою. Чому б не поглянути, не провести європейську відпустку і не відвідати моїх французьких родичів? **Ось так почалися тридцять сім років місіонерського життя.**

Побачивши одних людей, які прагнули почути Євангеліє, інших, які бажали навчатися, і лідерів церкви, які заохочували нас повернутися, я був готовий сказати: «Так!». Я люблю проповідувати та навчати. Я був підготовлений до цього освітою та досвідом. Мій крос-культурний досвід і любов до подорожей особливо підходили для цього мандрівного служіння. Я бачив потребу, бачив можливість, і мав здатність задовольнити потребу та використати можливість — і я цього дуже прагнув.

Народи Польщі та Чехословаччини також підкорили серце Лаверн, але вона була далекою від готовності до переїзду. Лаверн бачила потребу та можливість. Вона навіть відчувала потяг, але це було так далеко від дому в багатьох відношеннях. Кожен із нас мав справжнє покликання від Бога, але ми аналізували його по-різному. У нас була різна історія, різні перешкоди, які потрібно було подолати, і різні сильні сторони, на які можна було спиратися. Тож ми домовилися дати цьому два роки, а залишилися на три з половиною.

Був придбаний «Haus Edelweiss» (Будинок Едельвейс) ТСМ у Віденському лісі, і я став його директором. Ми з Лаверн служили разом по всій Східній Європі,

проповідуючи, навчаючи, підбадьоруючи та надаючи Біблії й християнську літературу. Ми побудували дружні стосунки, які підтримуємо донині. Коли Лаверн не супроводжувала мене, вона займалася гостинністю та іншими справами у Будинку. Організовувала волонтерів для приготування їжі для 50–70 людей і керувала центром гостинності. Її гумор і гнучкість виявилися великими перевагами у вимогливому середовищі. Її готовність адаптуватися і насолоджуватися обставинами допомогла нам обом у наших подорожах. Ми обоє знайшли своє місце на місіонерському полі.

Наше служіння було винагороджувальним, але воно закінчилося, що не заперечило реальності покликання. Коли ми залишали Австрію, то говорили про повернення до мандрівного служіння серед слов'янських народів пізніше, коли діти стануть дорослими. Лише через кілька місяців народилася наша донька.

Повернувшись до США, я шукав служіння у новозаснованій або молодій церкві. Хтось сказав мені про вакансію в районі Атланти. Я подав заяву. Вони запропонували служіння. Потреби, можливість, ресурси та бажання знову зійшлися. Ми були там дев'ять років. У той же час, щоб розширити свої можливості служіння, я здобув ступінь доктора служіння (D.Min.). Це відкрило двері для мого свідчення в академічному співтоваристві Криму через тринадцять років.

Я залишався залученим до місій, здійснюючи щорічні місіонерські поїздки. Протягом п'яти років служив у раді директорів Pioneer Bible Translators (PBT) і відвідував її місіонерів у Заїрі (Демократична Республіка Конго) та Папуа-Новій Гвінеї (ПНГ).

Після відвідування філії ПНГ мене попросили обійняти посаду їхнього директора на один термін. Коли я порушив цю тему перед Лаверн, вона виявила, що вперше

подумала про наше повернення до закордонного служіння, коли слухала місіонера з ПНГ приблизно чотири роки тому, але тримала свої думки при собі! Одне діло, коли Лаверн уявляла, як сім'я, особливо діти, можуть отримати користь від крос-культурного життя подалі від провінційності та матеріалізму нашої комфортної громади. Але інше — коли їй доводилося фактично приймати рішення про виїзд із місця, яке стало для неї домом протягом попередніх дев'яти років.

Філія РВТ у Папуа-Новій Гвінеї жертвувала перекладачами заради своїх адміністративних потреб. Я одразу побачив, що можу працювати їхнім адміністратором протягом одного терміну. Це допомогло б перекладачам досягти кращого прогресу у вивченні мови та перекладі Біблії. Також я міг би використовувати свої пастирські та біблійні навички, а Лаверн могла б використовувати свій дар гостинності. У нас був крос-культурний досвід, тому ми дещо знали про те, як почуватися вдома в іншій культурі. Мене також приваблювало відчуття пригод, але це саме по собі не виправдовувало рішення їхати — це було скоріше як «вишенька на торті».

Знову мені здалося все очевидним: потреба, можливість та здатність збігалися; бажання це завершило. Мине десять місяців, перш ніж Лаверн буде готова залишити друзів та нішу, яку вона викарбувала за ці роки, але з різних та частково збіжних причин ми відчули, що це справді Божа воля для нашої сім'ї. Ми залишали одну спільноту заради іншої; ми не були самотні. Рада РВТ схвалила. Ми погодилися на довгий термін, чотири з половиною роки, а також на семестр у Далласі для подальшої підготовки. Ті, хто знав нас найкраще, розуміли та заохочували нас, але були й ті, хто вважав нас нерозумними.

Я служив директором та екзегетичним консультантом філії ПНГ. Лаверн займалася закупівлею та доставкою

товарів для перекладацьких груп, які жили в джунглях. Вона займалася візами та дозволами на роботу. Також приймала багатьох гостей, включаючи регулярний потік місіонерів до їхніх сіл у джунглях та з них. Наші діти отримали користь від середовища, яке місіонери створили для нашого дому, і від знайомства з людьми іншої раси та культури. Лаверн навчала та була репетитором для Джоела та Тіффані, доки кожен із них не був готовий повернутися на випускний рік середньої школи та розпочати свій перший семестр у коледжі.

Хоча наше зобов'язання було лише на один термін, ми погодилися на додатковий короткий термін після випускного року Джоела і перед випускним роком Тіффані у Штатах. Ми надзвичайно насолоджувалися нашою роботою з РВТ. Лаверн мала рацію — це було добре і для наших дітей. Джоел та Тіффані були успішними студентами у випускних класах і виграли стипендії до коледжу. Поїздка до ПНГ їм не нашкодила.

Коли Джоел і Тіффані навчалися в коледжі, ми повернулися на наше перше місіонерське поле, Східну Європу. Я здійснив ознайомчу поїздку, щоб знайти потреби та можливості, які відповідали б нашим здібностям і бажанням. Були запрошення служити у південній Польщі та Чехословаччині, але залишалось ще одне місце, яке варто було перевірити. Нас запросили викладати Біблію у коледжі, що тільки-но зароджувався, в Криму, Україна, під назвою Кримсько-Американський коледж (Crimean-American College). Більшість студентів були виховані як атеїсти. Це не лише відповідало моїм здібностям, але й захоплювало мене. Це було ніби відлуння нашого минулого часів Залізної завіси.

Коли я повернувся до Штатів, щоб почути реакцію Лаверн, її «так» вже чекало на мене. Ми були там 20 років, перш ніж Росія захопила Крим, після чого я здійснював

службові поїздки до Криму протягом наступних п'яти років.

Озираючись назад, ми запитували себе в дні навчання у Біблійному коледжі: «Що Бог хоче, щоб ми робили, окрім того, до чого Він закликає всіх християн?». Ми вірили, що все, що ми робили, буде служінням, чи то повний робочий день, чи ні, чи то в церкві, чи ні. Ми підготували себе, щоб бути інструментами в Божих руках. Це включало освіту, досвід у служіннях, зростання у Христі, навчання, як працювати разом, і налагодження зв'язків. Були зміни. Було більше ніж одне покликання. Згідно зі словами класичної книги Юджина Пітерсона, відповідь на заклик до місіонерського служіння — будь-якого служіння в Ім'я Христа — це «довга покора в тому ж напрямку».

Покликання залишається. Сьогодні я викладаю інтенсивні модульні курси для семінарій в Україні та співпрацюю зі служінням, яке працює на Кубі, Гаїті та в інших місцях, де створюються рухи учнівства, що засновують церкви. Бог завжди вірний, коли ми підкоряємо свою волю Його волі.

Джордж та Лаверн служать в Україні та співпрацюють із місіонерами по всьому світу.

ДЖЕЙМС ТЕРНЕР БАРКЛАЙ:
**МІСІОНЕР У ЄРУСАЛІМІ ТА
ПЕРШИЙ ІНОЗЕМНИЙ МІСІОНЕР
РУХУ ВІДНОВЛЕННЯ**

Надано РІЧАРДОМ Дж. ЧЕРОКОМ

У жовтні 1849 року в Цинциннаті, штат Огайо, відбулася перша Генеральна конвенція церков «Руху відновлення» (Restoration Movement). Конвенція досліджувала низку способів, завдяки яким церкви руху могли б співпрацювати для кращого поширення справи Христа, та їхній основний інтерес полягав у заснуванні місіонерського товариства, яке б відправляло християнських працівників по всьому світу. Джеймс Челлен, високоповажний служитель Християнської Каплиці, де збиралася конвенція, запропонував назвати нове товариство Американське християнське місіонерське товариство (American Christian Missionary Society, ACMS). У пізнішій промові Челлен зазначив: «Справа місії — це справа Бога. Це головний інструмент у поширенні Євангелія».

Невдовзі після заснування ACMS Джеймс Тернер Барклай (1807–1874) запропонував свої послуги як перший іноземний місіонер «Руху відновлення». У листі до директорів ACMS Барклай писав: «Після глибокого й молитовного осмислення мене спонукало щире прагнення бути якомога кориснішим. Я дійшов переконання,

що зможу плідніше звіщати Євангеліє тим, хто зовсім не має доступу до його благословень, аніж у будь-якому іншому служінні на цій землі з її євангельськими перевагами. Тому я ухвалив рішення запропонувати церкві себе для місіонерського служіння серед язичників». Керуючись мілленіалістськими очікуваннями, що навернення євреїв призведе до другого пришествя Христа, і тим, що люди, віддані Біблії, повинні розпочати свою першу місіонерську роботу у Святому Місті, Барклай та його родина готувалися заснувати Єрусалимську місію як свідчення євреям у Палестині.

Перш ніж приєднатися до «Руху відновлення» (це сталося приблизно за десять років до початку його роботи в Єрусалимській місії з АСМС), Барклай займався медициною та мав власну практику у Вірджинії. Він також придбав і зберіг Монтічелло, будинок і маєток Томаса Джефферсона, невдовзі після смерті колишнього президента. Будучи на той час мирянином у Пресвітеріанській церкві, в Барклай виникло бажання до світової євангелізації. Він запропонував Пресвітеріанській Раді Місій розпочати місіонерське служіння в Китаї. Хоча його пропозиція пресвітеріанам так і не була реалізована внаслідок передчасної смерті його брата, прагнення до місіонерського служіння не згасло. Після приєднання до «Руху відновлення» Барклай служив євангелістом у Вірджинії, перш ніж стати одним із віцепрезидентів під час заснування АСМС. Щойно АСМС було створено, його давні заповітні мрії про місіонерське служіння відродилися. Він зголосився стати першим іноземним місіонером руху і погодився служити в Єрусалимі.

У жовтні 1850 року, незадовго до першої річниці заснування АСМС, Барклай та його родина вирушили у свою подорож до Палестини. Після прибуття до Єрусалиму на початку 1851 року Барклай одразу виявив, що існує кілька

проблем, які перешкоджатимуть його євангелізаційним зусиллям. Окрім труднощів, з якими він зіткнувся у вивченні мови, він незабаром усвідомив, що євреї, мусульмани та інші християнські групи в Єрусалимі (переважно римо-католики та православні християни) були далекі від гостинності чи прийняття його роботи. Судячи з усього, зусилля Баркляя щодо навернення євреїв під час цієї початкової місії мали дуже невеликий успіх. Однак його здібності як лікаря були постійно затребувані, оскільки в регіоні навколо Єрусалиму спалахнула малярія. Тільки за перший рік Барклай вилікував понад 2000 пацієнтів, хворих на малярію.

Барклай також зацікавився археологічними дослідженнями Єрусалиму протягом своїх перших років служіння в Єрусалимській місії. Коли Едвард Робінсон, американський археолог, якого часто називають «Батьком біблійної географії», розпочав свої дослідження Єрусалиму, Барклай допомагав йому в його праці. Окрім допомоги, яку він надавав Робінсону, Барклай в Єрусалимі проводив власні дослідження, що призвело до публікації у 1858 році 600-сторінкового тому під назвою «Місто Великого Царя, або Єрусалим, яким він був, яким він є, і яким він буде» (*The City of the Great King, or Jerusalem As It Was, As It Is, and As It Will Be*). Через спалах Кримської війни та фінансову нестабільність АСМС родина Барклайів була змушена повернутися до Сполучених Штатів влітку 1854 року.

Відновлення фінансового стану АСМС та мілленіалістське занепокоєння Баркляя щодо євангелізації євреїв призвели до другого служіння на Святій Землі з літа 1858 до весни 1862 року. Зіткнувшись із багатьма тими самими проблемами, з якими він боровся під час свого першого перебування на Єрусалимській місії, успіх в наверненні євреїв до християнства був досить мінімальним. З соціальними та економічними потрясіннями, які виникли у

Сполучених Штатах внаслідок початку Громадянської війни у 1861 році, виснажене фінансування АСМС змусило родину Барклаїв знову залишити Єрусалимську місію та повернутися до Сполучених Штатів. З 1866 по 1868 рік Барклай став професором у Коледжі Бетані, перш ніж вийти на пенсію і займатися служінням в Алабамі до своєї смерті у 1874 році.

Хоча успіх Єрусалимської місії Баркляя був мінімальним, він продовжував сподіватися, що третій термін служби на Святій Землі може бути більш ефективним. У звіті комітету 1861 року, підготовленому АСМС, була зазначена така інформація про Єрусалимську місію: «Хоча практичні результати місії можуть здатися невеликими, вони, тим не менш, коштують набагато більше, ніж витрати, завдяки їхньому впливу на церкву та світ».

Підготовлено Річардом Дж. Чероком, доктором філософії, професором історії в Християнському коледжі Озарк (Ozark Christian College); редактором видавництва College Press Publishing Company та виконавчим директором Кельтської християнської місії (Celtic Christian Mission).

АЛЕКСАНДР КРОСС:

ПЕРШИЙ МІСІОНЕР РУХУ ВІДНОВЛЕННЯ, ЯКИЙ ПОМЕР ПІД ЧАС СЛУЖІННЯ В ЧУЖІЙ КРАЇНІ

Надано РІЧАРДОМ Дж. ЧЕРОКОМ

Роберт Фінлі, пресвітеріанський служитель, заснував Американське колонізаційне товариство (American Colonization Society, ACS) у 1816 році, прагнучи підтримати міграцію колишніх рабів та вільних афроамериканців на західне узбережжя Африки. Багато прихильників ACS вважали, що афроамериканці просто не зможуть успішно інтегруватися в біле суспільство Америки, тоді як інші дотримувалися більш благородної ідеї створення автономного суспільства, в якому афроамериканці могли б реалізувати свої свободи та самоврядування. У 1847 році колонія, яку допомогло заснувати ACS, проголосила свою незалежність і стала державою Ліберія. Хоча багатьох вільних афроамериканців заохочували мігрувати до Ліберії, Товариство також збирало кошти для купівлі рабів та їх переселення до Африки. Однак, загалом діяльність ACS зазнала невдачі, оскільки лише невелика частина афроамериканців, які жили у Сполучених Штатах (багато з яких вже проживали в Америці протягом багатьох поколінь), бажали переселення до Ліберії. Проте близько 12000

афроамериканців були готові до репатріації до Африки завдяки зусиллям Американського колонізаційного товариства.

На початку 1850-х років, невдовзі після проголошення Ліберії незалежною країною, багато християнських деномінацій у Сполучених Штатах розглядали новостворену націю як потенційне місце для місіонерської роботи. У Русі відновлення як Александр Кемпбелл, так і Девід С. Бернет, секретар-кореспондент Американського християнського місіонерського товариства (ACMS), закликали до започаткування африканської місії в Ліберії. Крім того, Ефраїм А. Сміт, служитель церков «Руху відновлення», вирушив до Ліберії власним коштом, щоб оцінити можливість заснування там місіонерської роботи. Судячи з усього, Сміт надав керівництву ACMS сприятливий звіт.

На початку 1853 року Бернет отримав лист із округу Крістіан, штат Кентуккі, у відповідь на його заклик про пошук місіонера для Ліберії. Автор листа, почувши, як Александр Кросс (близько 1810–1854) звертався до своїх співрабів щодо цінності тверезості, був переконаний, що саме він міг би стати ефективним місіонером у Ліберії. До того ж Александр Кросс був родом з міста, яке знаходилося поблизу — Трентон, штат Кентуккі. Він приєднався до християнської церкви Гопкінсвілла, будучи рабом. Кросс був описаний як «людина з гарною логікою, легкою вимовою та палким завзяттям», добре обізнана з ідеями «Руху відновлення».

Будучи в захваті від того, що, можливо, знайшов місіонера для Ліберії, Бернет написав у відповідь християнській громаді в Гопкінсвіллі, попросивши їх з'ясувати готовність Кросса взяти на себе виклик місіонерства в Африці. Переконавшись, що він буде підходящим кандидатом для цієї ролі, Бернет звернувся до церкви з проханням викупити свободу Кросса. Зі згодою, що він справді служитиме

місіонером в Африці, християнська церква Гопкінсвілла придбала свободу Кросса за 530 доларів і надала йому додаткове навчання та освіту для підготовки до роботи.

Кросс, супроводжуваний родиною, відплив із Балтимора 5 листопада 1853 року на кораблі під назвою Vanshee. Дружина Кросса, Марта Енн, була вільною темношкірою жінкою, і цей статус так само забезпечував свободу їхньому сину, Джеймсу М. Кроссу. Вирушаючи у подорож, родина везла з собою фінансову підтримку на перший рік (435 доларів), зібрану АСМС, християнською церквою Гопкінсвілла та Кентуккійською штатною конвенцією. Вони прибули до Монровії, Ліберія, на початку січня 1854 року і негайно почали готуватися до місіонерського служіння. Сім'я Кросс оселилася в регіоні Ліберії, відомому як Кентуккі, оскільки він був викуплений Кентуккійським колонізаційним товариством.

Хоча Кросса неодноразово застерігали утримуватися від надмірного навантаження під гарячим тропічним сонцем і бути обережним із надмірним перебуванням у середовищі джунглів, він, здавалося, не зважав на попередження і не стежив за своїм фізичним станом. Під палючим африканським сонцем Кросс на великому каное подолав за допомогою жердини близько 20 кілометрів вгору річкою Сент-Пол. Майже одразу Кросс захворів на лихоманку і помер 14 лютого 1854 року, пробувши на місіонерському служінні в Ліберії менше двох місяців. Невдовзі після цього його семирічний син Джеймс також помер, заразившись лихоманкою, і був похований поруч із батьком у Ліберії. Його дружина Марта пережила хворобу і вийшла заміж за іншого місіонера в Ліберії.

Хоча місіонерські зусилля Кросса були короткочасними і не мали значного впливу, його варто пам'ятати як першого афроамериканця в «Русі відновлення», який став місіонером і першим серед представників цієї спільноти помер під

час служіння за кордоном. Наступника Кросса надіслали до Ліберії лише через п'ятдесят років, коли Християнська жіноча місіонерська рада (Christian Woman's Board of Missions) відправила туди Джейкоба Кенолі, також афроамериканця, у 1905 році.

ЛЕСЛІ ТА КЕРРІ ВОЛЬФ:
**ПОЧАТОК МІСІЙНОГО РУХУ
ПРЯМОЇ ПІДТРИМКИ**

Подано РІЧАРДОМ ДЖ. ЧЕРОКОМ

По завершенні Іспансько-американської війни, що розпочалася і скінчилася 1898 року, Філіппінські острови були передані Сполученим Штатам. Їм було обіцяно остаточно незалежність у 1946 році. З 1889 по 1901 рік Герман П. Вільямс, служитель християнської церкви, був капеланом американських військ, що окупували острови. Усвідомлюючи нагоду, яку окупація островів Сполученими Штатами давала для місіонерської праці, Вільямс закликав Закордонне християнське місіонерське товариство (Foreign Christian Missionary Society, FCMS) надіслати робітників на Філіппінські острови. В. Г. Ганна був серед перших, хто прибув туди у серпні 1901 року. Багато інших також прибували туди в наступні роки (включно з Вільямсом, який завершив свою службу як капелан і повернувся на Філіппіни як місіонер у грудні 1901 року). Серед тих, хто погодився служити на Філіппінах, були Леслі та Керрі Вольф, які прибули до Маніли у жовтні 1907 року.

Леслі Вольф спочатку мав намір стати шкільним учителем, що привело його до раннього навчання у Вінсенському університеті та Іллінойському державному нормальному університеті. Однак, у 1896 році його цілі змінилися, коли

він переконався, що Бог кличе його до служіння на ниві Христа. Продовжуючи подальше навчання в Єврікському коледжі, Леслі у 1900 році прийняв запрошення служити проповідником у двох невеликих церквах у Віллоу-Крік та Льюїсвіллі, штат Міннесота. У Храмі Христа Віллоу-Крік він зустрів Керрі Остін. Вони побралися у червні 1903 року. Невдовзі після одруження молодята переїхали до Зірінга, штат Айова. Там вони взяли додаткові заняття в Університеті Дрейка. Після закінчення університету Леслі отримав ступінь магістра в 1906 році. В цей час він служив проповідником місцевої громади. Відслуживши трохи більше року в церкві Зірінга, Леслі розповів дружині про свою зацікавленість місіонерською справою, адже він читав про те, наскільки потрібні робітники на цій ниві. Проте занепокоєння Керрі за благополуччя їхньої новонародженої доньки (Едіт) привело її до згоди приєднатися до чоловіка на місіонерському полі за умови, що вони поїдуть «кудиись під американським прапором». Леслі погодився на умову дружини і розказав, що прочитав заклик приєднатися до праці місіонерів на Філіппінах у журналі «Християнський стандарт» (Christian Standard). Філіппіни на той час були під американським контролем. Хоча Керрі була приголомшена такою перспективою, вона дотримала свого слова і погодилася приєднатися до чоловіка як місіонерка на Філіппінських островах. Після зустрічі з Арчібальдом МакЛейном, президентом FCMS, Вольфи відбули на Філіппіни під егідою FCMS.

По прибутті до Маніли Вольфи спершу займалися євангелізаційною працею на островах серед американців, вивчаючи водночас мову тагалог. Леслі виявив великий хист до вивчення мов і з часом став головою комітету з редагування тагальського перекладу Біблії. Крім того, він заснував першу друкарню серед місіонерів та деякий час редагував п'ять періодичних видань трьома різними

мовами. На додаток до створення першої навчальної школи для філіппінських працівників, Леслі часто подорожував у віддалені райони, де проповідував Євангеліє та хрестив сотні людей.

У 1920 році FCMS, Американське християнське місіонерське товариство, Християнська жіноча рада місії та шість інших організацій «Учнів» (Disciple organizations) об'єдналися в єдину велику організацію, відому як Об'єднане християнське місіонерське товариство (United Christian Missionary Society, UCMS). Хоча Вольфи залишалися вірними віруванням та практикам «Руху відновлення» (Restoration Movement), вони невдовзі усвідомили, що місіонери, пов'язані з їхньою новою організацією, були менш віддані авторитету Нового Заповіту. Окрім просування угод про співпрацю (comity agreements), які б розділили місіонерське поле на деномінаційні райони, Вольфи помітили, що багато з їхніх нових співробітників просували ідеї «відкритого членства» (open membership), приймаючи нехрещених людей у повноправне членство церкви.

Коли розбіжності між Вольфами та їхніми більш ліберальними місіонерськими колегами посилювалися, дев'ять філіппінських місіонерів надіслали петицію до штаб-квартири UCMS у Сент-Луїсі у квітні 1925 року, вимагаючи назавжди відкликати Леслі та Керрі Вольфів з їхньої праці на Філіппінських островах. Разом із власним захистом від звинувачень у несумісності, висунутих проти нього, Леслі також мав підтримку місцевих філіппінців, з якими він працював, і місіонерів, які противилися угодам про співпрацю та відкритому членству. На найближчий час Вольфам дозволили продовжувати свою працю, але галас щодо їхнього відкликання продовжував посилюватися. Зрештою, UCMS поступилося тиску і надіслало листа Вольфам у березні 1926 року, інформуючи їх про те, що їх назавжди відкликають до Сполучених Штатів.

Коли Вольфи відмовилися прийняти вимогу UCMS повернутися до США, UCMS припинило їхню фінансову підтримку у квітні 1926 року. Багато членів філіппінських церков благали Вольфів продовжувати їхнє служіння, незважаючи на втрату доходу. Одного особливого ранку група пресвітерів із Маніли пояснила Вольфам, що вони молилися всю ніч і «вирішили, що ми всі поділимося з вами нашими прибутками та засобами для прожиття, достатніми для того, щоб утримати вас, якщо ви тільки залишитеся з нами». Однак, на їхній превеликий подив, Вольф оголосив, що щойно отримав звістку про те, що Християнська асоціація відновлення та редакція журналу «Християнський стандарт» нададуть йому річну заробітну плату, якщо він продовжить своє служіння. Цей вчинок започаткував Філіппінські Місіонерські Церкви Христа як Місію прямої підтримки, через яку Вольфи продовжили свою працю на Філіппінах. У своїй книзі «Перші п'ятдесят років: Історія Місіонерського Руху прямої підтримки» Девід Філбек зазначив: «Ми вважаємо початком Місій прямої підтримки звільнення Леслі Вольфа з Об'єднаного християнського місіонерського товариства» (с. 176).

Протягом літа 1926 року Леслі, супроводжуваний двома філіппінськими євангелістами, поїхав до США, щоб відвідати Міжнародну конвенцію «Учнів Христа» у Мемфісі, штат Теннессі. Його бажанням було поінформувати братство про підґрунтя його рішення залишити UCMS і залишитися на Філіппінах місіонером прямої підтримки. Занепокоєння щодо чуток про лібералізм серед місіонерів UCMS назрівало протягом останніх кількох років, і низка більш консервативних лідерів у русі прагнула скористатися нагодою появи Вольфа на Міжнародній конвенції як шансом виправити проблеми, які вони бачили в UCMS.

У рамках серії зустрічей, що передували Конвенції, Леслі Вольф зі своїми соратниками надали консервативному

загалу вичерпні пояснення щодо тих випробувань і обставин, з якими вони зіткнулися. Однак на самій конвенції Вольфу було надано лише кілька хвилин, а його твердження були відкинуті керівництвом USMS. Джеймс ДеФорест Мерч повідомив, що ті, хто виступав на підтримку Вольфа, були «зневажені та виставлені на посміховисько», тоді як Едвін Ерретт описав цю подію у «Християнському стандарті» як «Конвенцію у недобрій волі». Коли Вольф та його соратники відбули на Філіппіни у грудні 1926 року, його консервативні прихильники переконалися, що єдиний спосіб протистояти модернізму — це сформувати нову конвенцію, яка не служитиме інтересам USMS, і новий засіб для підзвітності місіонерів. Новою конвенцією стала Північноамериканська християнська конвенція, яка вперше зібралася у 1927 році, а новим методом підзвітності місіонерів стало створення Місії прямої підтримки. Зрештою, ці події завершилися появою співдружності Християнської Церкви/Церкви Христа як окремого тіла віруючих, яке більше не було пов'язане з «Учнями Христа».

Леслі та Керрі Вольф продовжували своє служіння на Філіппінах і залучали інших консервативних місіонерів приєднатися до їхньої праці. Проте з початком Другої світової війни на філіппінській місії виникла нова загроза у вигляді японського вторгнення на острови у 1941 році. Це вторгнення невдовзі призвело до того, що Вольфи та їхні колеги були поміщені під домашній арешт із квітня 1942 року до липня 1944 року, після чого їх ув'язнили у в'язниці Лос-Баньос. 23 лютого 1945 року затримані у в'язниці Лос-Баньос були визволені американською армією, але фізичні наслідки від надмірного періоду голодування та недоїдання виявилися занадто важкими для організму Леслі. Подолавши муки полону, він прожив лише близько місяця на волі: 26 березня 1945 року Леслі закінчив свій земний шлях, не дочекавшись свого 69-го дня народження

лише кілька тижнів. Його поховали на військовому цвинтарі на Філіппінах. Керрі продовжувала своє служіння на Філіппінах ще кілька років. Померла 1962 року у віці 84 років у домі своєї доньки в Америці.

ПОКЛИКАНИЙ У ЦЕРКОВНОМУ ТАБОРІ

ДЕВІД ЕМПСОН

«Скільки себе пам'ятаю, я завжди відчував, як Бог веде мене по життю. Я виріс у маленькій церкві, де не було молодіжного служителя, але там були лідери, які щиро дбали про дітей і самі бралися за організацію різних заходів».

Хочу сказати, що я був взірцем ідеального послуху та гарних манер у часи мого відвідування християнської церкви «Нова надія» в Колумбусі, штат Індіана. Проте я був би в зовсім іншому місці, якби не та жменька служителів. Відвідування недільної школи, участь у молодіжній групі, щорічних заходах та в християнському таборі «Хіллтоп» розпалювали мою любов до Ісуса.

Коли мені було 11 років, саме під час перебування в таборі «Хіллтоп», Бог по-справжньому торкнувся моєї душі. Там я прийняв рішення стати християнином, а згодом охрестився. Я обожнював церковний табір. Це було найкраще, що могло бути!

Коли я перейшов до середньої школи, мій батько став скарбником того, що згодом перетворилося на Християнську Асамблею «Хіллтоп». Щонеділі тато їздив туди, щоб допомагати реєструвати дітей, і мені дозволяли їхати з ним. Поки він займався реєстрацією всіх учасників, я встиг пограти в софтбол, поплавати, покататися з тієї великої

довгої гірки, побігати лісом і зробити ще багато всього іншого.

Щонеділі, протягом літа 1972 року, я був із татом у таборі. Потім прийшов Девід Стіл, перший менеджер табору. У 1973 році вони шукали помічників на літо для роботи на території та виконання інших завдань. Я подумав: «Ого, я можу бігати тут усе літо й отримувати від цього купу задоволення, чому б мені цього не зробити?». Тож я того літа пропрацював там шість тижнів. Ми важко працювали, виконували різну роботу, але також мали вдосталь часу для ігор. Та окрім цього, Господь подарував мені безліч вражень і знайомств із неймовірними людьми. Я пам'ятаю Руперта Бішопа, Леонарда Тіппі, Боба Рівза, Хідето Йошії, Річарда Спрага, Томмі Оукса, Девіда Лукаса, квартет «Watchmen Four», Террі Рейеса, Філіпа Хо та багатьох інших. Ми вели музичне прославлення біля багаття, проводили духовні роздуми для студентських команд, вили вантажівки, трактори та робили багато іншого. Я вбирив усе це в себе!

Потім настав останній тиждень того літа. Це був тиждень для старшокласників, і мені випала нагода побути «кемпером». Я міг менше працювати й більше часу проводити з відпочивальниками мого віку. Дон Ветстайн був деканом, і я зустрів багато нових людей, навіть не підозрюючи, що моє життя от-от кардинально зміниться. Девід Лукас і квартет «Watchmen Four» із місії «Operation Evangelize» в Чесапіку, штат Огайо, були там увесь тиждень: співали, навчали, іноді пустували, грали в пінг-понг і волейбол. Вони запалили той тиждень для Ісуса. Це було так чудово. Там було 105 старшокласників, і всі були поглинуті подіями тижня. Ми зібрали пожертвувань більше, ніж будьколи. Проповіді були величними, це було фантастично. Девід Лукас був таким чудовим промовцем, і вся команда була просто неймовірною.

Наше місце для вечірньої молитви знаходилося на вершині великого пагорба. Ми щовечора піднімалися, трохи вишукано одягнені, як це було прийнято в ті часи. Я досі пам'ятаю це так чітко. Це був останній вечір молитов, останній тиждень літа. Наступного дня ми всі мали роз'їхатися по домівках. Настав час для заклику до покаяння, Девід говорив, а квартет позаду нього співав. Я стояв позаду за лавками й згадував свої враження від того тижня. Я дивився на хлопців, які співали пісню заклику, і думав собі: ці п'ятеро хлопців справді зробили цей тиждень особливим, і я не можу уявити нічого кращого, що я міг би зробити зі своїм життям, аніж робити те, що ці хлопці зробили для нас, для мене.

Саме тоді я почув цей нечутний голос, що промовив: «То чому б тобі не зробити це? Вийди вперед». І я вийшов. Я насправді не знаю, чи це була моя власна думка, чи Святий Дух спонукав мене, чи слова, посіяні в моїй голові Святим Духом. Я думаю, це був Божий Дух. Від тієї ночі я ніколи не сумнівався, що Бог мене спонукав. І я також ніколи про це не шкодував.

Кілька років тому я дізнався дещо, що тепер дуже дороге моєму серцю. Коли я ріс, моїй церкві було доручено відповідальність за підготовку місця для вечірніх молитов у таборі. Мій тато та інші члени церкви їздили до табору, щоб ремонтувати або замінювати дошки на лавках.

Нещодавно я згадав, що кафедра на місці вечірньої молитви була зроблена із залишків Бедфордського каменю від будинку, в якому я виріс. Мій тато виклав ту кам'яну кафедру ще на початку 1960-х років. **Тоді мене осяяло: мій тато проклав мені шлях, щоб я віддав своє життя Христу, змайструвавши ту кафедру саме в тому місці табору, яке змінило моє життя.** Мій тато проклав шлях, щоб я присвятив своє життя повноцінному християнському служінню. Я відчуваю велику гордість, знаючи, що до двох

найважливіших рішень, які я коли-небудь приймав, доклав руку мій тато: місця, де я вирішив слідувати за Ісусом, і місця, де я віддав Ісусу своє життя для християнського служіння. Який же я благословенний чоловік!

Моя історія була моєю рятівною ниткою протягом останніх 50 років. Протягом усього мого служіння, як і багато інших слуг Царства Божого, я відчував злети й падіння, які змушували мене сумніватися у своєму покликанні. Так само як і у вас, у моєму житті були речі, які було складно або важко винести. Але завжди саме той момент вечірньої молитви четверга тримав мене на правильному шляху, особливо коли я почувався пригніченим.

Господь використовував мої важкі часи, щоб навчати й формувати мене. Намагаючись слідувати за Божим проводом, я мав благословення бути частиною великих справ із великими людьми. Я намагався ділитися своїм досвідом з іншими молодими людьми та дорослими, які відтоді теж пішли в служіння. Я усвідомив, що служу з волі Господа Ісуса Христа, Який спас мене і показав мені п'ятьох хлопців як приклад того, як я міг би провести своє життя, відкриваючи Ісуса іншим навколо мене. Я зрозумів, що в служінні є час служити крізь труднощі, і є час рухатися далі. Це може здатися негативним в одному аспекті, але я хочу, щоб ви знали, як важливо тримати своє покликання на першому місці у вашому служінні.

У всій Біблії Бог закликав чоловіків і жінок служити Йому в складних обставинах. Такі люди як Ілля, Давид, Мойсей, Анна, Петро, Марія — це лише маленька частинка прикладів. І попри все вони трималися Бога в ті важкі часи. Я бачив і пережив свою частку важких часів, так само як і згадані тут слуги. Але попри випробування, саме моє покликання тримало мене в єднанні з Богом. Я вірю, що саме ці дві речі — пам'ять про наше спасіння та історія нашого покликання — є тими якорями, що утримують нас

у центрі Його волі. Хвала Богу, що Він дає нам благодать і милість, а потім запрошує нас служити Йому, ділячись цією історією з іншими.

Девід та його дружина Шеррі служать на Міжнародній Конференції з питань Місій та відвідують Християнську Церкву Клейтона. Вони мають двох доньок і зятя, двох онуків та трьох гранд-цуценят.

МОЯ ПОДОРОЖ ДО СЛУЖІННЯ ХРИСТУ В АРАБЬСЬКОМУ СВІТІ

САФАА ФАХМІ

Моє земне життя розпочалося 3 березня 1951 року. Я народився в Судані у родині християн коптського православного обряду разом із чотирма братами й сестрами. Родина моєї матері заснувала велику Коптську православну церкву в місті Ель-Мінья (приблизно за 240 кілометрів на південь від Каїра), а мій батько очолював Єгипетську освітню місію в Судані. Його головним обов'язком було допомагати суданському уряду в заснуванні шкіл та університетів. Я прожив у Судані зі своєю родиною десять років, а потім повернувся до нашої рідної країни — Єгипту.

Я отримував справжню насолоду від життя, будучи дуже спортивним хлопцем: займався плаванням, грав у футбол, волейбол, настільний теніс і не тільки. Я любив слухати різноманітну музику, включно з класикою. Читання також було одним із моїх головних захоплень, і я читав усі книги та журнали, які тільки міг знайти і які були доступні для юнака мого віку. Я був дуже щасливий, насолоджуючись кожною миттю життя. Моїм батькам не подобалось те, як я живу, оскільки я більше переймався своїми спортивними заняттями, аніж успіхами в навчанні,

що було повною протилежністю тому, чого вони прагнули для мене. Я нехтував їхніми порадами й продовжував жити так, як хотів сам.

Мені було сімнадцять років, коли я вперше зустрів Христа. Це було близько дев'ятої вечора, коли я закінчив грати у футбол і, прийнявши приємний теплий душ, готувався лягати спати. Перш ніж лягти, я відчув, як дві руки обіймають мене звідусіль і просять змінити моє життя. Мені було вказано на те, що саме потребувало змін. Я намагався відхилити це прохання, але щоразу, коли збирався сказати «ні», з моїх вуст злітало «так». Після багатьох спроб сказати «ні», я здався. Опісля в моєму серці, думках і бажаннях сталася велика переміна. Я відчував, ніби втрачаю інтерес до свого кола спілкування та своїх хобі. Я спробував пояснити священникові, що трапилося, але він відповів дуже саркастично, сказавши: «О, це те, що протестанти називають 'народженням згори'», і почав глузувати з протестантів. Те, як він висміював Протестантську церкву, підштовхнуло мене до її пошуків в тому місті. Згодом я знайшов єдину в місті маленьку Протестантську Пресвітеріанську церкву. Я також виявив, що служитель був чудовим учителем Біблії. Тож я почав читати й пізнавати Біблію і під керівництвом цього служителя почав зростати.

Приблизно через рік після моєї першої зустрічі з Ісусом, Він покликав мене бути Його слугою в Єгипті. Я не був знайомий із терміном чи поняттям слова «слуга», тому пішов до свого наставника й попросив його допомоги. Він пояснив мені суть і порадив вступити до Біблійного коледжу, щоб я міг підготуватися до служіння Богові як пастор. Закінчивши середню школу, я вступив до Пресвітеріанського біблійного коледжу. Це був єдиний доступний у тій місцевості біблійний коледж для протестантських

церков. Я закінчив навчання через чотири роки, але знав про Біблію дуже мало.

Викладання в коледжі було дуже слабким. Тим не менш, після коледжу я тридцять років служив старшим пастором у «Другій євангельській церкві» Асьюта у Верхньому Єгипті. За час мого служіння церква зросла з 250 до близько 1200 членів. Протягом свого пастирського життя я докладав великих зусиль, щоб відновити мою церкву і багато інших церков у містечках та селах поблизу, відповідно до новозавітного зразка християнства. Однак у той час я не знав про «Рух відновлення».

Група професорів із Біблійної семінарії Цинциннаті прибула до Єгипту, щоб «розвідати» землю, сподіваючись і молячись, що вони зможуть відновити церкву в Єгипті за новозавітним зразком. Якщо коротко, через два роки після їхнього візиту до Єгипту приїхав інший професор, щоб провести дослідження деяких дуже давніх біблійних сувоїв, що знаходилися десь за 100 кілометрів від місця, де я жив і служив. Професор та його дружина гостювали в нас близько десяти днів, і незабаром я з'ясував, що чоловік, якого я приймав, був блискучим ученим-професором, доктором Льюїсом Фостером.

Доктор Фостер заохотив мене поїхати до США та пройти аспірантуру в Біблійній семінарії Цинциннаті. Я поїхав і за кілька років отримав три ступені: магістра з консультування, магістра з Нового Заповіту та магістра богослов'я. Навчання в CBS стало для мене справжнім прозрінням. Я мав нагоду навчатися у доктора Фостера, доктора Джека Коттрелла, доктора Кена Гобла, доктора Рубена Булларда, доктора Вілкі Вінтера, професора Шервуда Сміта, доктора Джеймса Норта, доктора Білла Бреварда, доктора Сема Стоуна та професора Лаверна Морса. Усі вони виконали велику й вірну працю, переформатовуючи

та впорядковуючи моє богослов'я і вчення так, щоб вони відповідали тому, чого навчає Біблія.

Повернувшись із Цинциннати, я прийняв стратегію поширення Слова Божого в широких масштабах: викладання, проповідування, підготовка лідерів, переклад книг та підручників письменників «Руху відновлення», підготовка вчителів недільних шкіл, навчання жінок-лідерів, семінари, конференції, пробудження, написання навчальної програми для недільних шкіл для будь-якого віку з біблійно надійною командою письменників та редакторів, а також заснування церков. Я почав втілювати мрію про написання повного коментаря до Біблії арабською мовою, і я завершив 96% із його 58 томів та 23 000 сторінок.

Багато з тих, кого вже було згадано, також стали засновниками та прихильниками «Християнських Арабських Служінь» (Christian Arabic Services), служіння для Єгипту, Судану та більшості країн арабського світу. Пан Ден Пенс служив головою ради CAS протягом двадцяти п'яти років, перш ніж передати обов'язки пану Джо Путтінгу. Протягом багатьох років пан Майк Ледд вірно служив нашим скарбником, а доктор Джон Колдвелл — нашим польовим представником. Кілька видатних професорів та служителів теж відвідували Єгипет і допомагали нам через проповідування, викладання та підготовку церковних лідерів. Ці великі люди також підтримували й надихали мене в моєму служінні на Близькому Сході.

Основний аспект нашого служіння зосереджений на літературі, оскільки ми не можемо досягти та навчити велику кількість людей інакше, ніж через літературу. Служіння літератури та навчання (LATM) допомогли нам, субсидуючи нашу літературну програму, яка побудована на п'яти основних сферах служіння:

- Біблійні заочні курси

- Переклад підручників (ми переклали 68 книг) видатних письменників «Руху відновлення»
- Написання та редагування книг національно визначених авторів
- Написання просвітницьких брошур
- Видання повного Біблійного Коментаря арабською мовою у наборі з 56 томів.

Щедра допомога LATM допомогла нам випустити значну частину цих книг і брошур, біблійних заочних курсів та Арабського Біблійного Коментаря. Ми цінуємо величезні зусилля Філа Кейсі та всіх його співробітників у LATM, які працювали за лаштунками, щоб допомогти нам видати нашу літературу, аби ми могли донести Добру Новину до десятків тисяч людей в арабському світі.

Я дякую Богові за кожного, хто дбає про поширення Доброї Новини на Близькому Сході і хто продовжує молитися за мене, наше служіння та Арабський світ. Ми заохочуємо кожного брата і сестру в Христі «прийти і подивитися» та розділити з нами те, що ми робимо для Його Царства.

Сафаа служить як місіонер, впливаючи на життя по всьому Арабському світу.

ВІД ПОЖЕЖНИКА ДО ТОГО, ХТО ЗАПАЛЮЄ ВОГОНЬ

КРІС ФРІМЕН

«Віддаючи радість Господню іншим, ми отримуємо її навзаєм». Ця істина червоною ниткою проходила крізь усе моє життя. Як же сталося, що простий хлопець із маленького містечка всього за два роки залишив свою професію пожежника, щоб розпочати з дружиною служіння в одному з густонаселених міст Південної Азії?

Ще в дитинстві я бачив, як мій батько присвячував своє життя допомозі та служінню людям. Я прагнув того самого для свого життя, і коли моя віра в пізніші роки зміцніла, зрозумів, що моя праця також повинна бути спрямована на Царство Боже. Вихований у католицькій родині як наймолодший із восьми дітей, я, як і мої брати та сестри, працював у фотоательє нашого тата. Насправді я почав працювати там у 12 років лише за 50 центів на годину. У певному сенсі, гадаю, можна сказати, що я вперше вийшов на пенсію, коли залишив фотомагазин після 20 років праці й став пожежником у своєму рідному місті.

Саме під час моєї служби пожежником моя віра в Христа стала міцнішою. Там я мав чудову кар'єру, був членом церкви, активним учасником вивчення Біблії та одруженим чоловіком із двома дітьми... У мене було чудове життя! Та раптом мій світ розпався на шматки. Моя дружина, з якою ми прожили майже 20 років, залишила

наш шлюб. Я був налаштований на примирення, але, зрештою, шлюб закінчився розлученням.

Роки по тому я був дуже відкритим до ідеї служіння Богові як місіонер, і за допомогою християнської служби онлайн-знайомств я опублікував повідомлення: «Планую переїхати на постійне проживання в іншу країну, щоб служити Богові на повний час». Коли мій син прочитав це, він сказав: «Ти не отримаєш жодного побачення, якщо напишеш так!». Тож я пом'якшив це до «розглядаю можливість переїзду». Невдовзі після цього я зустрів жінку, міцну у вірі, і разом ми почали шукати Божу волю для нашого життя.

Хоча моє серце вже належало місії, мене постійно мучила думка, яку я колись прочитав: «Надсилайте гроші, а не місіонерів». Я називаю це мукою, оскільки нам було б набагато простіше залишитися на своїх роботах, бути поруч із родиною та онуками, і при цьому фінансувати місію, перераховуючи значні суми коштів.

Ми підраховали, що, живучи скромно, протягом наступних 10 років могли б надіслати понад 1 000 000 доларів! Водночас ми були дуже зацікавлені в тому, щоб насправді служити на полі. Це турбувало мене настільки, що одного дня я пішов поговорити зі своїм пастором, пояснюючи свою дилему. Його відповідь змінила моє життя. Він сказав: «Крісе, коли ти потрапиш на небеса, чи справді ти думаєш, що Ісус скаже: “Про що ти думав, коли їхав у ту країну, де всі ті люди Мене не знають?”» Після цього я більше ніколи не вагався, їхати чи ні.

Тож ми вирішили, що поїдемо, як тільки одружимося. Водночас ми дійшли висновку, що для нас буде найкраще працювати з місцевими пасторами та через них. Місцеві завжди знають культуру й мову краще за іноземних працівників і потребують набагато менших витрат. Йдучи цим шляхом, ми зрозуміли, що Південна Азія потребує більше

і тих, і інших! Західна церква повинна робити більше, щоб посилати більше працівників зі своїх власних берегів, а також вірно підтримувати здібних національних працівників Царства Божого. Шокуюча статистика, яку я прочитав, стверджувала, що американці витрачають менше на місії для недосягнутих народів, ніж на костюми для Хеловіну — для домашніх тварин! Безумовно, це має змінитися!

Нашим наступним викликом був час. Ми обоє хотіли розпочати нашу місіонерську працю на повну зайнятість, коли вийдемо на пенсію: я — через 3 роки, моя майбутня дружина — через 17 років. Однак до того часу, коли вона вийде на пенсію, мені буде за 70! Тож ми вирішили, що варто з'ясувати, що таке місіонерство, оскільки, здавалося, саме туди ми й прямували.

Розмірковуючи про те, як ми будемо здійснювати місіонерське служіння, нам довелося зрозуміти, що саме ми вважали особистими перешкодами. На той час ми не відчували, що маємо якісь особливі навички для місіонерського служіння. Це правда, що ми були волонтерами в молодіжних програмах та недільних школах наших церков тощо. Але ми не навчалися в біблійному коледжі, не були найманими працівниками церкви, і в нас не було чудесного покликання.

Попри все це, єдине, що ми мали, — це бажання слухатися Ісуса, і Він сказав, що цього достатньо для початку. Тож наступні шість місяців ми вбирали знання про місії, наче пили з пожежного гідранта: відвідували курс «Перспективи», ходили на всі щомісячні місіонерські зустрічі нашої церкви та з'являлися на місіонерській конференції ICOM. Навіть попри все це, ми все ще не визначилися з часом, коли поїдемо на поле.

Тоді, під час однієї зустрічі місіонерської команди, лідер попросив усіх представитися, відповівши на запитання: «Де ви, на вашу думку, будете через 3 роки?». Коли черга

дійшла до моєї майбутньої дружини, вона запитала: «Чи може Кріс вийти під час моєї частини?..». «Ні!» — пролунала відповідь. «Ну... я думаю, що буду в Індії!» Отже, вона перейшла від очікування 17 років до своєї пенсії до очікування лише 3 років, до моєї! Миттєво я подумав: «Може, це занадто скоро?». Її пенсія та пільги були кращими за мої! Але потім, після багатьох молитов, ми вирішили, що поїдемо, як тільки Бог зробить це можливим. Через місяць ми заручилися.

Заручені — є. Можемо вийти на пенсію через півтора року — є. Вирішити, куди саме і з якою організацією поїдемо — ЖОДНОЇ ІДЕЇ! Ми питали всіх, кому довіряли. Наша церква тоді сказала: «Це справа між вами й Богом, але якщо ви питаєте нас... їдьте з Team Expansion (місіонерська організація, яка працює серед недосягнутих народів) до Північної Індії». Ми продовжували отримувати підтвердження цього. Ми обоє мали певну історію стосунків з індійцями. Але, гадаю, остаточним рішенням став момент, коли ми слухали Аарона Джеффра, автора книги «Революція Авраама», який виступав у нашій церкві. Він сказав: «Стратегічно мої три головні місця для служіння це: Індія, Індія та Китай». Тож наша історія з індійцями схиляла нас до Індії, наша церква запропонувала Індію, і стратегічно це мало найбільший сенс. Отже, це була Індія!

Тож як нам підготуватися? Ми, по суті, продовжували пити з пожежного гідранта. Це включало участь у річній інтенсивній групі під назвою ТОАГ, в якій нам не дозволяла служити наша помісна церква. Тому ми мали зробити групу ТОАГ нашою церквою. Усе це завершилося спільною поїздкою до Північної Африки. Це була перша місіонерська поїздка моєї дружини. Після цього відбулася ознайомча поїздка до нової країни. Подальша підготовка включала відвідування тренінгу Джонатана (навчання Руху наставництва учнів), курсу «Кайрос» (коротшого

за «Перспективи», але гостро сфокусованого на поїзді), спеціалізованого крос-культурного навчання, опанування мови, навчання з євангелізації через громадське здоров'я, а також рекрутингового навчання нашої власної організації.

Протягом року після нашої ознайомчої поїздки ми обоє залишили свої роботи. Я вийшов на пенсію з фанфарами та почестями як начальник пожежної охорони та командир батальйону. Багато хто дивувався, чому я йду в час, коли більшість пожежників вирішують додати ще кілька років, щоб покращити свій пенсійний пакет. Я любив свою роботу, і мій бос був задоволений моєю працею. Але озираючись назад і будучи свідком плодів протягом цих останніх років тут, на нашому полі, я знаю, що ми прийняли правильне рішення, щоб я вийшов на пенсію якомога швидше.

Вихід на пенсію моєї дружини був... ну, її колеги подарували їй прощальний торт із написом: «Ти для нас померла, “зраднице”» (quiter), навмисно зробивши помилку в слові (quitter), щоб підколоти її за випадкові орфографічні помилки, які вона робила на дошках на роботі. Однак, коли моя дружина запитала про достроковий вихід на пенсію, її роботодавець повідомив їй, що вигода буде дуже незначною, і сказав: «Ти не можеш вийти на пенсію, це називається “добровільне звільнення”». Вона принесла більшу жертву. Вона покинула свою 16-річну кар'єру в ІТ, яку розпочала через висококонкурентний процес відбору і де її постійно підвищували, готуючи до вищого керівництва.

Згідно з Operation World (дослідницький посібник та молитовний путівник для глобальних місій), наше поле в Індії «...ймовірно, представляє найбільш неєвангелізованих людей і груп у світі, а отже, і найбільший місіонерський виклик». Я іноді кажу, що ми працюємо серед найбільш стратегічних людей, у найбільш стратегічному місті, у найбільш стратегічному штаті, у найбільш стратегічній країні для Євангелія в світі. У нашій країні представлена

приблизно третина недосягнутих народів світу. Вона закрита для традиційної «місіонерської» роботи іноземних працівників, але ми виявили, що більшість нашої роботи виконується разом із плідними місцевими віруючими та через них.

Ось так я можу правдиво сказати, що моя колишня мета запобігання пожежам і порятунку людей та їхніх домівок від земного руйнування кардинально змінилася на мету спільного звільнення людей із вічного полум'я пекла та дарування їм дому, який не може бути знищений вогнем.

Ми хочемо дарувати людям Божу радість. Коли ми це робимо, то теж її відчуваємо. Приєднуйтеся до нас!

Кріс Фрімен та його дружина бачать великі плоди Царства Божого у своєму новому домі в Південній Азії вже майже 5 років після того, як залишили успішну кар'єру в пожежній службі та ІТ.

НАСТАВНИК І ВЕЛИКА РИБА

ОСТІН ТА АМАНДА ГАНЬО

Коли ми думаємо про Боже покликання в нашому житті, то вражені здатністю Бога взяти двох абсолютно різних людей, із абсолютно різних середовищ, і об'єднати їх для служіння на місіонерському полі. Якби кожен з нас сів і поділився своєю історією про те, як Бог покликав нас стати місіонерами в Північній Гані, стало б очевидно, що наш Бог не обмежений одним конкретним методом покликання Своїх слуг. Наскільки ж велика Божа милість, що Він, Святий і Праведний, обирає нас — недосконалих і грішних людей — для служіння у Своєму Царстві.

Бувають дні, коли служіння важке, і ми відчуваємо, що, можливо, Бог обрав не тих людей для цієї роботи. Але потім ми згадуємо Боже покликання в нашому житті та події, які Бог організував, щоб привести нас туди, де ми є сьогодні, і ми знаємо, що ми саме там, де Бог завжди хотів, щоб ми були. Ми бачимо це на прикладі пророка Амоса, покликаного від догляду за отарами до пророкування ізраїльському народу. Коли священик Амація кинув йому виклик повернутися до Юдеї і служити там, він згадав своє покликання. Хоча він був зі скромного походження, Бог покликав його на Своє служіння. Згадка про Боже покликання завжди наповняє нас почуттям смиренності, але водночас надихає не здаватися.

ОСТІН:

Моя історія починається з п'ятирічного хлопчика, який виріс у Гані. Моя родина була дуже бідною, мій тато зводив кінці з кінцями, працюючи кухарем і помічником у сім'ях місіонерів, які приїхали зі США до Гани, щоб викладати в Християнському коледжі та Семінарії Гани. Тато, який повернувся з африканської традиційної релігії, був християнином першого покоління і любив служити місіонерам, оскільки вони допомагали навчати і приводити інших до Христа.

Я був зачарований місіонерами, вражений тим, що вони залишили свій дім в Америці, щоб приїхати і жити з нами. Один місіонер, на якого працював мій тато, Девід Калб, завжди розповідав історію про те, як ми з ним познайомилися. Девід будував човен для свого сина, і було очевидно, що йому не все вдавалось. Я стояв у дворі, спостерігаючи, як він намагається свердлити отвори в човні, занурювати гвинти у швидковисихаючий епоксидний клей, а потім вставляти їх в ці отвори. Чим довше він намагався це зробити, тим більше засмучувався, і було зрозуміло, що це праця для двох. Тож я тихо підійшов і почав занурювати гвинти в клей і класти їх в отвори, поки він працював дрелькою. Після спільної роботи, Девід поставив мені запитання, яке змінило моє життя. Він запитав, ким я хочу стати, коли виросту. Я сказав йому, що хочу бути проповідником. Навіть у тому віці я був настільки під впливом місіонерів у нашому дворі, що також хотів служити Богу.

Девід ніколи не забував ту розмову із сином свого помічника того дня біля човна. Хоча мені було лише п'ять років, Девід бачив, що Бог мав план використати мене в служінні. Протягом багатьох років він був моїм наставником, інвестував у мою освіту та запрошував працювати разом з ним. Коли я закінчив середню школу, Девід заохочував мене вступити до Християнського університетського коледжу

Гани, хоча я мріяв навчатися в престижному державному університеті. Не надто наполягаючи, він нагадав мені про мою дитячу мрію і про те, що, як він знав, Бог мав план щодо мене в служінні.

Після того, як я закінчив Християнський університет Гани, Девід запропонував мені пройти річне стажування в Нігері. Саме там, у пустелі цієї мусульманської країни, я знайшов своє покликання — доносити Євангеліє до недосягнутих народів, особливо до мусульман. Коли я повернувся з Нігеру, Девід знову кинув мені виклик: поїхати до США, щоб отримати ступінь магістра богослов'я в Християнському університеті Цинциннаті. Ближче до кінця мого навчання в Цинциннаті Девід та його дружина Барбара повідомили мені, що через погіршення здоров'я Девіда вони більше не зможуть служити місіонерами в Гані. Девід та Барбара попросили мене взяти на себе їхнє служіння, яке вони розвивали протягом майже 30 років, і продовжити його.

Коли я думаю про Боже покликання в моєму житті, розумію, що Він говорив через голос наставника — наставника, який побачив бідного п'ятирічного африканського хлопчика і знав, що Бог має великі плани на його майбутнє. Через кожен виклик, який Девід давав мені, від вступу до Християнського університету Гани, а також Нігеру, згодом і до Християнського університету Цинциннаті, Бог готував мене, щоб продовжити служіння людини, якою я захоплювався з дитинства.

АМАНДА:

Я б хотіла сказати, що безстрашно й без вагань відгукнулася на Боже покликання служити на місіонерському полі, але, на жаль, це не моя історія. У старших класах я відчула Боже покликання бути місіонеркою на конференції СІУ влітку після мого передостаннього класу. На конференції

Бог запалив у мені пристрасть до служіння «найменшим з-поміж цих» по всьому світу, і я знала, що маю прагнути майбутнього в міжкультурних місіях. Слідування Божому покликанию до місії привело мене в Каліфорнію до Християнського коледжу Озарка в Джоупліні, штат Міссурі, де я вступила на спеціальність «місії» з ідеалістичними мріями стати місіонеркою.

На жаль, решта мого шляху не така вже й проста. Коли я відвідувала місіонерські класи та вивчала міжкультурне служіння, моя віра та впевненість у моєму покликанні почали хитатися. Я почала думати про те, що насправді означає залишити свій дім і сім'ю та жити в іншій країні. Я думала про комфорт Америки і сумнівалася, чи справді я готова відмовитися від нього, щоб жити в хатині в джунглях Африки. Я сумнівалася у своїй здатності пристосуватися до життя в іншій культурі та в тому, чи справді я покликана бути місіонеркою. Після багатьох ночей молитов і суперечок із Богом я вирішила, що, можливо, Бог покликав не ту людину, і що місіонерська робота не для мене. Озираючись назад, я була дуже схожа на Йону, який тікав від того самого, до чого Бог його покликав. Я змінила свою спеціальність на дитяче служіння і після закінчення навчання влаштувалася директором відділу дошкільнят у християнській церкві в Плейнфілді, штат Індіана (унікуючи місіонерського поля за будь-яку ціну!).

Ну, ми всі знаємо з історії Йони, що він не дуже далеко втік від Бога. Бог вжив досить рішучих заходів, щоб змусити Йону послухатися того, до чого Він спочатку його покликав. Я пробула в Плейнфілді не більше 6 місяців, перш ніж Бог послав мою «велику рибу», щоб повернути мене до мого покликання. Мене познайомили з хлопцем із Гани, який отримував ступінь магістра в Християнському університеті Цинциннаті, і я закохалася по вуха. Остін знав, що його покликання до служіння полягає в тому, щоб

повернутися до Гани та працювати з недосягнутими народами у Західній Африці. І чим довше ми зустрічалися, тим очевидніше ставало, що якщо ми будемо разом, то наше життя буде в Гані. Увечері після того, як Остін зробив мені пропозицію, я зрозуміла, як далеко зайшов Бог, щоб повернути мене до мого покликання до міжкультурного служіння. Він взяв мої сумніви, страх і невдачі та використав усе це для Своєї слави. Тепер я не лише збиралася на місіонерське поле, я їхала з досвідом у дитячому служінні, чимось, що я зможу внести в наше служіння в Гані.

Іноді Боже покликання — це підбадьорливий голос, який плекає тебе роками, поки ти ростеш, а інколи це велика риба, яка ковтає тебе цілком і відносить туди, де ти маєш бути. Коли ми думаємо про те, як Бог взяв хлопця з Гани та дівчину з Каліфорнії, звів їх разом в Індіані, а потім привів їх до спільного служіння в Західній Африці, то розуміємо, що це історія, яку може написати лише Бог.

Зараз ми служимо в організації під назвою Training Tomorrow's Leaders (Навчання завтрашніх лідерів), яка засновує церкви в Північній Гані, Того та Буркіна-Фасо. Ми працюємо з 30 місцевими засновниками церков, які розпочали понад 125 церков. Частина нашої роботи полягає в тому, щоб допомагати навчати та виховувати нових засновників церков із цих країн. Ми допомагаємо іншим почути, наслідувати та здійснити покликання, дане їм Богом, так само, як ми здійснюємо наше. Коли ми бачимо, як молоді чоловіки та жінки відповідають на Божий поклик до служіння, то згадуємо про важливість відповідальності, яка приходить із відповіддю на Боже покликання. Ми смиренні благодаттю Божою, яка обрала для служіння Йому таких негідних людей, як ми. Ми прийняли життя, повне викликів, відповідаючи на Боже покликання, але саме завдяки цьому воно стало нескінченно глибшим, насиченішим та ціннішим.

***А Тому, Хто може зробити значно більш
над усе, чого просимо або думаємо, силою,
що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі
на всі покоління на вічні віки. Амінь.***

Еф. 3:20, 21

Остін та Аманда служать в організації Training Tomorrow's Leaders, яка засновує церкви в Північній Гані, Того та Буркіна-Фасо.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ НАВАЖИТЬСЯ ПІТИ?

ГЛЕН ГІБСОН

Це були найбільш некомфортні вихідні в моєму житті... До того моменту. Моя відпустка від служіння молодіжним пастором у січні 1985 року була запланована як поїздка на Філіппіни. Головною метою візиту було знайомство з родиною моєї дівчини Венді. Знаючи, що я хочу дізнатися більше про міжкультурне служіння, Венді попросила свого батька запланувати поїздку по заснуванню церкви, поки я буду в гостях.

Коли 18 годин польоту добігали кінця, я зі своїм зростом 188 сантиметрів почувався вкрай стисненим у кріслі літака. Мені дуже хотілось зустрітися з Венді, яка прилетіла на Філіппіни на два тижні раніше, щоб відсвяткувати Різдво з матір'ю, батьком та двома молодшими братами. Коли літак прямував до терміналу, я побачив, що з вентиляційних отворів кондиціонера йде щось схоже на дим, і в мене промайнула тривожна думка, чи не горить наш літак. Однак, коли я вийшов із літака на трап, то побачив, що те, що я прийняв за «дим», було результатом надзвичайної вологості, вологості, якої цей хлопець із Південної Каліфорнії ніколи не відчував.

Пройшовши контроль, я швидко знайшов Венді та її батька Денніса серед моря людей, що чекали через дорогу. Пробираючись крізь натовпи, які серйозно порушували

моє відчуття особистого простору, ми дісталися до його вантажівки та вирушили. Це була моя перша жахлива поїздка вулицями Маніли. Я й не підозрював, що за нею послідує ще багато-багато інших.

На той час, коли ми вирушили в місіонерську поїздку через кілька днів, я був радий прямувати до сільської місцевості, подалі від щоденної спеки міста та натовпів людей, що текли навколо мене, як вода з прорваної греблі. Однак я не був дуже впевнений, що стара вантажівка Денніса, яка скрипіла й здригалася на кожному повороті, зможе здійснити десятигодинну подорож. Мої хвилювання зросли, коли я на власні очі побачив стан доріг, якими ми їхали через гори. Незважаючи на це, і лише з однією затримкою через проколоте колесо, ми прибули брудні та втомлені, але цілі до маленького села, де ми мали служити.

Через два дні ми знову залізли в ту ж вантажівку на шляху додому. Кілька думок промайнуло в моїй голові, поки я розмірковував про дні в селі та мріяв про їжу в Манілі, яка не включала б рису. Під час нашого перебування в селі мене вразила привітність і гостинність філіппінців, які тепло вітали нас скрізь, куди б ми не йшли, щедро годували нас і надавали найкращі умови проживання, які могли собі дозволити. Троє філіппінських євангелістів, які приїхали з нами з Маніли, були дуже люб'язні до мене, навіть сміючись над моїми культурними промахами та незграбними спробами вижити в абсолютно незнайомому для мене середовищі.

Я не впевнений, наскільки це було видно на моєму обличчі, але наші супутники трохи посміхнулися, коли побачили мою реакцію на кімнату, в якій ми всі мали спати. Звісно, батько Венді або «Сер Денніс», як його називали, отримав єдине ліжко в кімнаті, оскільки він був найстаршим членом групи. Решта з нас розкинулися на підлозі, яка складалася з бамбукових планок. Намагаючись заснути в

жаркій кімнаті на твердій підлозі, де було тісно, я молився, щоб мені не довелося йти в туалет протягом ночі. Раніше ввечері я помітив, що туалет — це дірка в землі на вулиці, оточена стіною заввишки 90 см, зробленою з місцевих матеріалів.

Звісно, природа покликала, і я пережив один із тих моментів, які «на той час не були такими смішними». Я знайшов дорогу вниз сходами зі спальні, але виявив, що хтось спить перед дверима. Розбудивши їх настільки, щоб відчинити двері, я почув вереск свині, коли спіткнувся об неї по дорозі до туалету. До цього дня я не впевнений, хто був більш наляканий! Коли я дістався туалету, я побачив, що стіни були недостатньо високими, щоб забезпечити прикриття для американського хлопця зростом 188 см. Мені вдалося зробити свою справу максимально обережно і повернутися до спальні, ймовірно, розбудивши всіх у будинку. Це був не найкращий момент, але мушу визнати, що через роки я міг співчувати відвідувачам з Америки, які переживали подібні події.

На щастя, незважаючи на незручні моменти, я розмірковував про важливість нашої подорожі, коли ми їхали додому. Ці думки включали усвідомлення того, що люди в селі були дуже відкриті та чуйні до євангельської звістки. Я згадав, як незабаром після того, як ми прибули в п'ятницю ввечері, філіппінські члени нашої команди оголосили по всьому селу, що тієї ночі на ґрунтовому баскетбольному майданчику — у самому центрі села — відбудеться показ фільму. Коли настала темрява, я був здивований, побачивши, що прийшло кілька сотень людей. Я не знав, звідки вони всі взялися, але здогадався, що якщо ви живете в селі без електрики, безкоштовний фільм у місці збору села — це велика подія. Тієї ночі ми показали першу катушку фільму «Ісус» регіональною мовою ілокано. Потім ми виголосили

євангелізаційну проповідь, а опісля показали наступну катушку фільму.

Наступного дня ми обходили оселі, знайомилися з мешканцями та, завдяки каві та кока-колі, мали енергію ділитися Євангелієм. Увесь день я був вражений тим, як ввічливо та уважно люди слухали нашу звістку. Коли настала темрява, ми показали третю та четверту катушки разом із ще одним євангелізаційним свідченням між катушками. Велика група людей відгукнулася на запрошення того вечора стати послідовниками Ісуса. Наступного ранку близько двадцяти п'яти людей відвідали перше зібрання церкви.

Коли того дня ми їхали додому, я запитав Денніса: «Чи завжди так легко заснувати нову церкву на Філіппінах?». Це призвело до пізнавальної дискусії про чуйність філіппінців до Євангелія. Продовжуючи розмову, я звернув увагу, що ми проїжджаємо безліч сіл, які були точними копіями того, де щойно зародилася нова церква. Я запитав: «Чи є в цих селах церкви?». Він відповів, що в багатьох немає, тому що просто не вистачає працівників, щоб принести їм Євангеліє та керувати церквами.

У цей момент маленький касетний магнітофон, який був у нас, почав відтворювати пісню Кіта Гріна під назвою «Сплячий у Світлі» (Asleep in the Light). Слова вразили мене, оскільки Бог говорив до мене через цю пісню. Такі слова...

Чи бачиш, чи бачиш
Усіх людей, що тонуть
Хіба тобі байдуже, хіба тобі байдуже
Ти дозволиш їм потонути
Як ти можеш бути таким байдужим
Щоб не турбуватися, чи вони прийдуть

Ти закриваєш очі
І прикидаєшся, що робота зроблена
Світ спить у темряві
Бо церква просто не може боротися
Вона спить у світлі
Як ти можеш бути таким мертвим
Коли тебе так добре нагодували
Ісус воскрес із могили
А ти, ти навіть не можеш встати з ліжка

Коли спілкування стихало, я розмірковував над цією піснею у світлі того, що було сказано в нашій розмові. Я згадав слова апостола Павла до Римлян 15:20 «При тому пильнував я звіщати Євангелію не там, де Христове Ім'я було знане, щоб не будувати на основі чужій». Я любив своє служіння в Лос-Анджелесі та молодь, якій служив. Це було важливе служіння, яке впливало як на дітей членів церкви, так і на молодь латиноамериканської громади. Однак тоді мені спало на думку, що якби я звільнився зі своєї посади в церкві, то вже наступного дня на неї претендувало б сорок чи більше людей. Але скільки б людей було готових поїхати на Філіппіни та засновувати церкви?

У той час, озираючись на попередні кілька років, я знав, що Бог працював наді мною, готуючи мене до міжкультурного служіння протягом кількох років. Настав час прийняти рішення. Я бачив потребу на Філіппінах. Я відчув їхню відкритість і чуйність до Євангелія. Бог розвинув у мені серце до цього служіння і дав мені чудову партнерку в особі Венді, яка мала ту саму пристрасть. Я був упевнений, що ми можемо допомогти задовольнити цю потребу на Філіппінах. Я тихо взяв на себе зобов'язання саме тоді і там. Я присвятив своє життя служінню в міжкультурній місії.

Менш ніж через два роки ми з Венді одружилися і повернулися на Філіппіни. Там ми щасливо проживали наше молоде життя, виховуючи наших дітей, трьох дівчаток, і займаючись служінням заснування церков та екіпірування християнських лідерів. Ми повернулися до США у 2003 році, але частина мого серця все ще на Філіппінах. Найголовніше, що Боже покликання до місіонерства для нас із Венді залишається незмінним: ми продовжуємо наше міжкультурне служіння ось уже тридцять шість років після моєї першої поїздки на Філіппіни.

Глен Гібсон прослужив у міжкультурному служінні 35 років як місіонер на Філіппінах, професор місіології та лідер місіонерської організації. Він та його дружина Венді живуть у Північній Кароліні, недалеко від однієї з трьох дочок та трьох онучок.

ВІД КНИЖОК ДО КНИГИ

СЕРГІЙ ГОЛОВІН

Більшу частину свого життя я не знав, що означає «покликання». Я народився в атеїстичній сім'ї в Радянському Союзі. Грамотність у моїй країні була обов'язковою заради того, щоб зробити людей сприйнятливими до комуністичної пропаганди. Я любив читати і читав багато. Читав усе цікаве, що міг дістати, включно з деякими «духовними» речами, як-от «Бхагавад-Гіта» чи «Дао Де Цзін». Деякі книги були заборонені, але ми вважали це таким крутим — читати заборонену літературу. Одного разу з тієї ж причини я навіть прочитав книгу з Біблії. Бабуся мого друга зберігала примірник старослов'янською (староболгарською) мовою, і мені довелося вивчити мову, щоб її прочитати! Мені дуже сподобалася історія, хоча вона здавалася досить сумною. Хороший хлопець був убитий владою без будь-якої провини чи особливої причини. Ну, це життя: у нашій країні режим таким же чином убив 20 мільйонів людей.

Дивні питання євангельської історії — як-от гріх, викуплення, воскресіння тощо — не мали для мене жодного сенсу, тому я їх просто пропустив. Я думав, оскільки це просто роман, то він не повинен бути абсолютно послідовним. Радянська пропаганда зробила всіх нас логічно та морально викривленими та привчила до суперечностей і непослідовності. Зрештою, відвідування курсів з Марксистсько-Ленінської філософії, Історії

Комуністичної Партії та Наукового Атеїзму було обов'язковим в університеті, і ми цілком комфортно почувалися з усією цією непослідовною міфологією. Нас навчили не ставити незручних запитань.

Я закінчив університет як фізик-дослідник, спеціалізуючись на лазерній оптиці, та завершив поглиблене вивчення геофізики. У віці 30 років я був старшим науковим співробітником, публікувався в наукових журналах, запатентував винаходи в геофізиці й лазерній оптиці та був готовий захищати свою кандидатську дисертацію. Я знав усе, що радянський вчений мав знати про Біблію: більшість із цього — це просто збірка казок для «бабусь» (неграмотних літніх жінок). Навколо стільки хороших і корисних книг, то навіщо мені витратити час на читання цієї?

Але Бог має почуття гумору, чи не так? Він змусив мене прочитати Біблію, відправивши майже на Північний полюс наодинці, де не було чого читати, окрім Біблії. Не маючи чим зайнятися після того, як дослідницьке обладнання було встановлено і працювало автоматично, я вирішив, що не завадить почитати якісь казки. Тож я почав із самого початку. Однак розповідь, яку я відкрив на її початкових сторінках, виявилася набагато переконливішою, ніж наукові засади атеїстичної космології, що мені викладали. Та космологія висувала тезу, ніби повне небуття вибухнуло, перетворившись на впорядковану реальність, яка підкоряється надзвичайно складним законам, які ми зараз досліджуємо.

Біблійна історія походження звучала набагато розумніше, ніж будь-яке інше пояснення. Зрештою я виявив, що все, що я знаю зі свого особистого досвіду та своїх наукових досліджень, узгоджується з цією книгою. Це була єдина «духовна» книга, яка говорила правду про «земні речі», які я пережив і міг перевірити. Отже, якщо шукати

надійне джерело інформації про питання, відповідь на які я не можу перевірити, про «небесні речі», то це було воно. І якщо я приймаю частину цього (тобто «земні речі») на основі фактів, я повинен прийняти решту (тобто «небесні речі») на основі віри.

Але це пішло ще далі. У контексті перших розділів Буття, усе, що я дізнався про Ісуса з мого попереднього читання Євангелії, почало поступово набувати для мене сенсу. З Буття та решти Старого Заповіту я дізнався, чому Євангеліє таке важливе і чому Христос мав прийти та пожертвувати Своїм життям. Отже, через науку я прийшов до Біблії, через Біблію я прийшов до Христа і присвятив Йому своє життя.

Проте мене турбували питання: як мені вдалося дожити до 30 років, знаючи багато про світ і навіть знаючи дещо про Ісуса, але все ще не знаючи Ісуса особисто? Чому мої друзі та колеги, маючи доступ до тієї ж інформації, не змогли побачити цю дивовижну істину? Відповідь стала очевидною: у нашому світогляді не було місця для Доброї Новини. Історія Ісуса була для нас досить хорошою, але сама по собі не була Доброю Новиною. Як каже Павло, проповідь про Христа розп'ятого для язичників є безумством (1 Коринтян 1:23). Ми були язичниками. Система атеїстичної пропаганди та освіти сформувала наш світогляд з імунітетом до послання спасіння. Ніхто не був зацікавлений у спасінні, не зрозумівши спочатку небезпеки загибелі. Погана новина — це те, що перетворює послання на Добру Новину. Як язичники, ми не знали поганої новини про гріхопадіння, і тому ми були глухі до Доброї Новини про викуплення.

Я все ще не знав, що означає «покликання», і не знав про такі поняття, як «служіння», «євангелизм», «апологетика» чи подібні ідеї. Я знав лише, що знайшов чудову істину, яка принесла справжнє відчуття розуміння в моє

життя, і я хотів, щоб інші люди також побачили цю істину. Я почав ділитися нею, але був здивований тим, як мало людей піклувалися про справжню істину. Адміністрація університету була зовсім не в захваті від того, що я робив, тому спочатку мені довелося проводити підпільні зустрічі зі студентами, професорами та колегами. Зрештою я зрозумів, що мені доведеться або відмовитися від цього, або відмовитися від здобуття ступеня кандидата наук. Я не можу сказати, що був сильним, сміливим віруючим, який прийняв це рішення легко. Це був великий виклик для мене. Але скарб, який я знайшов, був більшим за академічний успіх, і я вирішив продовжувати ділитися істиною.

Я не знав жодного відданого християнина, який міг би тоді скеровувати та наставляти мене, але моя любов до читання знову допомогла мені. Я читав і вивчав усе, що міг знайти про Біблію, щоб дізнатися про неї більше. Якимось чином я отримав кілька книг видавництва College Press, які були опубліковані російською мовою через Literature And Teaching Ministry (Служіння літератури та навчання). Вони були надзвичайно корисними у формуванні мого бачення та розуміння служіння.

Я зрозумів, що мій особистий шлях до Христа може стати надзвичайно ефективним методом для євангелізації в нашому пострадянському суспільстві, яке протягом поколінь формувалося під впливом атеїзму та ідеалізації науки. Вони повинні спочатку почути погану новину, дізнавшись правду про Біблію, про створення світу та Творця, про гріхопадіння та про моральні абсолюті. Отже, маючи це на увазі, я залишив свою дослідницьку діяльність і розпочав апологетичне служіння під назвою Християнський науково-апологетичний центр. Він існує для представлення Істини скептикам; зміцнення святих у їхній довірі до Істини; та екіпірування Божого народу для ефективного проголошення Божого Слова.

Я розпочав його з моєю дружиною Ольгою в кімнаті площею 9 м², яка служила нам спальнею, офісом, друкарнею та складом — усе одночасно. Друковані матеріали були ключовим інструментом із самого початку цього служіння. Оскільки люди в нашій пострадянській культурі вважали за краще уникати прямих дискусій, надання їм чогось для читання було найефективнішим методом охоплення. Першими матеріалами були трактати та брошури, виготовлені гучним матричним принтером під нашим ліжком. Подібно до того, як сплять батьки поруч із дитиною, ми дримали чуйно, постійно тримаючи вуха напоготові. Але з дитиною ви прокидаєтеся, коли чуєте шум. З принтером ми мали прокидатися, коли він замовкав. Це означало, що папір застряг і його потрібно було поправити. Однак дуже скоро Господь організував наше партнерство з LATM, і ми почали публікувати набагато ефективніше.

Книги привели мене до Книги — Біблії. Книги допомогли мені зростати в моїй вірі. Вони стали ключовим інструментом для поширення звістки іншим. Інтернет та соціальні мережі також надзвичайно розширили наше охоплення. Більшість ресурсів, які ми опублікували, були перекладами. Але коли ми не могли знайти іноземну книгу з конкретного питання, яке було потрібне служінню та національній церкві, ми писали її самі.

Життя з Христом сповнене радості, благословень і сюрпризів. Боже бачення завжди більше за наше, а Його плани дивовижніші, ніж усе, що ми коли-небудь могли собі уявити. Слідуючи Його керівництву, наше маленьке сімейне служіння досягло багато чого в різних сферах діяльності, які ми б ніколи не наважилися розпочати самі. Воно розширилося до масштабної мережі, що охоплює дванадцять посткомуністичних країн і простягається через вісім часових поясів. Наші онлайн-ресурси запитують із майже 100 країн світу. Ми опублікували понад 200 книг,

і деякі з них були перевидані не один раз. Озираючись назад, важко повірити, що все це сталося з нами.

Бог завжди вірний Своему покликанню, коли ти йому підкоряєшся, навіть коли ти не знаєш, що означає «покликання». «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь.» (Еф. 3:20, 21).

Сергій Головін, Християнський науково-апологетичний центр, Київ, Україна.

ПОКЛИКАННЯ РАДЖАНА ІПЕ:
БАГАТО ГОЛОСІВ НА ШЛЯХУ

Надано ДЖОАНОЮ ГРИММ

Вісімнадцять років тому я поїхала в місіонерську подорож до Індії, де працювала з Артом та Рут Морріс. Викладала в невеликому селі навпроти лікарні для прокажених, яку надала FAME.² Зупинилася я в прекрасному motelі «Тадж» у Мадрасі.

Я снідала о 5:00 ранку, виходила з готелю, щоб навчати жінок у селі, і поверталася о 16:00 годині дня на обід. Обідній зал готелю був майже порожнім, коли я їла. Я сприйняла це як нагоду поспілкуватися та свідчити молодим чоловікам, які працювали офіціантами в готелі.

Мій батько, Морріс Бук, навчив мене свідчити незнайомцям, спочатку викликаючи їхню цікавість. У меню був смачний напій під назвою «Orange Squash» (апельсиновий сквош — концентрований безалкогольний напій). Я завжди замовляла «Yellow Smash» (жовтий розгром — коктейль). Вони також пропонували «Royal Sabana», що було індійською версією бананового спліту (американського десерту на основі морозива). Одного разу після того, як я замовила банановий спліт, метрдотель (головний адміністратор) поставив переді мною блюдо з нарізаним бананом. Коли я

---

² Fellowship of Associates in Medical Evangelism (Товариство партнерів у медичному евангелізмі).

заперечила, він сказав: «Мадам, це банан, і він розділений (split)». Спілкування та цікавість були встановлені.

Головний офіціант, якого звали Раджан Іпе, виглядав як поєднання Марка Спіца та Омара Шаріфа. Це непогане поєднання в будь-якій країні! Я запитала Раджана про його сім'ю та освіту. Його батько був лікарем, і Раджан мав диплом біолога. Коли я запитала, яка його мета в житті, він гордо відповів: «Я хочу стати менеджером готелю». «О, яка жахлива трата часу!» — сказала я йому. «Чому? — запитав він, — у готельному менеджменті хороші гроші». «Що ж, якщо все, чого ти хочеш досягти в цій країні з такою кількістю потреб, — це заробити грошей, тоді я бажаю тобі успіху». Раджан відійшов, виглядаючи роздратованим, наче ніщо з того, що він сказав, не могло догодити цій американській леді.

Одного дня, під час обіду в порожньому залі, Раджан привів одного з офіціантів до мого столу, заявивши: «Цей — індуїст. Що ви можете з ним зробити?». Я сказала молодому чоловікові сісти й розповісти мені, у що вірять індуїсти.

Раджан швидко привів іншого офіціанта. «Цей — мусульманин, що ви можете з ним зробити?» Я запросила його сісти й пояснити, у що вірять мусульмани. Тепер у мене були індуїст і мусульманин, які намагалися повернути мене. Раджан привів третього молодого чоловіка. «Цей ні у що не вірить, чи можете ви щось із ним зробити?»

Я озирнулася на Раджана, який стояв позаду мене, схрестивши руки на грудях і широко посміхаючись, і запитала: «До речі, Раджане, а ти хто?». «О, я християнин», — швидко відповів він. «Я тут майже два тижні, ти знав, що я християнка, і ти не спромігся сказати мені, що ти теж християнин?» Раджан сказав: «Ну, це було неважливо». Я сказала: «Якщо це не важливо, я не впевнена, що ти християнин». «Мене охрестили, коли я був немовлям, і

моє ім'я змінили на Томас. Я християнин, мадам», — наплягав Раджан.

Я взяла свою Біблію і почала гортати сторінки. «Де в цій Книзі сказано, що потрібно охреститися немовлям і змінити ім'я на Томас? Мене не хрестили немовлям, і моє ім'я не змінили на Томас. Можливо, я не християнка?» Раджан сплеснув руками, відвернувся і пробурмотів: «Мадам, для вас немає надії».

У день мого від'їзду з Мадраса Раджан попросив мою адресу. За кілька тижнів я отримала лист, який звучав приблизно так: «Шановна мадам, зараз 3:00 ночі, я не можу спати, я збентежений, нещасливий, не знаю, що робити зі своїм життям, і це все Ваша провина». Почалося листування.

Одного дня мій чоловік сказав: «Джоані, ти ніколи не повернеш того молодого чоловіка поштою. Якщо ти абсолютно переконана, що у Бога для нього є особливе призначення, запроси його приїхати і оселитися тут, разом із нами. Я буду його спонсором. Він може піти до Університету штату Джорджія і вивчати готельний менеджмент, а ти можеш спробувати привести його до Христа».

Мій чоловік надіслав запрошення. Першою відповіддю Раджана було те, що він не може прийняти такої гостинності від незнайомих. Зрештою ми переконали його, що справді хочемо, щоб він приїхав. Він мав оплатити за свій авіаквиток та навчання, а ми подбаємо про решту.

Я знала, що Раджан не зможе дозволити собі Університет штату Джорджія як нерезидент у перший рік. Християнський коледж Атланти люб'язно надав йому стипендію. Я написала Раджану, і хоча він хотів стати менеджером готелю, у мене були інші надії на нього. Його відповідь була: «Не ходіть навколо дерева. Які ваші надії?».

Раджан приїхав. Він з'ясував, що не навчається в Університеті штату Джорджія, а записаний до Біблійного

коледжу на старші курси для служителів. (Він уже був випускником коледжу.) Я запевнила його, що він зможе відвідувати Університет штату Джорджія наступного року, якщо його майбутні бажання не зміняться.

Багато ночей ми провели, вивчаючи Боже Слово, навіть сперечаючись про Писання. Одного ранку Раджан прийшов на сніданок і попросив мого чоловіка зустрітися з ним того ж дня в церкві. Він сказав: «Я повинен стати християнином».

На другий рік Раджан відвідував Біблійну Семінарію Цинциннаті (БСЦ) та розпочав роботу над ступенем магістра, готуючись повернутись до Індії як служитель (а не менеджер готелю). Поки Раджан був у БСЦ, я повернулася до Індії.

Батько Раджана, лікар Томас Іпе, перекладав християнські книги на мову Керала. Доктор Іпе переклав книги проповідей мого дідуся В. Г. Бука та книгу Денвера Сайзмора про церковну доктрину. Переклад не лише навінув доктора Іпе, але й він поділився Істиною з іншими членами родини. Під час мого візиту батько, мати, сестра та зять Раджана були занурені в Христа. Його реакція на цю новину була: «Я повинен повернутися якнайшвидше. Тепер у нас є Церква з п'яти членів!».

Раджан пробув у Штатах лише два роки. Він був рукопокладений і відправлений християнською церквою «Маунт Кармел» у Стоун-Маунтін, штат Джорджія, щоб бути їхнім служителем у Кералі, Південна Індія.

Повернення Раджана до Індії відбулося 16 років тому. Християнська церква «Маунт Кармел» профінансувала там 14 церковних будівель. Було понад 70 громад, друкарське служіння, дитячий будинок та лікарня на 30 ліжок. FAME профінансувала лікарню, надала більшу частину обладнання та перебудовує сільську клініку і

надає місії медичний мобільний підрозділ. Хвала Богу за чудеса, які Він здійснив через Християнську місію Керали!

Три роки тому я здійснила свою сьому поїздку до Індії. Я зупинилася в готелі за 6\$ за ніч у Коттаямі на два тижні. Протягом останніх трьох днів мого перебування Раджан супроводив мене до портового міста Кочін, де ми працювали із двома нещодавно заснованими громадами.

Він сказав мені, що має для мене сюрприз. Раджан забронював для мене проживання в прекрасному п'ятизірковому готелі «Тадж» у Кочіні. Ми пройшли повне коло від «Тадж» у Мадрасі до «Тадж» у Кочіні.

Раджан сказав, що коли він зайшов у вестибюль, щоб зробити моє бронювання, він упізнав чоловіка, який стояв за стійкою. Це був один із хлопців, який декілька років назад працював із Раджаном у їдальні готелю «Тадж» у Мадрасі. Коли вони привіталися і згадували минулі роки, Раджан помітив значок на лацкані свого друга. На ньому було написано «Менеджер готелю». Цей молодий чоловік здійснив мрію Раджана. Раджан також міг би її здійснити, якби вирішив продовжувати ту мрію.

Я не могла не думати, наскільки різні життя цих двох чоловіків. Їхні зарплати різні. Їхній спосіб життя різний. Їхні обов'язки дуже різні. Молодий чоловік відповідає за комфорт гостей готелю, а Раджан відповідає за душі людей для вічності.

Я запитала Раджана, чи він про щось шкодує. Він відповів: «Якби мені довелося робити все спочатку, я робив би саме те, що роблю зараз».

Життя і мрія були віддані Богу. Подібно до обіду хлопчика на галілейському схилі пагорба, Бог взяв те, що Йому дали, і використав це, щоб принести допомогу та надію багатьом життям.

Коли ви згадуєте цю історію, пам'ятайте, скільки різних християнських життів було використано, щоб здійснити

Божу мрію для життя Раджана. Місіонери, Арт та Рут Морріс, професори Християнського коледжу Атланти та Біблійної Семінарії Цинциннаті, люди християнської церкви «Маунт Кармел», FAME, Денвер Сайзмор, і навіть проповіді В. Г. Бука, проповідника, який пішов до своєї нагороди за багато років до народження Раджана. Бог справді працює дивовижними та таємничими шляхами, щоб здійснити Свої чудеса.

Раджан Іпе обійняв посаду Президента ICOM під час проведення конференції, що відбулася в Атланті у 2005 році.

ЯКІ ГАРНІ НОГИ БЛАГОВІСНИКІВ МИРУ

РЕБЕКА ГАННУМ

«Вона, ймовірно, переросте це, коли настане статеве дозрівання, — сказав лікар моїм батькам. — А поки що перед сном ви можете замочувати її ноги в олії або натирати їх «Кріско» (твердий рослинний кулінарний жир) й накривати поліетиленовою плівкою на ніч. Це має тримати їх м'якими по кілька днів поспіль». Мені було близько семи років, коли ми виявили, що в мене екзема на ступнях. Цей шкірний стан починався зі свербіння та лущення, але зрештою спричинив глибокі тріщини та біль під час ходьби. Я пам'ятаю вечори, коли замочувала ноги в теплій олії або коли мама робила мені масаж ніг, використовуючи багато «Кріско» та поліетиленову плівку.

Настало статеве дозрівання, але екзема не відступила. Моїм братам і сестрам доводилося переносити мене через наш під'їзд, де все було в гравію, до двору, оскільки я не могла пройти босоніж. Я часто плавала у шкарпетках, тому що ходити по цементу біля басейну було занадто боляче. Я займалася спортом аж до закінчення середньої школи та коледжу, і пам'ятаю, як поверталася додому після баскетбольних ігор й знаходила кров на шкарпетках, де тріщини знову розривалися. Мої товаришки по баскетбольній команді в Християнському коледжі Кентуккі були найкращими! Якщо ми були в поїздках, вони зберігали пакетики

з маслом, які давали в ресторанах, і приносили їх мені в готельний номер, де я щедро намазувала ними усю ступню, використовуючи пакети для льоду замість поліетиленової плівки.

Влітку, після першого курсу в ХКК, я працювала в Християнській Асамблеї Раунд-Лейк рятувальником і працівником з обслуговування. Вечорами ми могли відвідувати заходи, що відбувалися в таборі. Одного четверга ввечері я вирішила подивитися, чим займаються учні середньої школи. Викладачі ставили драму під назвою «Хресна дорога». Це був емоційно насичений вечір, коли різні викладачі-чоловіки одягалися як Ісус і зображували Його на різних етапах, що передували розп'яттю. Кожна «сімейна» група прямувала до кожної стації, переживаючи історію Ісуса, коли Він молився в саду, проводив останню вечерю зі своїми учнями, тощо. Фіналом мало стати спільне споглядання розп'яття всіма сімейними групами, починаючи з побиття римськими воїнами. Того вечора я приєдналася до однієї із сімейних груп, здебільшого, щоб побачити, як ці 11-13-річні діти реагують на оживлення Біблії.

Ми тихо підійшли до першої стації, де хтось нас чекав, щоб сказати нам зняти взуття та шкарпетки й зайти всередину та сісти на стільці, які були розставлені колом, а кімната була осяяна свічками. Я відчула легкий напад паніки. «О ні, це той момент, коли Ісус омиває ноги учням», — подумала я. «Це буде чудово для учасників табору, але погано для того, хто грає Ісуса, оскільки йому доведеться торкатися моїх ніг». Я намагалася не думати про це занадто багато, поки ми мовчки заходили. Я бачила чоловіка в ролі Ісуса, який молився у кутку. Після того, як ми сіли, «Ісус» підійшов і почав омивати ноги учням середньої школи. Я помітила, що кожному відпочивальнику «Ісус» говорив вірш із Біблії, і після того, як «Ісус» омив

ноги, він починав знову з віршів, які цитував. Я швидко підрахувала в голові й уже вгадала, який вірш він скаже, коли дійде до мене. Не дуже духовно, я знаю, але про це думав мій 19-річний розум у той час.

Коли «Ісус» дістався до мене, він підняв мою ногу й почав її омивати. Чекаючи, поки він процитує вірш, я раптом занервувала через те, що він тримає мої потріскані, лушені, огидні ноги. За якусь мить «Ісус» підвів погляд, подивився мені просто в очі й вимовив вірш, який не лунав досі й не повторився більше ні для кого в нашій групі. «Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир», — промовив він з усмішкою. Що це було?

У наступні дні після омивання ніг я знайшла хлопця, який виконував роль Ісуса, і довго розмовляла з ним та його дружиною. Це були Девід і Донна Лінн, місіонери в Каракасі, Венесуела, і наступного року я пройшла з ними шестимісячне стажування, яке змінило моє життя. **Проте найдивовижнішим є те, що саме під час стажування 1997 року екзема на моїх ногах зникла безслідно і відтоді я не мала жодних проблем.** Це стажування привело мене до повноцінного служіння у Венесуелі, до роботи з організацією місіонерської допомоги, а потім до повернення на місіонерське поле, але цього разу до Іспанії, де я служу зараз.

Без сумніву, моє свідчення про ноги є особливою частиною Божого покликання. Але я б знехтувала істиною, дозволивши цьому досвіду затьмарити інші елементи впливу в моєму житті. Чи можу я визначити певний момент, коли зрозуміла, що Господь хоче, щоб я стала місіонеркою? Можливо, цим моментом був візит японських місіонерів до нашої невеликої церкви в Індіані, коли вони розповідали про те, як важливо, щоб люди в їхній далекій країні пізнали Христа? Чи, можливо, це була лише ена, яку вони вручили мені як подарунок на мій сьомий день

народження? Може, це була дитяча п'єса «Kids Praise» («Дитяче прославлення»), яку ми ставили в церкві, чи п'єса «Серце, яке здатне змінити світ», де я грала роль брошури Гармонії, чиє егоїстичне серце змінилося, щоб враховувати духовні потреби інших, місцеві та глобальні.

Це могли бути всі ті неділі, коли я чула, як мій тато проповідує Євангеліє з такою щирістю та переконанням, або на уроці недільної школи моєї мами, де ми вчилися стояти за Христа серед усієї культурної брехні навколо нас. Можливо, це було тоді, коли мене попросили керувати фургоном ХКК для групи студентів, які їхали на Національну місіонерську конференцію в Лексінгтоні, Кентуккі, де звучала пісня «Go light your world» («Освітлюй свій світ») Кеті Троколі. А може тоді, коли я сама прочитала те, що Ісус доручив Своїм учням у Матвія 28:

«Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів».

Моє покликання — це поєднання найрізноманітніших елементів: від дивовижних чудес, незліченних уроків і багаторічних проповідей до пісень, що зворушили серце, надихаючих табірних тижнів і тихого шепоту Господа, укріпленого молитвами попередників.

І як я можу забути слова Павла з Римлян 10:14-15:

«Але як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника? І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? Як написано: «Які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра».

Ребека Ганнум, місіонерка у Венесуелі та Іспанії.

МОЄ ПОКЛИКАННЯ БУТИ МІСІОНЕРОМ

ПОЛ ГАЙФІЛД

Коли я закінчив коледж Фріда-Гардемана в Гендерсоні, штат Теннессі, зі спеціальністю «Біблія», мені було цікаво, чи може в мене викликати інтерес місіонерство. Я взяв один курс з місій у рамках своєї освіти, і він мене зацікавив. Був план поїхати командою з семи людей до Тринідаду в місіонерську подорож влітку 1976 року. Отже, я вирішив поїхати в цю подорож, щоб побачити, чи зацікавить мене бути місіонером на повну зайнятість.

Під час цієї поїздки сталися дві речі, які вплинули на моє рішення стати місіонером. По-перше, я люблю бігати, і одного дня під час пробіжки я зупинився посеред дороги і став на вершині невеликого пагорба, звідки відкривався вид на місто Тунапуна. Стоячи там і дивлячись на місто, я відчув присутність Бога і згадав Матвія 28:20, де Ісус сказав, що буде з нами повсякденно, «...аж до кінця віку». Я міркував, що якщо я можу відчувати присутність Бога прямо тут, у цьому місці, так само, як у Америці, я можу поїхати в будь-яку точку світу і все одно відчувати присутність Бога. Це була моя перша поїздка за межі Штатів, тому це був для мене глибокий досвід. Насправді, цей момент був коренем і початком мого покликання бути місіонером.

Друга річ, яка сталася в Тринідаді, була під час нашої поїздки на острів Тобаго. Плаваючи в океані, ми чекали

на хвилю, потім стрибали в бік берега і витягувалися, щоб хвиля вдарила нам у ноги і виштовхнула нас до берега поверх води. Проблема полягала в тому, що того дня була сильна зворотна течія, і це був мій перший раз, коли я плавав у океані. Отже, коли я був у океані, а вода була майже до моєї голови, я помітив, що мене тягне в глибоку воду. Я відчайдушно почав боротися, намагаючись повернутися до берега. Але, не маючи досвіду плавання в океані та поведження зі зворотною течією, я продовжував витрачати сили, плывучи проти неї, замість того, щоб дочекатися слухної хвилі та використати її для повернення на берег. В результаті моєї боротьби я почав дуже втомлюватися. Вода вже сягала моєї голови, і в ту мить я почав сумніватися, чи вдасться мені врятуватися.

Я закричав, просячи допомоги в місіонера, який був відповідальним, але він відгукнувся криком, що не може мені допомогти, бо допомагає іншим, хто опинився в такій же скруті. Тоді я обернувся і побачив, як на мене насувається величезна хвиля. Я сказав собі, що ця хвиля або врятує мене, або вб'є. Оскільки я ще міг торкнутися дна океану, я відштовхнувся пальцями ніг і випрямився прямо перед тим, як надійшла величезна хвиля. На моє здивування та радість, хвиля підхопила мої ноги і виштовхнула мене прямо на берег. Коли я ковзав по воді, я прославляв Господа за те, що Він врятував мене. Я виліз із води і просто сидів там, щипаючи себе і думаючи про те, що могло статися. Того дня я подумав, що Бог, мабуть, врятував мене з якоюсь метою. Я відчував себе так, ніби пережив смерть і повернувся до життя. Відтоді я прийняв рішення присвятити своє життя вдячності та служінню Богові за Його порятунок.

Коли я повернувся до Штатів, вирішив піти до Вищої школи Гардінга в Мемфісі, штат Теннессі. У той час я думав, що хочу бути місіонером, тому я взяв курс з місій,

який викладав Філ Слейт. Одна річ, яку він сказав на цьому курсі, запам'яталася мені і змусила мене більше думати про служіння місіонером десь в Африці. Він сказав: «Африка змінюється, і люди або стануть світськими, або повернуться до ісламу, або повернуться до Ісуса. Ми повинні бути там з Євангелієм Ісуса. Зараз час». Для мене це було дуже переконливо, і з того моменту я вирішив, що хочу поїхати до Африки, щоб бути місіонером.

Після того, як я провчився в Гардінгу близько трьох років, у мене закінчилися гроші, я втомився від навчання і відчув, що мені потрібна перерва. Я почув про тимчасову роботу в кампусному служінні в Спрінгфілді, штат Міссурі, яка була лише на один рік. Це здалося мені гарною ідеєю, тому що я все ще хотів закінчити свій ступінь, але просто потребував перерви. Тож я завантажив свою машину та причіп і переїхав до Спрінгфілда. За цей час я вирішив перевести свої години до Християнського університету Абіліна, тому що чув, що там хороша місіонерська програма. Там я зустрів свою дружину Пем, і наше спільне служіння почалося. Нам випала нагода приєднатися до місіонерської команди в Нігерії. Робота мала полягати у викладанні релігієзнавства в державних школах, а також включала б проповідь Євангелія в одному з нігерійських племен. Ближче до кінця моєї академічної кар'єри в Абіліні, коли я проводив дослідження щодо Нігерії, ми дізналися, що в Нігерії стався переворот, і всім місіонерам було наказано покинути країну. Ця подія стала для мене жахливим потрясінням і завдала мені великого горя.

У цей момент ми повинні були вирішити, що робити. Незабаром ми вирішили взятися за іншу роботу в кампусному служінні в Х'юстоні, штат Техас, і використовувати свій вільний час для пошуку шляхів місіонерської роботи деінде, бажано в Африці. Хоча ми були членами Церков Христа без інструментальної музики, на той час я змінив

свою думку щодо цього питання. Тож, коли я писав листи з проханням про підтримку до Церков Христа, це не дуже вдавалося.

Тоді мій брат розповів мені про служителя християнської церкви, який зазвичай відвідував збори проповідників Церков Христа. Він заохотив мене піти, тож я пішов на зустріч і поговорив із цим чоловіком. Він дав мені копію «Довідника служіння», і я написав усім місіонерським організаціям, які там були перелічені. Кілька відповіли, але найбільш багатообіцяючою та обнадійливою була відповідь від Christian Missionary Fellowship (Християнська Місіонерська Співдружність) в Індіанapolisі, штат Індіана. У них була команда з тринадцяти сімей, які працювали в Кенії з народом Масаї, тому ми підписали договір з ХМС і вирішили приєднатися до цієї команди в Кенії. Ого, моя мрія поїхати до Африки нарешті збувалася.

Ми поїхали до Богословської Семінарії Фуллера на один квартал, потім переїхали до Луїсвілла, штат Кентуккі, щоб зібрати підтримку. Зібравши всю нашу підтримку, поїхали до Кенії в 1987 році. Ми вивчали мову протягом півтора року, потім переїхали на місце нашого служіння і почали засновувати церкви та навчати лідерів. Ми пробули там 14 років, перш ніж повернулися до Штатів, щоб заснувати місію, в якій я почав писати біблійні та богословські матеріали для народу Масаї. У 2003 році ми заснували Christian Restoration Ministries (Служіння християнського відновлення) і продовжили служіння написання книг, допомоги у будівництві церков у землі Масаї та здійснення християнського розвитку. Ми славимо Господа за те, що Він покликав нас до цього служіння і дав нам цю чудову нагоду бути місіонерами для народу Масаї.

Одна історія, яка стосується мого покликання, сталася, коли я відвідав село в день, коли було багато мух. Мене запросили випити чай (Масаї кажуть «шай»), але не

запросили в хатину. Тож я сів на табуреті Масаї надворі на відкритому місці поруч із хатиною. Коли вони принесли мені шай, я поставив його на землю, щоб він охолов, але мухи почали пірнати в мій шай і гинути. Що мені було робити? Я нізащо не збирався виливати шай. Для Масаї це був акт гостинності — запропонувати мені цей шай, і для мене було б образою вилити його. Тож я просто продовжував змахувати мух і пити свій шай. Однак це був поворотний момент для мене, оскільки я запитав себе: «У що я вплутався?». Саме тоді я зрозумів, що якщо я буду покладатися на свої почуття, я не залишуся; але якщо я буду покладатися на своє покликання і місію Бога, це підтримає мене. Слава Господу, Його покликання підтримало нас і дало нам сили в ті часи сумнівів.

Пол Гайфілд, Служіння християнського відновлення.

МІЛТОН БЕЙТС:

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ СЛУЖБИ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ (МСНС)

Надано НЕНСІ БЕЙТС ДЖЕТТ

Мій батько, Мілтон Бейтс, був засновником Міжнародної служби надзвичайних ситуацій (International Disaster Emergency Service — МСНС). Його історія ілюструє той факт, що Бог закликає звичайних людей для здійснення Своїх намірів.

Батько мого тата покинув свою сім'ю, коли татові було лише 4 роки. Він так і не зміг пережити біль від того, що його покинули. Тато плакав через це навіть наприкінці свого життя. Але Бог використав пережитий ним біль, щоб допомогти йому розвинути глибоке співчуття до людей, які страждають.

Тато ріс у дуже бідних умовах, оскільки його матері було важко забезпечувати його самій. Лідер скаутів у Пресвітеріанській церкві зацікавився ним і плекав його віру в Бога. Тож коли тата призвали на флот, він приєднався до групи вивчення Біблії «Навігатори» (Navigators). Він охоче вивчав Писання і згодом попросив свого флотського капелана охрестити його в ім'я Христа прямо там, у Тихому океані.

Тато одружився всього за шість днів до того, як пішов служити на флот. Коли він повернувся додому і поділився з моєю мамою тим, що дізнався про біблійне хрещення, вона не погодилася і навіть вважала досить зарозумілим з його боку думати, що він раптово зрозумів Писання краще, ніж їхній пресвітеріанський пастор! Тож мій тато був змушений припинити розмови на цю тему. Вони залишилися вірними церкві, де брали шлюб, у Піттсбурзі, штат Пенсільванія, і саме там здійснили обряд покроплення своїх перших трьох дітей.

Приблизно через десять років зміна роботи привела їх до південної Індіани. Кілька молодих пар у Церкві Христа Східного Колумбуса подружилися з моїми батьками і почали вивчати з ними Біблію. Через спілкування під час щотижневих занять моя мама вирішила, що їй також потрібно бути зануреною в Христа для прощення своїх гріхів. Вона відчула спокій, якого ніколи раніше не знала, коли отримала дар Божого Духа, що жив у ній!

Обоє моїх батьків пережили деякі травматичні події у своєму житті, але вони знайшли зцілення у своїх стосунках з Ісусом. Вони були вічно вдячні християнам, які прийшли до них, щоб продемонструвати Божу любов і приділити час навчання їх Божому Слову.

Я народилася наступного року, тож виросла в християнській церкві. Ми переїхали до Меріон, штат Індіана, коли мені було три роки, і там народився мій молодший брат. Продовжуючи заглиблюватися в Писання, мої батьки постійно шукали Божої волі у своєму житті, намагаючись відгукуватися на спонукання Його Духа. Обоє стали вчителями недільної школи, а мій тато багато років служив старійшиною. Я бачила, як вони робили все можливе, щоб допомогти людям, які переживали якусь особисту кризу — давали продукти, лагодили піч, купували квиток на автобус або оплачували ремонт автомобіля. Вони пропонували

допомогу в ім'я Ісуса. Для них було важливо, щоб люди знали, що вони не самотні. Бог бачив їх і знав їхні потреби, і хотів, щоб вони відчували Його любов до них.

Мій тато працював техніком на заводі General Motors і займався виготовленням зразків деталей. Коли він повертався з роботи, то завжди хотів подивитися новини, щоб бути в курсі того, що відбувається в світі. На початку 1970-х років тато подивився випуск новин із Бангладешу. Ця нація вже була спустошена громадянською війною, а потім постраждала від тайфуну та цунамі, які майже знищили те, що залишилося від їхньої країни. Репортер закінчив свою розповідь, вказуючи на літнього джентельмена, який лежав на вулиці, накритий лише тонким простиралом, і запитав: «Хто допоможе цим людям? Невже ніхто не допоможе цим людям?!»

Тато почав плакати і запитав: «Де християнська церква? Ми стверджуємо, що навчаємо істині євангельського послання і є церквою Новозавітного зразка. Чому нас немає там, щоб ділитися любов'ю Ісуса з цими людьми та давати їм надію, коли вони в такій відчайдушній потребі?»

Мій тато спостерігав за іншими групами, які дуже добре справлялися з такою роботою, і подумав, що, можливо, християнські церкви мають спосіб надання допомоги при стихійних лихах, про який він не знав. Але коли він досліджував, то виявив, що наше братство складається з дуже незалежних громад. Ми ще не організували спосіб об'єднання наших ресурсів, щоб мати значну суму фінансування для допомоги після великої кризи в світі. Він подумав, що «хтось» повинен щось із цим зробити! Щоб мати потужніший і згуртованіший вплив на світ, нашим церквам необхідно покращити співпрацю між собою.

Протягом двох років тато намагався знайти когось іншого, хто б очолив цю справу. Моя мама була гарною друкаркою, і наша кухня перетворилася на офіс із її

друкарською машинкою, яка завжди була на столі. Виговляючи щовечора кілька копій через копіювальний папір, вони старанно розсилали листи всім президентам наших біблійних коледжів та служителям великих громад, намагаючись знайти когось, хто знав би, як виконати це завдання. Відповіді свідчили, що це була гідна ідея, але чоловіки, до яких вони зверталися, вже були зайняті іншими служіннями. Дев'ять чоловіків написали у відповідь, що якби тато взяв на себе керівництво, вони зробили б усе можливе, щоб допомогти.

Тож у 1973 році на Північноамериканській християнській конвенції в Індіанapolisі тато запросив цих чоловіків зустрітися з ним і сформуванати першу раду директорів для Міжнародної служби надзвичайних ситуацій! Хоча мої батьки відчували себе нездатними розпочати таку місію, вони продовжували молитися, і Бог був вірний, ведучи їх крок за кроком. Він приводив до них людей із різними знаннями, щоб надати необхідну допомогу та підтримку.

Мій тато дзвонив по всьому світу, щоб повідомити людям про МСНС³ та запропонувати допомогу, коли бачив новини про лиха. Я пам'ятаю кілька суперечок, коли приходили рахунки за телефон. Моя мама казала: «Мілтоне, ми не можемо собі цього дозволити! У нас п'ятеро власних дітей, про яких треба піклуватися!». **Але тато відповідав: «Джанет, ми не можемо собі дозволити НЕ робити цього. Хтось повинен зайнятися цим і виконати роботу».** Він був наполегливим у виконанні зобов'язання, яке взяв на себе, щоб створити служіння такого типу серед нашого братства. Іноді їм було страшно, але я дякую Богу, що мої батьки були готові піти на необхідні жертви, щоб МСНС запрацювала.

Після його скромних початків багато інших людей долучилися, щоб допомогти розвинути служіння. Мій

³ Міжнародна служба надзвичайних ситуацій.

чоловік, Рік Джетт, був покликаний проповідувати в моїй домашній церкві в 1984 році, що дало йому можливість тісно співпрацювати з моїм татом. Моя мама попросила Ріка, чи не міг би він відвезти тата на засідання правління МСНС, тому що тато мав звичку засинати за кермом. Тож служіння Ріка в МСНС почалося у ролі водія. Іноді «покликання» починається з простого бажання робити все, що потрібно. Рік став офіційним членом правління МСНС у 1986 році, потім служив скарбником і головою правління, коли здоров'я тата погіршилося в 1993 році. Рік приєднався до штату МСНС як виконавчий директор у 2002 році, і Бог благословив служіння стійким зростанням під його керівництвом.

Обоє моїх батьків уже померли, а маленький будинок, де все починалося, згорів. Їхній спадок продовжує жити завдяки практичним справам милосердя: відбудовуються домівки після руйнувань ураганами, викопуються колодязі з чистою водою, а також в ім'я Ісуса роздається їжа, що втамовує голод і задовольняє фізичні потреби людей. Ці дії створюють ґрунт для того, щоб місіонери могли навчати про Живу Воду і насичувати душі. Життя людей змінюються, оскільки Божа любов демонструється не лише словами, але й конкретною допомогою — ковдрами, ліками, шкільним приладдям та іншими необхідними речами.

Ми віримо, що трагедії створюють можливості для служіння. Коли люди страждають, прості прояви доброти можуть відкрити їхні серця для Євангельської Звістки. Допмагаючи у фізичних потребах, будуються стосунки для задоволення і духовних потреб. Отже, Міжнародна служба надзвичайних ситуацій — це насправді стратегія для Євангелізації; інструмент для учнівства та знайомства людей з Ісусом, який дає їм надію в цьому житті та за його межами!

Ми продовжуємо молитися та прагнути досконалості в служінні, тому що віримо, що Бог уповноважує звичайних людей виконувати Свої наміри! «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь». (Еф. 3:20, 21)

Ненсі Джетт, Міжнародна служба надзвичайних ситуацій.

ПОКЛИКАННЯ ДО СЛУЖІННЯ

Д-Р АДЖАЙ ЛАЛЛ

Явиріс у дуже сильній християнській сім'ї в центральній частині Індії. З юних років я бачив, як мій батько виголошував Євангеліє великій кількості людей. Я завжди дивувався, яким мудрим він був. Тато мав здатність ділитися Євангелієм з найзапеклішими критиками християнства в дуже ненав'язливій манері. Він завжди надихав мене.

Завдяки впливу моїх батьків і сильному бажанню слідувати за Ісусом, я вирішив охреститися, коли мені було 14 років. Того року Бог почав намагатися привернути мою увагу багатьма різними способами. По-перше, я взяв участь у конкурсі дебатів, не знаючи, що Бог обдарував мене публічним мовленням. Було 24 учасники, і я здобув першу премію! Після цього вся моя родина продовжувала говорити мені, що я маю здатність проповідувати і що мені слід подумати про служіння, але у мене були інші плани. Я мріяв стати юристом і прагнув цієї кар'єри.

По-друге, після конкурсу дебатів, оскільки моя сім'я займалася служінням, я регулярно отримував запрошення приходити та виступати перед молодіжними групами в різних місцях. Того ж року я проповідував свою першу проповідь. Мені це справді сподобалося, але я продовжував ігнорувати Боже покликання. Я не хотів відмовлятися від своїх планів.

І нарешті, того року загинув один із моїх найкращих друзів, коли він побіг за футбольним м'ячем на дорогу. Я бачив, як це сталося, на власні очі. Він був буддистом, і я ніколи не ділився з ним свідченням про Христа. Я відчував сильні докори сумління щодо багатьох можливостей, які мені були надані, щоб поговорити з ним про Ісуса, але я цього ніколи не робив. Бог використав цю подію, щоб дуже голосно заговорити до мене. Хоча тоді я не послухався, ця подія закарбувалася в моїй пам'яті назавжди. Згодом вона стала ключовою, щоб привести мене до виконання Божого плану, але це відбулося значно пізніше.

Відтоді мої батьки невпинно молилися за те, щоб я обрав духовне служіння. Вони намагалися переконати мене, ставлячи переді мною складні завдання та постійно підштовхуючи до цього вибору. Але оскільки я був досить впертим, їхні слова залишалися без відповіді! У мене була мрія стати юристом, і це те, що я збирався робити!

Після середньої школи я вступив до коледжу, щоб отримати ступінь з кримінології. Навчаючись у коледжі, я все ще мав нагоду проповідувати в навколишніх селах та різних районах, що із задоволенням робив. Я просто не хотів займатися такою роботою весь час. Я думав, що можу бути юристом і паралельно проповідувати. Коли я отримав диплом, мій батько почав говорити зі мною про моє майбутнє. Одного дня він сказав мені: «Аджаю, в Індії у нас дуже багато юристів. Їх тисячі по всій нашій країні. Ти знаєш, кого у нас немає? У нас небагато проповідників. Нам потрібні такі проповідники, як ти, щоб досягти недосягнуті народи цієї країни. Будь ласка, подумай про те, щоб піти в служіння.»

Ця розмова сильно вразила мене. Моя хватка на мої особисті плани почала слабшати, і я став дуже відкритим до Божого плану для мого життя. Мої думки повернулися до того часу, коли мені було 14 років... конкурс дебатів...

моя перша проповідь... мій друг, який загинув. Я нарешті міг бачити все так ясно! Бог намагався повернути мою увагу всі ці роки, але я ігнорував це. Тоді моє серце було готове віддати все, що я мав, Божому плану. Того дня я молився, щоб Бог керував мною і дав мені можливість служити Йому.

Вірте чи ні, але наступного дня я отримав листа з Християнського коледжу Далласа (ХКД) у Сполучених Штатах. Мій батько був добрим другом президента коледжу, і президент запросив мене навчатися в Америці — безкоштовно! Це був величезний знак від Бога. Того ж дня я вирішив зібрати свої речі та переїхати до Сполучених Штатів, щоб навчатися на проповідника Євангелія. Я не знав англійської, але я знав, що Бог зі мною і що Він веде мене. З Божої ласки я отримав студентську візу і зміг поїхати та навчатися.

Під час навчання в DCC моє рішення піти на служіння на повну зайнятість глибоко зміцнилося в моєму серці. У мене було багато друзів і знайомих, які їхали навчатися до Америки і залишалися там на все життя. Я мав глибоке переконання, що це не мій випадок. Я знав без тіні сумніву, що Бог кличе мене назад до Індії, щоб досягти найбільш неохоплених людей Євангелієм. Я хотів поїхати до важких районів Індії, де були екстремісти — де майже не було християн. Мене тягнуло до цих місць. Я завжди хотів іти туди, куди більше ніхто не піде.

Через два роки перебування в США я повернувся до Індії на канікули. Міський проповідник, який справді хотів перевірити мою відданість, попросив мене стати посеред ринку о 20:00 вечора і проповідувати Євангеліє. Це час в Індії, коли ринок найбільш багатолюдний. Все, що він мені дав, це ручний мікрофон, підключений до портативної акустичної системи. Мені було неймовірно страшно, але я вийшов і зробив це. Понад 100 людей зібралися навколо

акустичної системи і уважно слухали. Це був досвід, що змінив життя. Завдяки цьому місцева церква продовжувала зростати, і це надихнуло мене, що Бог завжди зі мною, незважаючи ні на що.

Перебуваючи в Індії на канікулах, я також одружився зі своєю прекрасною дружиною Інду. Вона походила з неймовірної родини, яка служила громаді прокажених. Її батько був пластичним хірургом, який міг би займатися медициною будь-де в світі і заробити статки для себе та своєї родини. Натомість він та його дружина поїхали до племінного регіону Індії, щоб служити прокаженим, яким не було кому допомогти. Саме це середовище сформувало мою дружину, зробивши її надзвичайно сильною та цілковито відданою служінню. Вона відіграла визначальну роль у моєму покликанні та успіху протягом усіх років, що минули. Без неї я не був би тим, ким я є. Бог використав її, щоб підтримувати мене сильним і зосередженим у хороші та складні часи. Вона для мене найбільший подарунок і найбільше благословення від Бога.

Після навчання та повернення до Індії на повний робочий день Бог справді почав відкривати мені очі на недосягнуті народи у цій частині світу та в сусідніх країнах. Бог почав відкривати двері в нових регіонах та в нових країнах. Ми почали подорожувати до нових місць і створили групу під назвою «Команда носіїв Євангелія». У нашій команді був колишній співак із Боллівуду (це неофіційна назва для центру кіноіндустрії Індії). Ми подорожували, зміцнювали церкви та працювали серед молоді. Їздили до дуже неохоплених районів, де жило дуже мало християн. Спочатку я був відсутній 20–25 днів на місяць. Любов, жертвність та розуміння моєї дружини були зі мною весь час, що дозволило мені вірно виконувати служіння. Я пам'ятаю триденний візит у віддалену племінну місцевість, де за один день відбулося масове хрещення — до води увійшли 265 осіб!

Це була неймовірна подія. Вона дала мені зрозуміти, що жнива справді дозріли, але вони просто чекають, поки прийдуть працівники і досягнуть їх. Бути частиною великих Божих жнив було найбільшою честю в нашому житті.

Протягом багатьох років нас постійно вели непереборні потреби, і це те, як Бог керував нами протягом останніх 40 років. Коли ми бачили, як дітей продавали в рабство, то створили служіння, щоб викупити їх. Коли бачили дітей-сиріт, про яких не було кому піклуватися, заснували дитячі будинки. Коли бачили райони без чистої питної води, ми збирали гроші на буріння колодязів. Коли ми бачили нестачу християнської літератури, Бог привів нас до партнерства зі служінням LATM, щоб надати матеріали багатьом людям, які не мали літератури своєю мовою. Коли бачили райони без церков, ми посілали людей ділитися Євангелієм. Протягом усіх цих років нас вели потреби, які відкривав нам Святий Дух. Він давав нам сили піднятися і задовольнити нужди навколо нас. Все почалося з покликання до служіння. Воно досі залишається сильним, оскільки ми бачимо потреби навколо нас щодня.

Я закінчу цю коротку історію ось чим — те саме, що мій батько сказав мені багато років тому, я хотів би сказати зараз вам: «У світі багато лікарів, медсестер, юристів тощо... але в ньому недостатньо проповідників і місіонерів». Можливо, Бог кличе вас піднятися і задовольнити потреби навколо вас. Як ми бачили всі ці роки, жнива справді готові... але робітників мало. Чи візьмете ви на себе зобов'язання бути одним із тих робітників у жнивах? Світ потребує вас. Чи відповісте ви на покликання?

Д-ри Аджай та Інду Лалл служать у Дамосі, Індія, як засновники та директори Християнської місії Центральної Індії.

НАШЕ ПОКЛИКАННЯ «3:33»

ДЕВІД ТА ДОННА ЛІНН

Восени 1985 року, коли ми як молоде подружжя із задоволенням несли наше перше служіння в сільській місцевості Кентуккі, Бог уже працював у наших серцях, хоча ми усвідомили це не одразу. Вивчаючи та викладаючи книгу Дій майже цілий рік, я, Девід, отримав знання про концепцію «недосягнутих» народів і навіть був сповнений рішучості побачити їхнє становище особисто.

Бог працював у нашому житті, проте впливав на кожного з нас із різною швидкістю. Коли ми торкалися цієї теми в розмові, між нами виникали суперечки. Головним питанням було: як нам збільшити нашу участь у Божому глобальному плані? Щоразу, коли я звертався з цим до своєї дружини, вона зазвичай відповідала щось на кшталт: «Ти можеш поїхати, зробити кілька фотографій, а я чекаю на тебе, коли ти повернешся додому!». Вона ніколи не мріяла вийти заміж за проповідника, не кажучи вже про поїздку на місіонерське поле. Переїзд, що віддаляв її від родини на два штати, був справжнім випробуванням, оскільки вона була єдиною віруючою серед чотирьох дітей і залишала без підтримки свою овдовілу матір. Дружина вважала, що вже здійснила значну жертву заради Господа, і цей новий крок здавався їй надмірним тягарем.

Протягом тієї осені Дуг Лукас із Team Expansion запросив нас на ознайомчий семінар для тих, хто зацікавлений

започаткувати нову місію в Каракасі, Венесуела. Нам довелося трохи вмовляти Донну, але зрештою вона погодилася відвідати цю зустріч.

Наступного дня, під час нашої зворотної подорожі, ситуація була просто жахливою. Не тільки моя улюблена університетська футбольна команда зазнала поразки, поїздка додому проходила під зливою, і моя дружина зі сльозами сказала мені, що не зацікавлена в цій поїздки. Ми приїхали додому, і цей крок виявився тупиком для того духовного імпульсу (або руху), який ми відчували від Господа.

Того вечора перед сном я запитав дружину, чи не погодиться вона помолитися «востаннє» щодо цього рішення. Я нагадав їй про ті її якості, які я найбільше цінував, зокрема — її благочестя і палке прагнення чинити Божу волю. Запропонував залучити Господа до нашого рішення, попросивши Його дати нам чіткий сигнал: розбудити нас о 3:00 ночі, якщо Він підтримує наш план, або о 2:00 ночі, якщо ми маємо зупинитися. Символізм був такий: «3» означало спільне рішення — Девіда, Донни та Бога; «2» ж вказувало на автономне рішення Девіда та Донни, прийняте без Божої волі. Щоб виключити будь-яку похибку, я сказав: «Давай будемо точними: або 3:33, або 2:22, і завтра ми дізнаємося, яка воля Господа». Донна відповіла: «Ми ніколи раніше не молилися про щось подібне, але я приєднаюся до тебе в цій молитві, якщо ти цього хочеш». У нас був особливий час молитви, а потім ми пішли спати.

Наш будинок знаходився в дуже сільській частині штату, тому там не було сирен, світла, руху. Ми були зовсім одні й добре спали. Однак уночі Донна почала ворухитися і раптово прокинулася. Дивлячись на стелю, вона зрозуміла, що їй не приснився поганий сон, вона не чула жодних зовнішніх шумів і їй не потрібно було йти до туалету. Чому вона прокинулася? Вона зовсім забула про молитву, яку

ми промовили годинами раніше, і почала розмірковувати, скільки ще часу їй залишилося спати. Вона повернулася до цифрового годинника, і була вражена побаченим: на дисплеї яскраво червоним кольором відображався час «3:33».

Раптом вона згадала про молитву, поки я тихо спав поруч. Їй потрібно було прийняти рішення! **«Сказати йому чи ні?»** Не в змозі стримати цей момент, вона почала шепотіти моє ім'я: «ДЕВІД, ДЕВІД, ДЕВІД.... ПРОКИНЬСЯ! ПОДИВИСЬ НА ГОДИННИК!»

Коли я повернувся, щоб подивитися на годинник, теж був «приголомшений», а потім побачив, як цифри швидко змінилися з 3:33 на 3:34. У ту саму сакральну мить ми обоє безсило опустили на подушки, зачаровані тишею, сповненою благоговійного шоку. Так тривало кілька благословенних секунд, наче час у нашому приватному просторі просто припинив свій плін.

Зрештою, Донна розвіяла це напружене мовчання, і її голос пролунав із новою, непохитною рішучістю. «Якщо сам Творець Всесвіту», — промовила вона, — «зволив так явно явити Себе в цьому нашому затишному куточку в Кентуккі...» Вона зробила глибокий вдих: «...то я цілковито вірю — Він достатньо величний, щоб перенести нас аж до Венесуели, і, більш того, Він, ймовірно, вже розпочав там Свою роботу. Я приєднаюся до тебе в цій поїзді».

У термін шести місяців Бог із надлишком забезпечив нас коштами, необхідними для подорожі, надавши значно більшу суму. Цей надзвичайний дар був натяком, що Він не лише доправить нас до місця призначення, а передбачає більш грандіозну мету. Протягом того літа 1986 року ми пройшли стажування, яке змінило наше життя, коли ми почали вивчати нову культуру, мову та допомагати засновувати церкву. Господь, який забезпечив наш початок, незмінно піклувався про нас протягом 30 років, даючи нам

можливість стати учасниками глобального руху. Цей рух Царства Божого поширився не лише на більшу частину Венесуели, а й змінює цілий світ донині.

Девід і Донна Лінн є місіонерами з багаторічним стажем у Венесуелі, а тепер служать у Церкві Христа Гіт в Огайо.

ШЛЯХ ДО СЛУЖІННЯ В КОЛУМБІЇ

ДЕЙЛ МІД

Влітку 1967 року, відвідуючи церковний табір у Християнській Асамблеї Раунд-Лейк, я познайомився з Ворреном Сандерсом, місіонером у Колумбії. Воррен запросив мене відвідати його в Колумбії, і сама ця ідея надихнула мене. Це було в ті часи, коли короткострокових місіонерських поїздок не існувало, тому відвідування місіонерського поля було і унікальним, і складним. Мої батьки неохоче погодились, але наполягли, щоб я сам оплатив свою поїздку, думаючи, що я швидко від неї відмовлюся. Натомість я почав косити газони та виконувати іншу роботу, щоб заробити гроші на цю подорож. Наступного літа я заощадив достатньо грошей, щоб оплатити поїздку, і сів на літак до Колумбії, Південна Америка.

Воррен Сандерс зустрів мене в аеропорту. Наступний місяць я провів, подорожуючи з ним Колумбією, спостерігаючи за місіонерською роботою, яку він та його сім'я там виконували. Бідність і примітивні умови, в яких жило так багато людей, шокували. Я постійно запитував, чому все так погано, чому люди такі бідні, і чому діти такі неохайні та недоїдають. У Воррена завжди була однакова відповідь: «Вони не християни, і їхні численні вади та поганий вибір призвели їх до життя в бідності та стражданнях». Страждання людей, а особливо дітей, зачепили моє серце.

Коли я запитав Воррена, як вирішити проблеми, які я бачив у Колумбії, він завжди відповідав, що в цьому може допомогти лише проповідь Євангелія і допомога людям в пошуку пізнання Ісуса Христа! Як типовий американаець, я помилково припускав, що рішенням проблем буде надсилання грошей, їжі та одягу! Потім я запитав, чому місіонерів не приїжджає більше, щоб допомогти, оскільки я бачив неймовірні розміри країни та обмежену здатність однієї людини охопити все. Воррен просто приголомшив мене. Подивившись мені прямо в очі, він із відтінком суму сказав: «Я не знаю, чому місіонерів не приїжджає більше. Запитай себе, чому ти не плануєш приїхати до Колумбії як місіонер, щоб поширювати Добру Новину, і це, ймовірно, буде тим самим виправданням, яке є у всіх інших!».

Я не міг забути той виклик. Повернувшись додому, розмірковував про повну зміну напрямку та мети свого життя! Я боровся зі своїми майбутніми планами вивчати лісове господарство і нарешті вирішив присвятити своє життя місіонерському служінню. Отже, я скасував свою заяву до лісотехнічної школи та вступив до Біблійного коледжу Цинциннаті, щоб підготуватися до служіння. Перебуваючи там, я зустрів Джіні, і ми почали зустрічатися. Я чітко дав зрозуміти, що якщо вона не зацікавлена бути місіонеркою, немає сенсу продовжувати наші стосунки. Вона подумала і також захопилася привілеєм служити на місіонерському полі. Ми одружилися і почали планувати роботу нашого життя.

Після закінчення навчання я вирішив швидко виїхати до Колумбії. У нас було лише 70\$ щомісячної обіцяної підтримки і навіть не вистачало грошей на квиток на літак. Коли дорогий брат подарував нам старий фургон, я відчув, що Бог відкрив двері. Ми завантажили наші мізерні пожитки у той фургон і почали їхати. Протягом наступних двадцяти трьох днів ми їхали Сполученими Штатами,

потім через Мексику, не знаючи жодного слова іспанською, і далі через Центральну Америку. Після численних поломок і затримок ми нарешті прибули до Сан-Хосе, Коста-Ріка, для вивчення мови. Після року перебування там і народження нашого первістка ми рушили до Колумбії і осіли в самому серці джунглів на південному сході, щоб присвятити себе служінню нашого життя.

Ми були ізольовані: найближча дорога, телефон чи електрика знаходилися за п'ять днів шляху на традиційному каное або трохи більше години польоту на старому транспортному літаку DC-3. В тих примітивних умовах ми облаштували побут у будинку з бетонних блоків розміром 6х6 метрів. Джіні готувала на табірній плиті «Коулман» і прала одяг у баку для прання, поки ми доглядали за нашою новонародженою донькою, а я ходив до двадцяти днів поспіль у колумбійські джунглі, щоб проповідувати Добру Новину про спасіння в Ісусі Христі.

Я йшов стежками джунглів, розвішуючи свій гамак між двома деревами, коли ніч заставала мене на стежці, і шукав дим, що підіймався над деревами, як знак того, що люди живуть поблизу. Я знаходив хатину з солом'яним дахом і заходив без запрошення, але мене завжди просили залишитися на наступний прийом їжі або переночувати. І, сидячи на колоді, я починав ділитися Євангелієм з людьми, які ніколи не чули, що Ісус Христос заплатив за їхні гріхи, а також, що Він воскрес із мертвих. Вони були захоплені Доброю Новиною. Того першого року ми охрестили 120 людей і заснували дві нові громади.

Коли люди приходили до Христа, я охрестив перших кількох новонавернених, але незабаром навчив нових віруючих хрестити і доручив їм хрестити нових навернених, які приходили пізніше. Я використовував зразок молитви і навчав їх, як молитися. Я пояснив їм, як проводити Господню Вечерю та здійснювати причастя. Потім,

із читанням біблійного тексту, вони змогли почати проводити власні служіння вже через кілька коротких тижнів. Я часто їх відвідував, але ніколи не затримувався як проповідник для місцевої церкви там, у Колумбії. Я майже одразу передав лідерство новим віруючим, дотримуючись моделі заснування церкви Павла, як це видно в книзі Дій.

У міру того, як торгівля наркотиками в Колумбії набирала обертів, наш район джунглів став дуже жорстоким і небезпечним. В результаті я перевіз свою молоду сім'ю до Віллаво, невеликого міста на краю Анд, навпроти джунглів Амазонки на південному сході. Звідти, у співпраці з Марком Стрінгером, я продовжував подорожувати до прикордонного регіону саван та джунглів, щоб навчати й проповідувати. Колумбія занурилася в темряву і незабаром стала однією з найбільш жорстоких і небезпечних країн у світі. Тим не менш, ми залишилися і продовжували працювати. Коли ситуація стала настільки поганою, що жити там з сім'єю стало неможливо, я привіз свою родину до Штатів і продовжував подорожувати до Колумбії, щоб проповідувати та навчати.

Протягом багатьох років ми засновували нові церкви, навчали місцевих лідерів і відпускали їх, щоб вони могли нести віру своєму народові та розширювати мережу церков у прилеглих районах. Оскільки імпорт Біблії у Колумбії на той час був заборонений, ми надрукували весь Новий Завіт на трафаретах і роздрукували на мімеографічній машині, щоб нові християни могли читати Біблію. Також ми записали весь Новий Завіт на касетні стрічки, щоб неписьменні християни могли слухати Новий Завіт і запам'ятовувати його. Це був початок нашого служіння літератури та перекладу. З того часу я написав, переклав і адаптував більше двадцяти книг іспанською мовою, і це служіння триває донині.

Почали розвиватися й інші служіння. Поряд з навчанням лідерів та видавничою діяльністю, ми започаткували християнські денні школи в кількох наших церквах. У перші дні християнські сім'ї стикалися з переслідуваннями: місцеві школи карали їх, відмовляючи дітям у праві на навчання. Отже, створені християнські школи давали нам можливість продовжувати навчати дітей новонавернених. У 1996 році, коли була написана нова конституція і релігійне переслідування було оголошено поза законом, більшість цих шкіл були закриті. Проте школа у Віллаво була досить великою, щоб не закритись, і була визнана однією з двадцяти найкращих шкіл у нашому штаті. Сьогодні вона твердо дотримується своєї початкової місії та пропонує якісну освіту дітям віруючих та дуже бідним.

Щоразу, коли ми поверталися до Штатів — чи то для відпустки, чи для лікування раку шкіри, — я використовував цей час для відвідування курсів, щоб краще підготуватися до продовження служіння. Зрештою я отримав два ступені магістра і здобув ступінь доктора філософії з місій та міжкультурних досліджень і соціальної психології в галузі освіти. Я почав працювати професором місій на неповну ставку в Християнському університеті Кентуккі. Щороку викладав в кампусі, а також вів три семестри онлайн під час моєї відсутності або перебування в Колумбії.

Моя кохана Джіні померла від раку молочної залози 19 травня 2017 року. Вона залишила земне життя, щоб отримати свій вінець. Я був спустошений, але, пам'ятаючи її слова, я вирішив продовжувати працювати в місіонерському служінні, доки Господь не покличе мене додому, щоб бути з нею назавжди. Наразі, разом із доньками Венді та Сьюзі, ми продовжуємо місіонерську роботу в Колумбії та в США, і плануємо робити це, доки Господь продовжуватиме життя.

Колумбія здійснила вражаючу трансформацію: від однієї з найбідніших і найнебезпечніших країн світу вона стала четвертою за розміром економікою на Американському континенті та однією з найбільш мирних і процвітаючих країн. Як це сталося? Що ж, Євангеліє було проповідане, і сьогодні майже 30% населення є християнами. Навіть Організація Об'єднаних Націй і світські соціологи визнають, що саме зміна релігійної прихильності трансформувала Колумбію. Христос може і трансформує як одну людину, так і цілу націю. Якщо ми хочемо зробити світ кращим і зменшити бідність та насильство, шлях до цього полягає не в роздачі матеріальних речей, а в проповіді Євангелія нашого Господа Ісуса Христа!

Дейл багато років служив у Колумбії разом зі своєю покійною дружиною Джіні. Сьогодні він продовжує цю роботу, але вже разом зі своїми доньками, Венді та Сьюзі.

ПОКЛИКАННЯ ДО ПОДОРОЖІ

ДЕВІД МОРС

Мене нещодавно запитали, як я став місіонером. Думаю, я не дуже замислювався над «як і чому». Однак, коли я більше розмірковував про це, на думку спали деякі відповіді. Життя, по суті, є мандрівкою, де шлях рідко буває прямим, а перешкоди — неминучі. Нам потрібні знаки та вказівки, щоб мати безпечну подорож. Я хотів би поділитися з вами кількома віхами моєї місіонерської подорожі.

Моє дитинство пройшло на місіонерському полі. Я на власні очі бачив дивовижні зміни в людях та громадах після того, як вони стали християнами. Я справді хотів бути частиною донесення цього послання людям. Я хотів, щоб Бог ясно показав мені, що Він хоче, щоб я робив. І Він був вірним у керуванні моєю подорожжю.

Для мене було життєво важливо дати особисту обіцянку Богові — бути відкритим до Його керівництва. На цьому шляху я кілька разів коригував свій фокус, але завжди пам'ятав: суть моєї місії полягає в тому, щоб нести Євангеліє та допомагати віруючим досягати зрілості в Христі, усвідомлюючи, що люди — це найважливіше для Нього.

Найдавніший випадок, який я пам'ятаю як віху для себе, це пережиття «освіження духу», коли мені було близько 14 років. Я жив у селі Лісу (Lisu village) у північній М'янмі. Я пам'ятаю, як почувався справді пригніченим, бо життя було надто важким, почувався трохи замкненим,

перебуваючи у віддаленому місці та не маючи змоги бути зі своїми однолітками в Америці, тощо. Мій тато, дядько та бабуся були зайняті викладанням у короткостроковій Біблійній школі при сільській церкві.

Одного дня, закінчивши свої домашні заняття, я мав вільний час і думав, чим би себе зайняти. З якоїсь причини я подумав про читання книги. Коли я сів, мені впала в око книга, і я почав її переглядати та читати. Це була книга для щоденних молитовних читань, але кожен день мав якусь історію чи випадок як фокусний пункт. Читаючи сторінки цієї книги, я натрапив на абзац, який справді промовляв до мене. Але що мене справді здивувало, так це відчуття спокою, яке я раптово відчув від читання Божого Слова. Мої думки раптом стали позитивними, і до кінця дня у мене виникла ідея, що я можу зробити, щоб допомогти місіонерській роботі. Я розповів батькам про свою ідею — вони були в захваті. Я хотів зібрати і відремонтувати всі зламані заводні програвачі. Це дало б змогу сільським євангелистам відтворювати на них записи Євангелія. Мене не навчали деяким навичкам, але я починав кожен день із молитви про мудрість, а також із читання Біблії, і Бог дав навички, необхідні для цього завдання. Зростання вимагає часу з Біблією, і я зрозумів це дуже рано!

Оскільки я взяв на себе частину «технічного обслуговування», це звільнило мого тата та інших, щоб приділяти більше часу євангелізації та навчанню. З часом я взяв на себе більше відповідальності за обслуговування. Дивлячись на минуле, я чітко бачу: у мене не з'явилося б ні прагнення, ні компетенцій для багатьох справ, якби мене не надихнуло Боже Слово. І ще одна річ, що не забувається: єдиною осмисленою відповіддю для мене була молитва з глибини душі про цілеспрямованість і керівництво.

Я усвідомив, що присутній особливий спокій, свого роду підтвердження того, що я був там, де мав бути в цей

час. Я все ще думав про те, щоб колись піти до університету; все ще почувався неспокійним деякими днями; але я також мав відчуття мети, відчуття власної гідності, допомагаючи підтримувати роботу місії.

Коли мені було 17 років, ми переїхали в дуже віддалену місцевість джунглів. Знову у мене з'явився час, коли я став пригніченим і неспокійним. Перші кілька років нам доводилося жити за рахунок джунглів — і це було важко. Знову ж таки, я пам'ятаю, як одного раннього ранку сидів на краю нашого бамбукового будинку, дивився в джунглі, читаючи свою Біблію. І знову ж таки, я вирішив, що мені потрібно передати свої думки та розчарування Богу. Там, серед проливного мусонного дощу, що падав крізь дерева, Бог дав мені звільнення і наповнив мене Своїм спокоєм.

Протягом наступних кількох місяців сільський староста попросив мене допомогти викладати в школі. Спочатку я чинив опір. Але до мене дійшло, що, можливо, Бог дає мені завдання. Тож, хоча я ніколи не мріяв бути вчителем, я погодився бути частиною команди викладачів. Мої молитви про мудрість щодо того, як навчати, були почуті (так, Бог піклується про граматику англійської мови та математику!). Озираючись назад, я розумію, що чотири роки викладання у маленькій школі-хатині з трави були одним із найбільш значущих часів мого дорослішання. Здається, Бог чекає, поки ми захочемо бути частиною Його плану, і тоді, коли ми відповідаємо, наше життя стає більш значущим, як для нас, так і для Його дітей. Я дивлюся на цю віху як на головний час зростання.

Коли мені було 25 років, наша місія перебазувалася до Таїланду, і я поїхав допомагати місії там. Я дедалі більше усвідомлював потребу в друкованому слові серед нових віруючих. Пам'ятаю, як наша місіонерська команда молилася про керівництво щодо того, як діяти далі.

Отже, мене дуже зацікавило, як можна знайти ресурси для переобладнання друкарських машинок. Не гаючи часу, я приступив до створення першої друкарської машинки, адаптованої для мови Лісу. Це був трудомісткий процес, що розпочався з виготовлення невеликих видань.

Я був вражений, коли Бог направив молодого чоловіка, який прийшов працювати зі мною, і літературний центр став реальністю. Тепер я мав спокій, що це те, що я мав робити. Це була важка праця, іноді ми відчували розчарування. Однак, озираючись, ми бачили, як усе налагоджувалося, як приходили відповіді на наші молитви і як це служило Божим людям. Це надихало нас і давало сили рухатися далі.

Коли мені виповнилося 43, ми з сім'єю поїхали у відпустку. Там друг згадав про новітній тренд — використання комп'ютерів, ідеальних для набору тексту. Після тривалого досвіду з друкарськими машинками, я був вражений тим, що обробка текстів може стати потужним інструментом для створення видань. Але на моніторі була виключно англійська. Головне завдання: знайти спосіб ввести на комп'ютер мову Лісу та інші мови. Я пам'ятаю, як молився про це і просив Бога допомогти мені, як налаштувати комп'ютери для друку не англійською мовою — це справді обтяжувало мене. Я добре усвідомлював, що прорив тут вплине на нашу здатність служити багатьом мовним групам.

Такі книги, як Біблія та пісенники, тепер можна було створити за набагато коротший час — не потрібно було знову передруковувати сторінки, доки в них не буде помилок. Приблизно через два тижні друг-програміст дав мені журнал для читання. У ньому була реклама програми для створення власних літер — шрифтів для розміщення на комп'ютері! Знову ж таки, я був вражений тим, як це все сталося — для мене це була відповідь на молитву.

Розпочався наступний рівень літературних можливостей. Можливість створювати шрифти була ще однією віхою для мене, і підтвердженням того, що я працював там, де Бог хотів мене бачити в той час.

Можливості часто з'являються саме тоді, коли ми найменше на це чекаємо (або коли це найбільш незручно)! Коли мені виповнилося 55, я отримав шанс допомогти групі людей у Китаї. Я вже брав участь у трьох великих проєктах, тому спочатку чинив опір. Мій дядько звернувся до мене зі словами: «Такий шанс з'являється нечасто. Якщо ми не допоможемо, ці двері можуть зачинитися, і ці люди, ймовірно, ніколи не отримають допомоги». Це складне рішення турбувало мене кілька днів. Після щирої молитви я прийшов до висновку, що, можливо, здобуті мною вміння розміщувати алфавіти на ПК були даровані саме для такої нагоди. Тож я погодився допомогти.

В результаті вдалося завершити та надрукувати Новий Завіт. Але я вдячний, що скористався вікном можливостей, коли воно мені було представлено. Я вдячний за спокій, який прийшов після того, як я прийняв рішення скористатися ним. Це ще одна віха на моєму шляху та покликанні.

Озираючись навколо, я бачу, що Бог використовує людей для виконання Своєї роботи. Але щоб добре виконати роботу, нам потрібно спочатку прочитати інструкції. Його Слово дивовижне! Бувають моменти, коли я усвідомлюю свій обов'язок, але здійснити це правильне рішення виявляється непросто. Це нагадує мені, як одного разу під час нашого досвіду в джунглях, коли ми збиралися їсти щось, що нам не подобалося, мій дідусь молився: «Господи, дякую Тобі за їжу, яку Ти дав. А тепер, Господи, дай нам, будь ласка, полюбити смак цієї їжі». Це справді сталося... Я був там. І до того, як трапеза закінчилася, їжа здавалася більш їстівною! Бог може допомогти нам насолоджуватися тим, що ми повинні робити!

Для мене моє покликання та подорож, здається, складаються з окремих епізодів, а не з цілісної картини. Час і досвід одного епізоду, здається, готують мене до наступного. Я вдячний, що «я знаю, Хто тримає завтрашній день», і Він нескінченно здатний подбати про всі деталі.

Девід Морс, місіонер у Південно-Східній Азії.

ІСТОРИЯ КЛІНТОНА ЛУНІ:
**НЕБЕЗПЕКА НАВЧАННЯ
МІСІОНЕРСТВУ – ТИ МОЖЕШ
ПОЇХАТИ САМ**

Надано ФРЕНСІСОМ НАШЕМ

Клінтон Луні родом з округу Б'юкенен, штат Вірджинія, служив у Військово-морських силах під час Другої світової війни. Повернувшись додому, він одружився з Мельбою Елсвік. Вони обоє навчалися в коледжі Еморі-Генрі у Вірджинії. Наступного року він вирішив вступити до Біблійної семінарії Цинциннаті та закінчив її у 1950 році. Після цього продовжував служити понад десять років, перебуваючи у церкві Венсант, штат Вірджинія. У 1961 році Луні вирішив взяти з собою свою сім'ю та вирушити до Мексики як місіонер. До нього приєднався Білл Морган із сім'єю.

Обидва чоловіки вирішили, що почнуть служити місіонерами у великому місті Гвадалахара. Вони зробили це без особливих обіцянок великої грошової підтримки та без значного словникового запасу іспанської мови. Вивчили культуру і заснували першу церкву в колонії Яньес. Луні сказав, що викладав курс із місіології у Біблійному інституті церкви Гранді та вирішив, що Бог кличе його самого присвятити себе місіонерській праці.

Мексика здавалася логічним напрямком, враховуючи те, що у них було четверо дітей. Вона була досить близько, щоб вони могли доїхати туди на машині. Морган повернувся до Штатів через кілька років через сімейні обставини, а Луні продовжував євангелізацію в штатах Халіско, Керетаро, Гуанахуато. Луні зустрівся з Томасом де ла Крусом, і разом вони розпочали радіопрограми на кількох станціях та пропонували заочні курси. Понад 50 000 людей записалися на курси по всій Латинській Америці. Це тривало доти, доки витрати на радіо не стали надмірними, а брат Томаса не був жорстоко вбитий тими, хто був рішуче налаштований зупинити «євангельське» християнство.

Однак після одинадцяти років у Мексиці, страшна автомобільна аварія призвела до зміни планів. Дружина Клінтона, Мельба, була сильно травмована. 1972 рік вона провела в Новому Орлеані, де отримала медичну допомогу, яку для сімей місіонерів надавали безкоштовно. Коли настав час повертатися, вони залишилися в Гарлінгені, Техас.

План полягав у тому, щоб продовжувати засновувати церкви на північному сході Мексики та навчати старійшин і місцевих служителів, щоб вони очолювали громади. Це сформувало місіонерську модель, яка працювала найкраще, за допомогою якої була можливість зібрати кошти, щоб допомогти із зарплатами для служителів, які працюють у бідних районах, доки вони не зможуть стати самодостатніми. Луні віддає велику шану мексиканським чоловікам, з якими він мав честь співпрацювати протягом десятиліть, підкреслюючи важливість того, що саме місцеві жителі досягають свого народу. Він також час від часу співпрацював з іншими місіонерами і працював у Чіапасі, Веракрусі та пустелі Нуево-Леон у Мексиці, а також у Гондурасі та Гватемалі.

На жаль, у 2001 році Луні трагічно втратив свою дружину Мельбу, з якою вони прожили 55 років, внаслідок раптової хвороби. Пізніше він одружився вдруге, взявши за дружину Алісію Мартінес із Гвадалахари. Вони обоє проживали у Гарлінгені.

У 1996 році, усвідомлюючи, що місія повинна продовжуватися після його життя, Луні об'єднався зі мною (Френсісом) та Християнською церквою «Шугар-Гроув» в Овінгсвіллі, штат Кентуккі, щоб започаткувати партнерство. Я був служителем там з 1968 року і возив місіонерські групи до Мексики. Ми зустрілися на день у 1996 році, щоб обговорити особливості нового, більшого місіонерського зусилля. До ранку ми обоє відчули покликання рухатися вперед. На думку спав вірш із Луки 10:2, і ми погодилися на нову назву — Workers for Mexico Mission (Працівники для місії Мексики). Метою було розширити підтримку в Штатах і рухатися по всій Мексиці, засновуючи нові церкви та нові програми. Церква «Шугар-Гроув» взяла роль опікунства на себе, і я попросив створити Комітет мексиканських чоловіків як консультативну раду. Я завжди цікавився місіями з тих пір, як у дитинстві бачив виставки та стенди на Північноамериканській християнській конвенції. Я працював з багатьма видатними мексиканськими чоловіками, прагнучи розвивати місію та розробляти методи спілкування, а також зв'язуватися з більшою кількістю осіб та церков у Штатах для щомісячної підтримки.

Брат Клінтон продовжував допомагати в кількох сферах, навчаючи та працюючи з короткостроковими місіонерськими командами, які приїжджали щороку, щоб будувати пасторські будинки, церковні будівлі, розширювати наявні приміщення та допомагати будувати три табори в Коауїлі, Нуево-Леоні та Веракрусі. Він побачив потребу в навчанні в церквах, заснованих серед народу

Юкатан та Майя, і регулярно відвідував їх. Брат Клінтон також працював на стороні Сполучених Штатів з іспаномовними церковними групами.

Коли ми почали налагоджувати зв'язки з церквами та окремими особами щодо великих можливостей у Мексиці, виникла потреба зробити кілька кроків. Важливо було випускати щомісячний інформаційний бюлетень, регулярно публікувати фотографії у Facebook та створити інформативний вебсайт, і при цьому відвідувати всю Мексику, беручи з собою американських служителів, щоб вони бачили потреби.

Бог щедро благословив місію багатьма відданими жертводавцями. Після нашої 25-ої річниці Workers for Mexico Mission тепер щомісяця підтримує п'ятдесят трьох євангелістів у дванадцяти штатах. Програма M E N об'єдналася з Workers for Mexico Mission, а також з Monterey Mission. Та перша церква, заснована Клінтоном Луні в Гвадалахарі, дала п'ятьох видатних братів-служителів. За допомогою місії члени родини Барахас написали книги, заснували церкви в цьому районі, навчили проповідників та активно займалися навчальними онлайн-курсами.

Багато церковних груп подорожували до Мексики, щоб займатися будівництвом. Дев'яносто чотири різних члени конгрегації «Шугар-Гроув» були в поїздках, деякі з десятків разів або більше. Окрім того, до нашої команди долучилося понад сто працівників із різних громад та студентських організацій.

На початку ми шукали допомоги для Національного Біблійного інституту в Керетаро, який займається підготовкою чоловіків та жінок для служіння Божому Царству. Хайме Кастро, отримавши ступінь магістра в Християнському університеті Кентуккі та послуживши в Harvester Christian у Сент-Луїсі, пізніше повернувся до Керетаро і реструктурував коледж в успішну школу, La Universidad

Cristiana de México (Християнський університет Мексики) із середнім числом тридцять студентів у кампусі та додатковими класами для церков по всій Мексиці. Вони також побачили розширену програму євангелізації.

У 2003 році я зустрів Мішель Пік, яка закінчила Християнський коледж Озарка зі спеціалізацією на служінні глухим. Місія Луні раніше мала невеликий будинок для глухих у Матаморосі, тож ми попросили її розповісти нам про своє бачення такої програми. Вона працювала з церквою La Villa, вийшла заміж за Хесуса Суньїгу. Залучивши десятки різних груп та окремих осіб, вони побудували величезну місіонерську школу для глухих, у якій навчається в середньому 40 студентів. Там є гуртожитки для хлопців та дівчат, які потребують справжнього дому.

Цей проєкт був здійснений на земельній ділянці, яку раніше придбав брат Луні, коли він тільки-но приїхав у цей район, спільними зусиллями мексиканських та американських робітників. Тепер студенти мають регулярний навчальний план, а також професійне навчання, і все це з християнським акцентом.

Приблизно в той же час ми відчули покликання допомогти бідним, які потребували медичної допомоги та ліків. Група HASTEN, International, заснована покійним доктором Деннісом Пруїттом, приєдналася, щоб допомогти побудувати медичний центр у Монклові, районі з чотирнадцятьма Церквами Христа. Там працюють лікарі-волонтери, стоматолог та безкоштовна аптека. За допомогою фургона мобільні клініки доставляють необхідні припаси до ізольованих сіл, що є ще однією частиною цього служіння. Досягнення дітей завжди було пріоритетом, і в різних місцях були створені програми харчування для доповнення церковної роботи. Кошти також були виділені на невідкладну медичну допомогу, транспортні засоби та будівельні матеріали.

Від покликання в горах Вірджинії до Клінтона та Мельби Луні й до сьогодні, мабуть, ніхто не мав більшого впливу на роботу Божого Царства в Мексиці, ніж брат Луні. Все це триває до сьогодні з Workers for Mexico та нашими партнерами.

НЕОЧІКУВАНЕ ПОКЛИКАННЯ ДО КИТАЮ

РЕЙЧЕЛ ПЕРРІ

Залишилося лише шість днів до моєї дванадцятої річниці місіонерського служіння Христу тут, у Китаї. Час пролетів непомітно! Дивно і радісно озиратися назад і бачити, як ідеально Бог склав усі обставини, щоб привести мене на це місце. Коли я була підлітком, Святий Дух організував ідеальний «шторм» у моєму житті, який привів мене туди, де я сьогодні. Незважаючи на те, що я виросла в християнській сім'ї та ходила до церкви, орієнтованої на місії, я ніколи серйозно не розглядала можливість служіння Богу за кордоном або участі в будь-якому служінні. Але це мало змінитися. Перший поштовх надійшов, коли моя сім'я вирішила обійтися без кабельного телебачення протягом шести місяців. Зараз це може здатися невеликою дрібницею, але в 90-х кабель був чи не єдиним варіантом. Це змусило мене знайти інші, безперечно, більш продуктивні, способи проведення часу.

Приблизно в той же час моя молодіжна група поїхала на конференцію і почула проповідь про молитву. З тієї чи іншої причини я не змогла бути присутньою. Пам'ятаю, що була досить розчарована тоді, але це також була робота Духа. Я, звичайно, не можу розповісти вам зміст жодної іншої проповіді, яку я чула в юності, але оскільки я не могла піти, один із молодіжних лідерів купив касету з

проповіддю і позичив мені її на деякий час. Це все змінило. Як я вже згадувала, завдяки значній кількості вільного часу, я слухала ту проповідь майже щовечора впродовж кількох місяців. Вона звучала фоном, коли я робила домашні завдання чи займалася рукоділлям, і поступово проникала в мою душу. Ця проповідь повністю змінила моє молитовне життя. Навіть через двадцять років великі фрагменти з неї досі чітко закарбувалися в моїй пам'яті.

Проте це була лише підготовка, здійснена Святим Духом. У потрібний момент мого життя хтось із церковної спільноти передав мені брошуру із заохоченням молитися за народи. Хоча це здавалося дрібницею, брошура допомогла мені побачити світ по-іншому. Її мета — спонукати читача молитися за кожну країну, що входить до «Вікна 10/40», впродовж 30 днів. У цій брошурі були названі країни Африки й Азії з найменшим відсотком християнського населення. Я відразу взялася до справи, використовуючи її як свій молитовний путівник. Попри те, що брошура була розрахована на молитву протягом одного жовтня, я не обмежилася місяцем, а присвятила цій справі цілий рік. І через молитву Божа любов до цих народів почала зростати і в мені.

Ці зміни здавалися незначними, вони були результатом інвестицій моєї сім'ї, друзів та церкви у моє життя. Проте Бог являв Свою мудрість та ідеально обирав час. Кожен із цих окремих елементів сам по собі не мав великого значення, але тепер Бог об'єднував їх, як частини пазла, у моєму серці. Ця цілісність готувала мене до докорінних життєвих змін.

Одного вечора, коли я стояла на колінах, молячись над цією маленькою брошурою, просячи Бога послати робітників на жнива, я почула Його відповідь: «Що ж, іди ти». Настільки ж ясно, як будь-яка думка, яка коли-небудь промайнула в моїй голові, з'явилися ці слова, і все ж я

точно знала, що вони походять не від мене. Вони здивували мене. Проте я ніколи не сумнівалася в тому, Кому належали ці слова. Я миттєво усвідомила, що це був Дух Божий, який веде мене. Навіть після року щоденних молитов за ці народи, я й досі не могла уявити для себе таке майбутнє, але Він бачив його. Думка про те, що я можу стати частиною Божого вирішення цієї проблеми, була водночас хвилюючою і чудовою.

Я пам'ятаю свою радість і хвилювання, коли розповіла про це матері наступного ранку. Вона не здавалася настільки здивованою, як я. Мої друзі також не були здивовані, коли я розповіла їм про це пізніше того дня. Складалося враження, що я була єдиною, кого здивувало це покликання. Але, звичайно, мені ще потрібно було пройти довгий шлях. Мені на той час було лише 15 років! Однак це був той перший крок, який мені був потрібен, щоб привернути мою увагу, і він спрямував мене на правильний шлях. Потрібно було зробити десятки інших виборів: куди я поїду, з ким я поїду, яке саме служіння мені призначено? Бог виявляв це не відразу, а лише тоді, коли це було необхідно, у Свій ідеальний час. Мені доводилося чекати від Нього конкретики і довіряти Йому, що Він все владнає. Минуло десять років, перш ніж я нарешті була готова їхати, але саме так Бог це влаштував. Це також дало моїм батькам ціле десятиліття, щоб звикнути до думки, що я житиму так далеко!

Я на полі вже понад десять років. Було багато злетів і падінь. Товариші по команді приходили і йшли. Конкретика мого служіння змінювалася протягом років, і це часто було важко. Були періоди хвороби, часи глибокого розчарування, і моменти, коли я відчувала себе самотньою, пропускаючи важливі події в житті родини чи чудові моменти моїх друзів удома. **Однак, попри все це, я досі пам'ятаю той тихий, але чіткий голос, який покликав**

мене тієї ночі. І це знання підтверджує, що мій вибір був правильним.

Це був не просто заклик до переїзду, а справжня обіцянка. Суть обіцянки полягала в тому, що в Божому плані для мене вже визначене особливе місце. Це була обіцянка, що життя людей зміниться, і я зможу змінити ситуацію, якщо довіряться Йому достатньо, щоб вийти з вірою і робити добрі діла, які Він приготував для мене заздалегідь! І це була обіцянка, що Він буде проходити зі мною через усе це, і Він мене не підвів!

Рейчел Перрі, місіонерка в Китаї.

МИ ЇДЕМО В БРАЗИЛІЮ!

НІЛ ПІРОЛО

Я викладав дітям місіонерів у Перу. Після цього керівництво «Перекладачів Біблії Вікліф» (Wycliffe Bible Translators) хотіло, щоб я брав участь у програмі набору вчителів. Вони збирали групу зацікавлених вчителів, а я мав розповісти їм про позитивний досвід, який ми мали в Перу. Одного дня у вересні директор з питань дитячої освіти покликав мене на зустріч. Я думав, що ми будемо далі говорити про цю програму.

Після звичайних дружніх розпитувань про домашніх (собаку, дітей, дружину) він одразу перейшов до справи: «Ти готовий поїхати до Папуа-Нової Гвінеї, Непалу чи Бразилії?». Ми обговорили варіанти, помолилися і дійшли висновку: треба серйозно розглянути Бразилію. Мене запрошували стати директором однієї школи, а також куратором (або головним адміністратором) п'яти шкіл, якими тоді опікувався Wycliffe. Це зобов'язання було на два роки. «Коли ти можеш вилетіти?» — спитали вони. «Треба їхати негайно!»

Я зайшов додому і одразу ж оголосив: «Вгадайте, що? Ми переїжджаємо до Бразилії!». Якщо ці «вхідні двері» до нового життя відчинилися без зусиль, то на нас чекали ще четверо «закритих дверей», які потрібно було подолати: питання нашого житла, турбота про матір дружини, реакція старшого сина та збір необхідних коштів!

Перші двері: Наші друзі з Перу поверталися додому на два роки. Вони попросили нас знайти їм місце для проживання на ці два роки. Ми знайшли «ідеальний» будинок. Він виглядав досить комфортно. Оренда була помірною. Це було на півдорозі між штаб-квартирою Wycliffe та церквою, яку вони хотіли відвідувати! Що може бути краще? Але коли вони повернулися додому, і ми запропонували їм житло, вони відмовилися. Оскільки іншого виходу не було, вони залишилися жити з нами — як ми сподівалися, лише на певний час. Зрештою, ми усвідомили: чим ближче був наш від'їзд, тим більш нагальною ставала потреба покинути те, що фактично стало «їхнім домом»! Це було особливо відчутно, оскільки у нас четверо підлітків: троє синів та донька. У них також було троє підлітків! Одинадцять людей у будинку з чотирма спальнями! Настав час нам їхати!

Другі двері: Ми щойно дізналися, що у матері Івонн рак. Як єдина дитина може залишити свою матір? Її мати і батько молилися. Ми молилися. Люди з її церкви ревно молилися. Коли тижні змінювали дні, під час недільної ранкової молитви за зцілення її матері, вона отримала миттєве зцілення. Наступного тижня лікарі робили все більше і більше рентгенівських знімків, намагаючись порівняти їх із попередніми. Рак було чітко видно на початкових рентгенівських знімках, але на інших раку не було знайдено! Богові вся слава!

Треті двері: Наш старший син, якому залишався лише один семестр до закінчення середньої школи, сказав: «Ні в якому разі! Я не їду! Я залишаюся тут!». Він висловив своє невдоволення, мовляв, не витримає ще однієї зміни школи, адже вже вчився у трьох різних закладах. Але, оскільки я мав бути директором, то зміг би скласти такий графік, який дозволив би йому закінчити навчання в середині семестру.

Протягом кількох наступних днів він казав: «Поїхали! Чого ми чекаємо?».

Четверті двері: Чого ми чекаємо? Того ж, чого найбільше бояться багато місіонерів: не іноземної мови; не залишення дому, друзів та родини; не нового середовища. Фінанси, як завжди, викликали найбільше занепокоєння, але Господь подбав про все. Спочатку я отримав премію за попередню роботу, а потім пастор оголосив, що церква подвоює свою початкову обіцянку підтримки. Коли ми розіслали листи із проханням про допомогу, почали надходити кошти та зобов'язання. Невдовзі ми оновили паспорти і отримали дворічні візи. Після цього ми забрали дітей зі школи, продали машину та трейлер, і ось — тисячі доларів на авіаквитки вже були в мене в руках. Однак я все ще зволікав з неминучим!

Це був ранок 18 листопада. Ми мали вилетіти з аеропорту Лос-Анджелеса об 11:00 вечора. Наш багаж вкривав підлогу вітальні. Наші друзі хотіли, щоб ми виїхали з «їхнього» будинку. Я сидів у спальні, підраховуючи наші фінанси. Виходу не було — нам не вистачало п'ятдесяти доларів на місяць! У мене в руках був папір, який я мав підписати, стверджуючи, що ми виконали фінансову вимогу Wycliffe. Я не міг! Я зайшов у вітальню і оголосив: «Нам не вистачає п'ятдесяти доларів на місяць! Господь має щось зробити сьогодні!»

Поки я сидів на ліжку, додаючи та підраховуючи наші фінанси, мати Івонн отримала телефонний дзвінок від жінки, яка відвідувала їхню церкву. «Чи потрібні Піроло якісь гроші?» — запитала вона мою тещу. У неї була безсонна ніч, вона молилася про спосіб допомогти нам фінансово. Їхній будинок пограбували три ночі тому, і її чоловік (не християнин) мав проблеми в своїй компанії. І все ж ця жінка хотіла нам допомогти!

Ранок видався прохолодним. Збираючись на жіноче вивчення Біблії, вона підійшла до шафи (тієї самої, звідки колись зникли три чоловікові костюми), щоб узяти своє тепле пальто, яке не носила з минулої зими. Засунувши руку в кишеню, вона намацала і витягла готівку! У ній була сума \$1200 — рівно стільки, скільки потрібно було на два роки із розрахунку 50 доларів на місяць!

Мати Івонн зателефонувала: «Тобі ще потрібні гроші?». Я побіг за папером. Я підписав: «ТАК! Ми готові їхати!».

Ніл Піроло є засновником та директором Emmaus Road International, освітнього ресурсу для місій. Він живе в Сан-Дієго зі своєю дружиною, з якою одружений 64 роки. Вони продовжують активно проводити семінари та займатися письменницькою діяльністю, а також приділяють час своїй великій родині: чотирьом дітям, шістнадцяти онукам та двадцяти одному правнуку.

ВІДНЕСЕННЯ СПРАВЖНЬОГО БУДДИ ДО ПІВДЕННО-СХІДНОЇ АЗІЇ

ТІМОТІ ПУНГСАР

Коли я навчався в середній школі, мій зведений брат Духо сказав, що мені варто піти до Біблійного коледжу. Я не надто замислювався над цим, оскільки був дуже молодий. Думка про навчання в Біблійній школі не була найпривабливішою для учня середньої школи. Минали роки, десь у 1986 році я був учителем у державній середній школі. Викладав біологію і зрозумів, що дуже добре вмію це робити. Мої учні були успішними, я міг навчати їх так, щоб вони легко розуміли науку. У ту мить мені вперше здалося, що найкраще призначення для мене — передавати знання про Бога молоді. Але перш ніж я встиг заглибитися в цю думку, моє життя змінилося — у 1990 році я одружився з Маерам.

Рік потому я захворів на важку виразку шлунка і провів три місяці в лікарні. Той період видався мені надзвичайно важким: я почувався цілковито розбитим та вкрай нещасним. Після виписки з лікарні я повернувся до викладання, але мені стало зрозуміло, що я більше не хочу бути вчителем середньої школи. Я постійно думав: якщо я помру, не поширюючи Слово Боже, не служачи Йому, мій талант до викладання буде марним. Звичайно, суворі накази від

відділу освіти щодо того, що викладати за умов диктатури, були однією з головних причин, чому я хотів припинити викладання в державній школі. Через цензуру я не міг повною мірою реалізувати свій освітній потенціал. Найбільше мене засмучувало те, що мої учні ставали жертвами промивання мізків, нав'язаного диктаторським режимом через систему освіти.

У 1993 році моя сім'я переїхала з північних регіонів М'янми до колишньої столиці Янгон, яка розташована в південних регіонах. Це був новий старт для моєї сім'ї, оскільки я вступив до Біблійного коледжу в цьому районі. По неділях я їздив до різних районів Янгона та до прилеглих сіл зі своїми друзями з Біблійного коледжу, щоб ділитися Євангелієм. Говорив про створення світу, гріх, любов Божу та про Ісуса Христа. Я бачив, що люди щиро прагнули спасіння та відчували глибоку потребу у вірі в Бога. Це був ідеальний час, оскільки я навчався в Біблійному коледжі та прагнув більшого від Бога. Через служіння люди з восьми сіл прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя і охрестилися. Цей досвід прийняття нових християн був для мене надзвичайно цінним. Після закінчення Біблійного коледжу я подорожував по всій М'янмі, особливо по прибережних регіонах Аеярвадді. Я зрозумів обмеженість своїх фізичних можливостей: мені не вистачило б життя, щоб постійно подорожувати і ділитися Євангелієм з усіма, хто потребує його почути. Має бути якийсь спосіб, щоб я міг допомогти десяткам тисяч людей почути Євангеліє, тому що більшість з них у моїй країні не чули про Ісуса Христа. Я повинен щось з цим зробити. Саме тоді я зрозумів, що покликаний до служіння, і саме тоді я вирішив бути вірним слугою Бога.

Я поїхав до Сполучених Штатів, щоб відвідати Біблійний коледж і семінарію Цинциннаті за допомогою доктора Льюїса Фостера. Навчання там справді навчило

і підготувало мене до роботи в служінні. Коли я був у Біблійному коледжі Цинциннаті, то ознайомився з біблійними коментарями, різними методами проповіді та тим, як проходить служіння в різних культурах. Я зрозумів, що можу використовувати ЗМІ як інструмент для поширення Євангелія, і це було б набагато ефективніше, оскільки мені не потрібно було б бути фізично присутнім, щоб ділитися Євангелієм. Я бачив такий великий потенціал у тому, щоб ділитися звісткою про Ісуса Христа через ЗМІ.

Коли я повернувся до своєї країни з великими планами та баченнями, усвідомив щось дуже відмінне щодо євангелізації в М'янмі. Ділитися правдою про Бога через ЗМІ не так просто, тому що я нехтував основною проблемою. Проблема полягає в тому, що більшість людей у М'янмі, особливо буддисти, не вірять, що Ісус Христос - Спаситель для всіх. Вони вважають, що Ісус має західне походження, тому Він належить до західної частини світу. Буддисти казали мені, що у них є Будда, тому вони не бачать потреби в Ісусі. Слово «Будда» постійно лунало в моїй голові. Отже, я почав досліджувати більше про буддизм, тому що хотів довести їм, що Ісус для всіх, а не лише для людей заходу. Основна буддійська цінність, яка називається «Buddhan, Samman, Sanghan», написана скрізь у М'янмі. Ви можете побачити цю фразу в громадських автобусах, магазинах, будинках і майже всюди. Я, мабуть, мав імунітет до того, що ця фраза в моїй країні була написана всюди, і я ніколи не думав про те, що вона означає або чому вона скрізь. У той момент я відчув себе невігласом і справді почав задавати багато питань про буддизм. Хто такий Гаутама? Хто такий Будда? Чи Гаутама — справжній Будда? Що означає Будда? Звісно, як і під час більшості таких прозрінь, я одразу не мав готових відповідей на ці запитання.

Вивчаючи все більше і більше про Гаутаму та його вчення, я зрозумів, що між буддизмом і християнством є

багато подібностей. По-перше, Будда означає Бог відповідно до буддійської літератури Палі (тобто священної мови буддійських писань), але більшість буддистів плутають Будду і Гаутама. Гаутама не є справжнім Буддою. Буддисти поклоняються Гаутами так, ніби він Будда (Бог). По всій країні є храми, пагоди (священні споруди), ідоли та святині Гаутами. Гаутама хотів бути безсмертним, як Будда, однак він помер близько 483 року до нашої ери. Перед смертю він наказав своїм послідовникам не поклонятися йому, а знайти справжнього Будду, який перемагає всі П'ять Мар (тобто сили, що протистоять просвітленню), і чекати прийдешнього Спасителя. Цей Спаситель, який долає всі П'ять Мар, — це Ісус Христос, Месія, який народився через роки після Гаутами.

Це був великий прорив для сучасної євангелізації в країнах Тхеравади⁴ буддизму. Я був дуже схвилюваний цими відкриттями і почав проповідувати про справжнього Будду, тому що Будда — це палійське слово, що означає Бог. Моя техніка полягає в тому, щоб ділитися про Ісуса Христа та спасіння через вчення Гаутами. Використання цієї техніки було найефективнішим, оскільки це показує буддистам, що Ісус не лише для західняків, Він для всіх! Реакція людей кардинально різнилася залежно від того, як я починав розмову: запитанням про «справжнього Будду» чи про Ісуса Христа. Чим більше я говорю про те, як Гаутама посилається на Ісуса Христа як на Спасителя і справжнього Будду, то більшою стає їхня заінтригованість.

Дуже цікава історія виникла з мого вивчення буддизму. Король Ашока побудував 84 000 пагод, тому ми з другом поїхали в центральну частину М'янми, де були побудовані

⁴ **Тхеравада** (палі: «вчення старійшин») — найдавніша зі збережених шкіл буддизму. Вона базується на Палійському каноні (Типітаці) і робить акцент на досягненні особистого звільнення (Нірвани) через чернечу дисципліну, вивчення текстів та практику медитації віпассана. Поширена переважно в Шрі-Ланці, Таїланді, М'янмі, Лаосі та Камбоджі.

ці пагоди. У селі Джар Бін Хла, округ Моньюа, ми пішли до монастиря/пагоди під назвою Швепалай (прямий переклад: «золота перлина»). Зайшли і поспілкувалися з головним предстоятелем монастиря/пагоди «Золота перлина». Я сказав головному монаху, що хочу дізнатися, чи є цей монастир однією з 84 000 пагод, побудованих королем Ашокою. Він сказав: «Так, це правда. Ця пагода одна з них!» Я був у захваті.

Ми обмінялися нашими знаннями про буддизм, і я почав розповідати йому про Гаутаму та його вчення, які направляли нас до Ісуса Христа. Я детально пояснив атрибути П'яти Мар і те, як Ісус їх переміг. Він кивнув і погодився зі мною, але сказав мені, що йому понад вісімдесят два роки і йому нікуди йти, якщо люди дізнаються про його прийняття Христа. Я поважав його рішення і запитав, чи можемо ми з другом поговорити з його послідовниками в селі про справжнього Будду. Він дозволив нам навчати його послідовників про Ісуса Христа як справжнього Будду. Під час тієї поїздки сім'я, у якої ми зупинилися, прийняла Ісуса Христа як свого Спасителя і охрестилася.

У 1999 році, після розмови із Зіденом Наттом, засновником Good News Productions, International (Блага Вість Продакшнс Інтернешнл, БВПІ), наше бачення служіння Господу просунулося, і сьогодні в М'янмі ми маємо понад тисячу хрещень. За допомогою БВПІ з 2017 року ми провели 12 навчальних конференцій і навчили новій техніці євангелізації 148 вірних служителів по всій М'янмі, щоб вони могли навчати інших у своїх рідних містах і також ділитися Євангелієм. Я завжди відчував, що Бог покликав мене до євангелізації, і тепер, аналізуючи своє життя, я бачу, що всі мої нещастя та переживання вели мене до тісніших стосунків із Ним. Моє покликання — служити Богові, відкриваючи правду про те, ким є справжній Будда,

та свідчити, що саме Ісус Христос є тим Спасителем, якого закликав шукати Гаутама і якому мають поклонятися всі буддисти.

Будь ласка, продовжуйте молитися за народи Південно-Східної Азії. Ми сподіваємося мати можливість проводити більше евангелізаційних тренінгів, пропонувати щорічні інтенсивні тримісячні навчальні класи в Янгоні та розширити наші навчальні класи на інші країни Тхеравади буддизму в Південно-Східній Азії.

Тімоті Пунгсар, місіонер, М'янма.

МОЖЛИВІСТЬ + ПОТРЕБА + ОБДАРОВАНІСТЬ + ДОСТУПНІСТЬ = ПОКЛИКАННЯ!

ДЖЕФФ ТА ДЖЕЙН РОБЕРТСОН

Частина 1 – ДЖЕЙН

Я виросла на Ямайці. Роками була між двома світами, намагаючись жити одночасно церковним та світським життям. Мені набридло бути різною людиною в різних обставинах, тож я обрала Бога. Я доклала всіх зусиль, щоб жити повністю послідовним життям. Якщо мені не було комфортно, коли Ісус був поруч, то я була там, де мені не варто було бути. Це принесло велику свободу. Це змінило мою перспективу.

Я почала бачити зло навколо себе в Кінгстоні, Ямайка. Бачила труднощі моїх друзів та їхніх сімей. Бачила велику потребу в доброму навчанні, знанні природи Божого Царства і Царя. Бачила порожнечу та відчай у житті людей, навіть у країні з одним із найвищих у світі співвідношень церков на душу населення. Це змінило мій життєвий план.

Я бачила, що багато моїх церковних друзів віддали б усе за шанс піти до Біблійного коледжу для підготовки до служіння. Але перешкоди з візами та фінансами були надто високими, щоб їх подолати. З небагатьох, хто поїхав, мало хто повернувся. Я бачила, що зростання в бікультурному середовищі дало мені перевагу в розумінні ямайського

життя, а наявність американського громадянства дала мені шанс піти до Біблійного коледжу. Мені здалося, що Бог «підготував мене» до місіонерської роботи в Карибському басейні. Я пішла до Біблійного коледжу Озарк із планом повернутися із здобутими знаннями на Ямайку, щоб поділитися ними. Коли під час Тижня місій я вийшла вперед, щоб присвятити себе місіонерству, Вудроу Філліпс одразу підійшов до мене доріжкою між рядами і міцно обійняв.

Цікаво, що моя мета ділитися знаннями привела мене до цієї роботи, якою ми зараз займаємося. Разом з Бобом та Джекі М'ютерами ми прийняли рішення не обмежуватися малими лідерськими класами, а заснувати повноцінний Біблійний коледж із проживанням. Так народилася Школа євангелізації Навітряних островів (ШЕНО) на Сент-Люсії, яка прийняла перших двох студентів-ямайців. Потім ми переїхали на Сент-Вінсент, а зараз знаходимося на Барбадосі, де прагнемо примножувати пізнання Бога з кожним студентом, який повертається до своєї рідної країни по всьому Карибському басейну.

Частина 2 – ДЖЕФФ

На відміну від Джейн, мій шлях до місіонерської роботи в Карибському басейні не включав виховання в цій частині світу. Я виріс у «типовій» сім'ї Середнього Заходу, відвідував «типову» церкву в маленькому місті й став християнином у молодому віці. Ходити до церкви було тим, що робила наша сім'я: двічі по неділях та в будь-який інший час, коли двері були відчинені. Я вступив до Біблійного коледжу Озарк восени 1972 року, присвятивши своє життя християнському служінню за покликанням, але не маючи уявлення, якої форми воно набуде.

Моє перше знайомство з місіями відбулося під час літнього стажування на Ямайці у 1975 році після третього курсу коледжу. Боб М'ютер заохотив мене повернутися

на Ямайку після закінчення навчання і приєднатися до нього в роботі з підготовки лідерів. Це запрошення збіглося з моїм особистим інтересом до викладання та тим, що я вважав своєю сферою обдарованості. Я відповів на те, що вважав Божим покликанням, оприлюднивши своє рішення на Національній місіонерській конвенції (тепер ICOM) у Додж-Сіті, штат Канзас, восени 1976 року.

Наступні двадцять п'ять років я працював у Карибському басейні, майже весь час із ШЄНО. Через низку непередбачених подій коледж фактично розпочав роботу на Сент-Люсії, як згадувала Джейн, а потім через подальші несподівані події знайшов свій дім на Сент-Вінсенті, де він залишався протягом 35 років. Після 23 років життя на Сент-Вінсенті, наша сім'я вирішила повернутися до Штатів у 2002 році, і ми провели наступні 16 років у Джоупліні, штат Міссурі. Але протягом 2017 року ми все більше відчували, що Бог кличе нас повернутися до ШЄНО, що ми й зробили на початку 2018 року. Зараз ми переживаємо «другий сезон» роботи з тією самою місією, хоча на цей час школа переїхала на Барбадос. Цікаво, що початкове покликання приєднатися до роботи на Ямайці тепер привело нас до нашого четвертого Карибського острова та до багатьох років роботи зі школою, яка навіть не існувала, коли ми обоє після коледжу прямували на Ямайку.

Уроки про Боже Покликання

Що ми дізналися про Боже покликання з нашого досвіду?

1. Бог може використовувати дуже різні шляхи, щоб привести подружжя до спільного покликання.

Наш досвід дорослішання був дуже різним. Один із нас був «дитиною місіонерів», інший не знав, де на карті знаходяться більшість Карибських островів, перш ніж поїхати жити в цей регіон. Але Бог об'єднав нас у спільному

покликанні. Наше спільне життя в гонитві за цим покликанням мало багато несподіваних поворотів, багато злетів і падінь. Як і більшість людей, ми мали свою частку випробувань і труднощів. Постійною складовою, яка змушувала нас рухатися вперед у всьому цьому, було саме покликання. Багато хто свідчив, що чоловік і дружина повинні бути об'єднані у своєму покликанні до служіння, і ми підтверджуємо, що це дуже-дуже важливо. Те, що ілюструє наш випадок, полягає в тому, що подружжю не обов'язково йти до цього покликання одним і тим же шляхом.

2. Боже покликання не повинно бути чуттєвим, щоб бути зрозумілим.

Жоден із нас не бачив видіння, не чув голосу чи не мав того, що можна було б назвати чуттєвим досвідом. Проте Бог чітко показав своє керівництво в нашому житті. Джейн говорила про ясність, яку вона отримала через цілковиту відданість поставити Бога на перше місце у своєму житті. Звичайно, Бог просить кожного віруючого взяти на себе те саме зобов'язання. Він хоче використовувати кожного з нас у Своїй місії у світі. Однак поставивши Бога на перше місце, Джейн змогла належно оцінити обставини свого життя і розгледіти унікальні можливості, які їй дарував Бог. Її християнська відданість забезпечила їй ясне розуміння особливого Божого покликання в її житті, і вона одразу послухалася цього поклику.

У випадку Джеффа досить проста формула, здавалося, узагальнює Боже покликання:

Можливість + Потреба + Обдарованість = Покликання

- Була можливість поїхати на Ямайку, і потреба в підготовці лідерів була очевидною на місці. Здавалося, особиста обдарованість ідеально відповідає наявним можливостям і потребам. Знову ж таки, головним результатом став послух покликанню.

Ми можемо додати ще одне слово до нашої формули:

Можливість + Потреба + Обдарованість + Доступність =
Покликання

Навіть якщо Боже покликання менш чуттєве, не дозволяйте простій відсутності доступності (готовності) завадити виконанню Його покликання у вашому житті.

3. Бог використовує весь наш досвід, щоб допомогти реалізувати Його покликання.

Хоча наше спільне покликання несподівано розпочалося на Ямайці, ця країна незабаром стала лише відправною точкою, а наша діяльність продовжилася в інших місцях. Крім перших кількох місяців шлюбу, Ямайка не була місцем, де ми б провели своє спільне життя. Це не було місце, де коли-небудь був би розташований Біблійний коледж. Але значним чином це сформувало коріння того, що Бог планував зробити з нашим життям. Бог використовував наш ямайський досвід, щоб вивести нас на дорогу, хоча дорога в кінцевому підсумку вела в інше місце.

Не дивуйтеся, якщо робота, до якої кличе вас Бог, з роками набуде різних форм. Не дивуйтеся, якщо ви опинитеся в інших місцях, ніж ті, з яких ви починали. Бог нічого не марнує в нашому житті, але використовує кожну частину як важливу складову Свого загального плану і покликання для нас.

4. Боже покликання не вмирає в нас, але може знову воскреснути несподіваним чином.

Протягом багатьох років, коли ми жили на Сент-Вінсенті, друзі іноді запитували: «Чи думаєте ви, що проведете там решту свого життя?». Наша відповідь ніколи не була безумовним «так», а скоріше «можливо, але не обов'язково». Як уже згадувалося, ми справді повернулися до Штатів і прожили там 15 років. У той період люди часто запитували: «Чи плануєте ви колись повернутися до

Карибського басейну?». Ми лише іронічно посміхалися, адже наша стандартна відповідь була: «Навряд чи. Відвідати — залюбки, але переїжджати знову не збираємося». Схоже, Бог лише посміхався з нашої впевненості.

Досвід того, як Бог покликав нас повернутися до ШЕНО, був настільки ж захоплюючим, наскільки й несподіваним, і це було особисто приємно. Чи будемо ми на Барбадосі до кінця нашого життя? Ми так не думаємо, але ми вже помилялися щодо цих речей раніше! Можливо, справа не в тому, де ми знаходимося географічно, за умови, що ми там, де Бог хоче, щоб ми були. Боже покликання є динамічним, непередбачуваним, сповненим і, в певному сенсі, нескінченним, доки ми можемо бути на цій землі. Нехай Його унікальне покликання буде нескінченною радістю у вашому житті на Його велику славу!

Джефф та Джейн Робертсон служать у Школі евангелізації Навітряних островів на Барбадосі.

ПРИЄДНАЙСЯ ДО БОГА В ЗДОБУТТІ УЧНІВ

ЕНДІ РОДРІГЕС

«Тато знайшов нову роботу, і ми переїжджаємо». Це те, що мої батьки сказали мені, коли я був у 9-му класі. У мене були чудові друзі в школі та в церкві. Моя віра нарешті ставала моєю власною, а не лише батьківською. Для того, хто мав стати десятикласником, все складалося ідеально. А потім ми переїхали у нове місто, де була нова школа, нова церква. Заводити нових друзів було важко, і я сумував за всіма своїми приятелями, з якими виріс у нашій молодіжній групі.

Одного дня, того першого року після переїзду, мені подзвонив старий церковний друг із міста, в якому я жив раніше. Він сказав, що всі мої друзі з молодіжної групи цього літа поїдуть в місіонерську поїздку, і запитав, чи хочу я приєднатися до них. Чи хотів я поїхати? Абсолютно! Мене не цікавила місіонерська поїздка чи служіння, яким ми будемо займатися. Я просто хотів побачити своїх старих друзів. Якщо це означало, що мені потрібно поїхати в місіонерську поїздку, тоді запишіть мене. Я почав збирати гроші, щоб поїхати тусуватися зі своїми старими друзями в місіонерській поїздці на Юкатан. (Насправді це був Канкун⁵, але десятикласник не може просити людей

⁵ Канкун — це велике місто в Мексиці на півострові Юкатан, але передусім це один із найпопулярніших і найдорожчих курортів світу.

підтримати його, щоб поїхати в місіонерську поїздку до «Канкуна»!) Тож я поїхав. Я поїхав егоїстично, щоб провести час зі своїми друзями, але у Бога були інші плани.

Протягом тих двох тижнів я вперше в житті відчув, як це — зустріти людей, які можуть прожити все своє життя, жодного разу не почувши справжнього Євангелія Ісуса. Я відчув, як це — ділитися Євангелієм з кимось, хто ніколи раніше його не чув і не розумів. І я відчув, як це — коли ці люди відгукуються з вірою. Я пам'ятаю, як наприкінці цієї поїздки подумав: «Ого! Боже, якщо Ти зміг лише за два тижні використати мене та нашу команду, щоб здійснити такий великий вплив у місці, де люди не знають Євангелія, наскільки більше Ти зміг би зробити, якби я присвятив своє життя проголошенню Твого Слова?»

Ніколи не було словесного чи навіть невербального прямого поклику від Бога, який би відкрив мені, що Його план для мене — бути місіонером. **Мої очі просто відкрилися на реальність, що по всьому світу є люди, які можуть народитися, жити і померти, так і не отримавши шансу почути та зрозуміти Євангеліє.** І Бог, зі Своєї доброти та благодаті, міг використати мене, щоб проголошувати добру звістку Євангелія людям у місцях, де Слово Боже здебільшого ніколи не проголошувалося. Я знав, що Боже бажання — щоб усі були спасенні і прийшли до пізнання істини. Знав, що Ісус чітко покликав усіх Своїх послідовників брати участь у здобутті учнів з усіх народів. Отже, «моє покликання» зводилося до простого: усвідомити, ким є Бог і що Він зробив для мене, прийняти доручення Ісуса для Його учнів і залишатися відкритим та готовим, щоб Він міг вести мене туди, де Євангеліє майже не звучало, і давати мені можливість звіщати його.

Після тієї місіонерської поїздки, влітку після мого десятого класу, я почав готуватися до того, як може виглядати моє життя як місіонера на повний робочий день.

Я повернувся до нового міста, де жила наша сім'я. Завів нових друзів і приєднався до нової церкви. Один із пасторів тієї церкви був випускником Християнського коледжу Озарк (Ozark Christian College). Він сказав мені, що ХКО має чудову програму для студентів, які зацікавлені стати місіонерами. Тож після закінчення середньої школи я вступив до Озарка.

Навчаючись у коледжі, я активно шукав своє покликання, беручи участь у короткострокових місіонерських поїздках по всьому світу. За цим планом я відвідав Мексику, Південну Америку, Африку, Близький Схід і навіть Гаваї. Я повертався з кожної поїздки з думкою: «Мені справді сподобалося це місце. Думаю, я міг би тут жити й служити».

Я чув, як люди говорили такі речі, як: «Бог покликав мене до Китаю» або «Бог кличе мене бути засновником церков у Пакистані», і я хотів такої ясності, проте я був розчарований. Я хотів відвідати одне з цих місць, і щоб Бог там сказав: «Енді, це місце, куди Я тебе кличу!». Але замість цього я відчув, що Бог допомагає мені зрозуміти, що «моє покликання» не було «географічним покликанням» бути місіонером у певному місці. Моє покликання було перш за все любити Бога, вірити в Євангеліє і жити ним самому. По-друге, моє покликання і покликання кожного учня Ісуса полягає в тому, щоб бути активно залученим до глобальної місії Бога — приносити Богу славу через виховання учнів Ісуса.

Тому, чесно кажучи, я не впевнений, що мені подобається вислів «бути покликаним» чи «не бути покликаним» як місіонер. Бути християнином — це за визначенням бути покликаним приєднатися до Бога та Його церкви у здобутті учнів з усіх народів. Питання не в самому покликанні, а в тому, як саме кожен послідовник реалізує його у своєму житті. Оскільки ми всі різні, то і шлях слухняності для кожного виглядатиме по-особливому.

Я був приголомшений усвідомленням того, що мільйони людей у світі є абсолютно недосягнутими Благою Вістю. Я зробив себе доступним і попросив Бога, якщо Він буде милостивий до мене, використати моє слабке життя і дари, які Він мені дав, щоб проповідувати Євангеліє, здобувати учнів і засновувати церкви в тих районах світу, які мають мало або взагалі не мають доступу до Євангелія та/або присутності Божої церкви. Таким був мій шлях до того, щоб стати засновником церков у Японії з Mustard Seed Network.

Енді Родрігес, Mustard Seed Network, Японія.

ДЕХТО ПРИЙШОВ, БІЖУЧИ

ДЕВІД САВАДЖ
(написано у 1969 році)

Коли 84 особи приймають Євангеліє за одне служіння — це завжди захоплює! Такий прорив стався на завершальному вечірньому служінні 22-ї Національної місіонерської конвенції (сучасна назва ICOM) у Ноксвіллі, Теннессі, у 1969 році. Весь простір конференц-залу наповнився людьми, що рухалися. Вони спускалися з балкона та йшли проходами. Швидкість була різна: деякі бігли, інші повільно виходили, занурені в роздуми; хтось плакав. Більшість людей були молодими, але були люди і похилого віку. Усі охопило бажання присвятити своє життя Ісусу для повноцінного місіонерського служіння. Усі погоджувалися, щоб Святий Дух діяв у їхньому житті.

Не всі, хто прийняв публічне рішення служити на місіонерському полі під час конвенції, чекали до останнього вечора. Вісімдесят одна людина вийшла вперед під час восьми попередніх закликів, що в сумі склало 165 християн, які висловили бажання служити Богу на повну зайнятість під час конвенції.

Події, що передували останньому переможному служінню, давали багато ознак того, що мало статися. Серед них слід згадати попередню Національну місіонерську конвенцію, що відбулася в Сан-Антоніо, Техас. Дев'яносто вісім осіб вийшли вперед під час тієї конвенції, бажаючи

стати місіонерами. Ця подія визначила атмосферу конвенції: вона стала часом публічного посвячення себе Христу, спрямованого на особливе, цілеспрямоване служіння. Багато хто з тих, хто відвідав конвенцію в Сан-Антоніо, заявляли, що спостерігати, як 98 людей відповіли на заклик, було найбільшим захопленням тижня. Після подій у Сан-Антоніо нас постійно запитували: «Що очікувати від Ноксвілла? Чи побачимо ми знову таку кількість посвячень — 98 або навіть 100?».

Отже, в Ноксвіллі атмосфера очікування пронизувала переповнений зал першого вечора конвенції. Зіден Натт, президент цього заходу, виголосив надихаюче послання на тему конвенції: «Вручи це вірним людям». Його текст був з 2 Послання до Тимофія — 2 вірш. Перед 2425 учасниками була викладена вагома місіонерська мета, яку зобов'язані реалізувати християни в усьому світі. Коментарі після благословення того першого вечора вказували на те, що це буде найбільша конвенція за всю історію.

Кожна година, від сніданкової сесії до вечірніх послань, була наповнена місіонерськими свідченнями та викликами. Протягом 24 годин після вступного послання Зідена люди почали приходити до передньої частини залу.

Спочатку прийшли Майк та його дружина Бренда. Діскіни — студенти Біблійного коледжу Джонсона. Вони прийшли, щоб оголосити про свої плани стати місіонерами. За Майком і Брендою прийшли Ренді Кінг та Роберт Мартін Нок. Потім Бет Петті та Дейв Луерас, Рієя Херрін, Девід Сайзмор, Джуді Косбі та Мері Лу Суца. Ці перші — студенти з чотирьох Біблійних коледжів. Коли кожен приходив до передньої частини наповненого радістю залу, йому давали картку, на якій він мав написати своє ім'я та рішення, яке він хотів прийняти. Після того, як був проспіваний останній куплет гімну заклику, кожному було дано

час розповісти всім присутнім про своє рішення посвятити себе місіонерському служінню.

Усі ловили кожне слово, сказане цими новими прихильниками життя, коли мікрофон передавався спочатку Майку, а потім далі по черзі, щоб усі могли розповісти про місіонерське поле або вид служіння, в якому вони були найбільше зацікавлені.

Зазвичай хтось із служителів району Ноксвілла допомагав роздавати картки. Іноді допомагав хтось із місіонерів, який сидів ближче до переду. На одному з перших служінь допомагав доктор Девід Юбенкс, президент Біблійного коледжу Джонсона, представляючи тих, хто приймав рішення. Він був настільки зворушений після того, як кожна людина оголосила про своє рішення, що сказав у своїй чіткій, тихій, рішучій манері: «У нас буде вибух тут, на цій конвенції».

Так і сталося. Молоді люди та люди зрілого віку, сповнені ентузіазму та бажання служити Христу, несучи Євангеліє недосягнутим, не могли стримувати своєї радості. Вони навіть час від часу критикували тих, хто утримувався від повної відданості Христу.

Макс та Розабель Хейвен, пара, яка нещодавно вийшла на пенсію з Бедфорда, Огайо, просили молитов усіх присутніх, оскільки вони шукають відкритих дверей для повноцінного місіонерського служіння. Зараз отримуючи пенсійні виплати і сповнені юнацької відданості, вони готові до Божого керівництва у християнській кар'єрі.

Як і в Сан-Антоніо, ця конвенція в Ноксвіллі побачила міжнародний вибух. Багато християнської молоді, яка присвятила своє життя Ісусу в Сан-Антоніо, були громадянами Мексики. Цього року в Ноксвіллі була представлена Канада. Студентка-першокурсниця Християнського коледжу Лінкольна, Кеті Макдональд, родом із Чіппева (Онтаріо, Канада), публічно оголосила про своє рішення стати

місіонеркою в Європі під час денної сесії в четвер. Деякі присутні вже знали про її намір, зокрема Дьюї Такстон — її домашній служитель і місіонер. Було цілком природно, що Дьюї спустився, прочитав картку, яку заповнила Кеті, і представив її.

Радість, яку Дьюї відчув через позицію Кеті, повторювалася кілька разів під час конвенції, коли проповідники, вчителі Недільної школи та інші церковні лідери бачили, як молодь, яку вони навчали, тепер приймає це життєво важливе рішення та зобов'язання. Ехо цієї події лунатиме ще протягом кількох тижнів і місяців, впливаючи на тих церковних лідерів, які не змогли бути присутніми. У наступні роки вибух відчується на місіонерських полях по всьому світу. У вічності багато душ будуть вдячні, тому що той, хто привів їх до Христа, прийняв надзвичайно важливе рішення для місіонерського служіння в Ноксвіллі в 1969 році.

Аж 173 місіонери представилися під час спеціального часу, відведеного для цієї мети ближче до кінця кожного вечірнього служіння. Багато з них мали й інші частини програми, яку описували як найкращу, що коли-небудь була представлена на місіонерській конвенції. На початок останньої сесії в п'ятницю ввечері зареєструвалася рекордна кількість — 6113 осіб.

Зіден Натт сказав прямо перед заключною молитвою останнього служіння в п'ятницю ввечері: «Уся підготовка до цієї конвенції була для цієї ночі — ночі, коли починається робота». Яка це була велика ніч.

Зіден головував на цій сесії. Християнський коледж Кентуккі відповідав за музику, і їхній хор представив зворушливий показ спеціальної музики. Боб Ларссон та Бернард Райлі об'єдналися для роздумів та молитви, як і на кожному з трьох попередніх вечірніх служінь. Боб використав десятихвилинну слайд-презентацію, показану на

величезному екрані, що займав сцену, цитуючи Писання, проголошуючи досконалість і велич Бога. Бернард слідував за цим з конкретними молитовними проханнями і вів у молитві.

Потім настав час для Діна Кері виголосити заключну проповідь конвенції. Його призначеною темою була фраза: «Отож, посилаю вас Я». Дін вільно вставляв особисті ілюстрації діяльності Святого Духа під час його роботи в Мексиці, натякаючи, що його слухачі також повинні дозволити Богу керувати їхнім життям. Час минав швидко, і незабаром ми всі стояли і співали гімн заклику. На першій ноті дехто почав іти проходами до передньої частини залу. Дехто приходив під час кожного куплету. Ніхто не хотів, щоб останній куплет був останнім, тому ми співали ще. І більше людей спускалося проходами.

Дві молоді пари, що сиділи біля місіс Волтер Бірні, вийшли в прохід ближче до кінця одного з додаткових куплетів і побігли проходом. Місіс Волтер Бірні сказала, що було очевидно, що вони не хотіли залишитися осторонь.

Боб Вернон допомагав роздавати й збирати картки від тих, хто приходив. На завершення ще одного куплета заклику він висловив особливе прохання про працівників, щоб вони поїхали до країни Еквадор, де під час візиту деякі благали Боба залишитися і проповідувати. Під час співу наступного куплета дві дівчини з Біблійного коледжу присвятили себе навчанням для місіонерського служіння в Еквадорі. Передні ряди почали заповнюватися новобранцями, оскільки люди продовжували відсуватися, щоб звільнити місце для інших, і до того часу, коли останній куплет був проспіваний востаннє, 84 особи зібралися попереду, щоб оголосити про своє рішення щодо повноцінного служіння.

81 особа, яка вийшла вперед на попередніх служіннях, також прийшла і стояла попереду. Простір між передніми сидіннями та сценою був заповнений християнами, готовими взяти на себе роботу із завоювання світу для Христа. На конвенції на сцені з цими майбутніми місіонерами, які стояли готовими йти на служіння, зібралися теперішні місіонери, щоб сформувати заключний хор, об'єднавши свої голоси, щоб заспівати: «Веди, о, Царю Вічний».

Гленн Бурн був представлений як голова конвенції наступного року і сказав ці прощальні слова дуже натхненному натовпу: «Ми були на горі. Тепер ми повинні спуститися в долину». Нехай незабаром кожна долина цього світу дізнається про те, що сталося на вершині гори в Ноксвіллі та відчує його вплив через проповідь Ісуса.

ПОКЛАСТИ РУНО

МАЙКЛ ШРЕЙДЖ

Явиховувався в релігійній родині, тому чув про Бога все своє життя. Але я не відчував Його сили чи присутності протягом деякого часу. Мати посвятила мене на служіння Богу, щойно я народився, будучи жінкою великої віри та молитви. Я був 10000-ю дитиною, народженою в лікарні Сент-Джозефа в Хайленді, Іллінойс. Через два десятиліття, після кількох років молитви та переконань, я перейшов від стерильної приналежності до Всемогутнього Бога до особистих стосунків з Царем Ісусом.

У 10-річному віці, під час католицького літнього табору, я ледь не потонував. Я не вмів плавати і раптом опинився на глибині. Дивом, шалено гребучи, я якимось чином дістався до мілководдя і, виснажений та переляканий, вийшов на берег. Я нікому в таборі, навіть своїм батькам, не розповів про те, що сталося. Роками пізніше до мене дійшло, що Бог, найімовірніше, зберіг мені життя для другого шансу.

Через десять років, коли я був у коледжі, пошуки сенсу поглибилися. На третьому курсі Бог послав у моє життя молитовного батька, синій Новий Заповіт і відданого християнина. Одного вечора в холодному і порожньому гуртожитку для досліджень молочної промисловості на сільськогосподарській дослідній станції SIU (Університет Південного Іллінойсу) в Карбондейлі, Іллінойс, я читав Євангеліє від Івана від нудьги та відчаю. До кінця третього

розділу я став на коліна біля підніжжя свого розкладного ліжка, плачучи і просячи Бога взяти моє безладне життя, очистити його, спасти і надати йому сенсу. Я одразу відчув себе вільним і пробаченим. Прочитав той синій Новий Заповіт від кірки до кірки!

Через кілька тижнів друг-християнин запросив мене на вивчення Біблії у моєму гуртожитку. Я пішов один раз, але почувався не на своєму місці. Пізніше він запросив мене на християнський концерт, де грав гурт «Другий розділ Дій». Я ніколи не знав, що бувають концерти, де молодь може розважатися без алкоголю, наркотиків чи сексу.

Під час перерви музикант пояснив: багато хто помилково вважає себе спасеним і слухняним Богові, оскільки вони досі не виконали Його першої заповіді — хрещення (занурення) у Христа. Я озирнувся на тисячі людей в залі, але відчув, що ця людина дивиться прямо і різко на мене. Я навіть сховався за високою червоною шторою позаду, щоб уникнути того, що я сприйняв як його погляд і осуд. Але було вже запізно, бо усвідомлення і переконання вже відбулися. На концерті я зрозумів, що окроплення немовляти — це не те саме, що послухне занурення дорослої людини. Я знав, що мені потрібно негайно це виправити, і почав працювати над цим наступного дня.

Я подзвонив пастору міської церкви, колишньому месіанському єврею, щоб він мене охрестив. Він не знав мене і заохочував відвідати богослужіння та пройти кілька занять. Я відмовився і хотів бути охрещеним того ж дня. **Я сказав йому, що якщо я помру будь-якої миті, то не потраплю на небо, і я відчайдушно хотів це змінити!** Оскільки пастор не мав ні церковної будівлі, ні баптистерію, а я досі не бачив жодного хрещення, здавалося, сам Святий Дух підказав мені запитати його, чи не може він

охрестити мене в басейні готелю. Він погодився, і це відбулося в листопаді 1976 року.

Коли мені виповнилося 24, я отримав свій наступний великий поклик; це сталося під час перегляду сюжету про страждання лаоських та в'єтнамських біженців, які прибули до Міссурі. Я відчув, що мої навички у сфері фізіології тварин можуть допомогти цим біженцям і, можливо, сім'ям у їхніх рідних країнах. Це привело мене до Християнського коледжу Озарка, де я почув свідчення від місіонерів, таких як Зіден Натт, Кей Воттс Молл та доктор Гарланд Бейр. Ці історії спонукали мене додати біблійні знання до моєї сільськогосподарської підготовки для міжкультурної місіонерської роботи.

Я познайомився зі своєю майбутньою дружиною Керолін Натт, працюючи на свинофермі її дядька в Міссурі. Ми зустрічалися і одружилися, сподіваючись служити на місіонерському полі. У листопаді 1983 року поїхали до Лексінгтона, Кентуккі, на ІСОМ (колишня Національна місіонерська конвенція), намагаючись зрозуміти, куди Бог направить нас. Будучи молодими, ми поклали руно, просячи Господа дати чітку відповідь на чотири речі:

- Ми хотіли служити недосягнутому народу.
- Ми хотіли поїхати до Африки.
- Нашим бажанням було використати медичну та аграрну підготовку.
- Ми хотіли працювати в команді.

Третім місіонером, який ділився з кафедри того першого вечора, був Гіслейн (Джастін) Сільвестр. За його словами, він — франкомовний канадець, одружений із Діаною Мессік, медсестрою зі Сполучених Штатів. Разом вони служили недосягнутому народу, відомому як покоти, які жили на північному заході Кенії. Вони шукали сімейну пару з медичною та сільськогосподарською освітою, щоб

ті приєдналися до їхньої команди! Бог «поставив галочки» на всіх чотирьох наших вимогах того першого вечора. Якщо цього було недостатньо, то ще одним переконанням у відповіді Бога було те, що Діана служила деякий час у Зімбабве з батьками Керолін, Зіденом та Хелен Натт, перш ніж переїхати до Кенії, де вона познайомилася і вийшла заміж за Джастіна.

Керолін та я служили майже 20 років у Кенії (1984–2003). Ми займалися учнівством, заснуванням церков та підготовкою лідерів. Разом із нашими товаришами по команді ми заснували сиротинець, початкову школу та регіональний центр Good News Productions, International (міжнародної студії «Добра новина»).

Сьогодні Керолін працює виконавчим директором LifeChoices, провідної клініки з навчання інтимних стосунків, яка допомагає тим, хто приймає соціальні та медичні рішення, пов'язані зі здоров'ям та життям. LifeChoices («Вибір життя»), що знаходиться в Джопліні, Міссурі, управляє трьома клініками з 10 різними напрямками служіння і щорічно навчає близько 50 інших клінік.

Я працюю президентом Міжнародної студії «Добра новина», яка створює медіа для поширення звістки про Ісуса. Служіння розрослося до 23 команд та понад 100 співробітників по всьому світу. У 2020 році співробітники щодня створювали шість культурно-релевантних проєктів, які вплинули на понад 41 мільйон людей та наставили понад 16 049 учнів.

Майк Шрейдж працює виконавчим директором Міжнародної студії «Добра новина», а його дружина Керолін працює виконавчим директором клініки «Вибір життя», обидві організації розташовані в Джопліні, Міссурі.

НАВЧАННЯ ПІДКОРЯТИ СВОЄ СЕРЦЕ БОГУ

ТІМ СІРС

З семи років я хотів бути закордонним місіонером. Жоден із членів моєї сім'ї не служив на професійній основі, не кажучи вже про місіонерів. Але я виріс у християнській сім'ї, і мій тато деякий час служив головою місіонерської команди в нашій невеликій церкві у Фортвіллі, Індіана. Це означало, що місіонери, які були у відпустці та відвідували нашу церкву, зазвичай зупинялися у нашому домі. Пам'ятаю, як в дитинстві я часто сидів у вітальні, повністю захоплений дивовижними історіями, які розповідали гості-місіонери. Чуючи, як Бог дивовижним чином діє по всьому світу, моє юне серце було покликане до роботи в закордонному служінні. Простіше кажучи, ці місіонери були моїми героями.

Одним із ключових прикладів була Джилл Шоу, яка була у відпустці після служіння місіонеркою в Зімбабве. Вона зупинялася у нас вдома, коли мені було сім років. Я дуже чітко пам'ятаю, що під час однієї розмови з Джилл я відчув покликання від Бога присвятити своє життя справі закордонної місіонерської роботи. Я негайно поділився цим із Джилл. З радістю почувши це, вона схопила наш сімейний глобус, поставила його переді мною і сказала: «Добре, Томасе, ми будемо молитися, щоб Бог показав тобі, де Він хоче, щоб ти був місіонером. Я хочу, щоб ти

заплющив очі, покрутив глобус і поклав палець туди, куди Господь поведе твою руку. Коли розплющиш очі, то побачиш, куди Бог пошле тебе бути місіонером». Я не міг повірити, що це відбувається! Лише за кілька хвилин до цього я відчув пряме покликання бути місіонером, а тепер я мав дізнатися, де я буду служити до кінця свого життя! Це був справді насичений день! Із серцем, що шалено билося, ми з Джилл помолилися разом, я заплющив очі, покрутив глобус і... бум! Я розплющив очі, щоб побачити, куди приземлився мій палець. Коли я подивився вниз, побачив свій палець... прямо посередині Тихого океану. Може, це не спрацювало? Тож ми спробували вдруге. Чесно кажучи, я не пам'ятаю, що сталося після цього, але я пам'ятаю, що Господь поклав на моє серце. Я пам'ятаю покликання. Ніщо інше не мало значення. З того дня я почав свій шлях до здійснення своєї мрії бути закордонним місіонером.

Минули роки з деякими незначними відволіканнями на цьому шляху, але я прожив своє дитинство та підлітковий вік, послідовно слідуючи цьому покликанню. Я пішов до Біблійного коледжу Джонсона і здобув ступінь бакалавра з Біблії та міжкультурних досліджень. Вивчив іспанську мову та активно брав участь у різних іспаномовних служіннях до та під час моїх років у коледжі. Проте Господь, здавалося, недвозначно зачиняв двері щоразу, коли у мене з'являлася можливість довгострокової місії.

Через три роки я одружився зі своєю першою любов'ю зі школи, Келлі. Вже через два місяці після весілля ми з Келлі переїхали до Китаю. Там ми працювали вчителями англійської мови, щоб я міг завершити свою освіту в Джонсоні зі спеціалізацією на ESL (англійська як друга мова). У нас був дивовижний досвід у Китаї. Ми привели до Господа кількох людей і підтримуємо з ними зв'язок донині. І все ж, хоча поїздка була хорошою, Господь, здавалося, ніколи не хотів, щоб ми залишалися там надовго. «Боже... куди

Ти хочеш, щоб я пішов?» — була моя звичайна молитва. Я подорожував до багатьох місць на п'яти континентах, розмовляв трьома мовами, але не бачив підтвердження свого покликання. Можливо, ще більш тривожним на той час було те, що моє покликання, здавалося, не було спрямоване на певне місце чи групу людей. Я чув, як багато моїх друзів-місіонерів говорили щось на кшталт: «Бог покликав мене до Китаю» або «Бог послав мене до Бразилії». У мене було відкрите серце для світу, але мене не приваблювало жодне конкретне місце. Або, можливо, краще сказати, мене кликали до кожного місця, куди я йшов! Чи робив я щось неправильно? «Боже... де Ти хочеш, щоб я служив місіонером?» Тягар на серці ставав дедалі важчим, як і стосунки з дружиною, чиє серце ніколи не відкликалось на поклик до служіння за межами батьківщини. З часом цей процес ставав усе більш болючим, аж поки одного дня він досяг кульмінації.

Ви коли-небудь чули, як місіонер каже щось на кшталт: «Я остання людина, яку Бог покликав би бути місіонером, і подивіться, де я!» або «Я сказав Богу, що зроблю все, крім того, щоб бути місіонером, і подивіться, що я роблю зараз!»? Здавалося, що такі заяви ставали звичайним явищем, чим більше часу я проводив з місіонерами. Я ніколи не говорив цього вголос, але постійне слухання цих заяв почало мене турбувати. Зрештою, я присвятив своє життя служінню Богу як місіонер, але, здавалося, нічого не виходило. Момент істини настав, коли я жив у Фініксі, Арізона, і проходив програму резидентури Інституту Лідерства в «Церкві Христа Долини» (Christ's Church of the Valley).

Під час цієї програми я багато часу присвятив молитві та пошуку мудрої поради. Скорочуючи довгий і болючий досвід, я усвідомив, лежачи на підлозі та плачучи перед Господом у молитовній кімнаті церкви, що робив абсолютно

протилегне тому, що місіонери говорили мені весь цей час. Я жив своїм життям, кажучи: «Боже, я зроблю для Тебе все... якщо це відповідає моєму плану стати іноземним місіонером. Боже, я поїду куди завгодно у світі... але в моїх планах немає повернення до мого рідного штату Індіана». Я зрозумів, що віддав Богу більшу частину свого серця, але все ще була частина, яку мені потрібно було підкорити. Істина, яка вислизала від мене, була замаскована «благо-родною справою» бути місіонером. У той момент, коли сльози текли з моїх очей, лежачи ниць на землі, я нарешті підкорив усе своє життя Ісусу. «Боже, мені не обов'язково бути місіонером. Я віддаю Тобі цю мрію. Візьми моє життя і роби з ним усе, що забажаєш».

Того дня я засвоїв цінний урок про покликання. Ми часто зосереджені на тому, що можемо зробити для Божого Царства, але Бог дивиться на те, ким ми є для Нього. Ваша присутність для Нього цінніша за будь-яку місію. Він не хоче частини вашого серця, Він не хоче 99% вашого серця, Він хоче цілого вашого серця. Подібно до того, як Ісус описав пастиря, який залишає 99 овець, щоб піти за тією однією загубленою вівцею, Господь ревнує і піде за тим останнім шматочком вашого серця, який ви підкорили Йому не повністю.

Нарешті, 100% мого життя було в руках мого Творця.

Не дивно, що після того поворотного моменту моє життя почало налагоджуватися. Подальші кроки почали складатися самі собою. Дуже скоро після того дня в молитовній кімнаті я зв'язався з TCM International Institute (Міжнародний інститут підготовки християн для служіння), глобальною місіонерською організацією, присвяченою розвитку християнських лідерів для значущого служіння у понад 50 країнах. Раптом Бог дав мені серце для світу без особливої тяги до однієї конкретної нації, і це одкровення стало цілком зрозумілим. Господь знав, що я опинюся в

ТСМ, де бачення кожної нації веде мене до різних країн і континентів, щоб допомагати виховувати лідерів рухів творення учнів для Його Царства. Я засвоїв цінний урок про повну покору і кажу іншим бути обережними з тими частинами свого серця, які ви не повністю підкоряєте Богу, тому що Він може піти за ними!

***«Надійся на Господа всім своїм серцем,
а на розум свій не покладайся!
Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх,
і Він випростує твої стежки.»***

Приповісті 3:5-6

Тім Сірс працює в TCM International Institute. Живе в Лівані, Індіана, зі своєю дружиною Келлі та сімома дітьми. Любить вивчати мови, пермакультуру і пристрасно прагне здобувати учнів.

ЧОМУ НОРВЕГІЯ?

МІКАЕЛА ШІПЛІ

Ніколи не знаєш, як проросте насіння, яке ти садиш у дітях. У моєму випадку все почалося з моїх бабусі та дідуся. У 2004 році, коли я була в п'ятому класі, вони поїхали у подорож по місцях предків до Норвегії, Швеції та Фінляндії. Коли вони повернулися, показали моїй родині фотографії, і саме в 10 років Норвегія полонила моє серце. Це було таке відчуття, немов у мене посадили насіння. Після цього поїздка до Норвегії стала моєю найбільшою мрією. Я не знала, як туди потрапити і звідки візьмуться гроші, але знала, що колись поїду до Норвегії.

Потім частини головоломки почали складатися. У 2007-2008 навчальному році (це був мій восьмий клас) до нашої школи приїхала студентка по обміну з Норвегії, її звали Бенедікте. Вона швидко стала для мене, неначе старша сестра. Завдяки їй я більше дізналася про норвезьку культуру та мову. Коли Бенедікте поїхала додому у 2008 році, я змогла поїхати до неї та її сім'ї в Норвегію на півтора тижні. Під час візиту я запитала: «Чому ми не йдемо до церкви?». Вона відповіла: «Якби церква була такою, як твоя домашня церква, то ми б ходили. Але тут не так. Немає молодіжних груп. Дуже мало дитячих служінь. Більшість церков не працюють влітку, деякі відкриваються раз на два тижні, а деякі — лише на Великдень і Різдво». Коли я почула це, біль пронизав моє серце за всю країну. Я виростила у великій

церкві з великим молодіжним служінням та кількома великими молодіжними служіннями навколо місця, де я жила. Все, чого я прагнула в той момент, — це поділитися тим, що мені було дано в молодіжному служінні, з усією Норвегією. Але як мені це зробити? Мені було 13, що може зробити 13-річна дівчинка, щоб змінити цілу країну? Тож я повернулася додому зі смутком у серці і закохана в країну ще більше, ніж раніше.

Наступного літа моя церква вирушила в місіонерську поїздку до Домініканської Республіки. Я пам'ятаю, як у літаку казала Богові, що Він може використовувати мене в цій поїздки, як забажає. Якщо це буде вигнання демонів із людей, то я готова. Це було трохи амбітно для мене, але я була в захваті. Хоча я пам'ятаю багато деталей подорожі, найбільше закарбувався в пам'яті один епізод: вивчення Біблії, яке місіонер проводив посеред тижня у великому наметі. Стін не було, тому музика з барів була добре чутна. Місіонер викладав іспанською, англійською називав нам лише розділ. Я відкрила потрібне місце, і саме тоді відчула сильне прагнення пізнавати Боже Слово. Я почала читати той розділ, потім читала далі і знову перечитувала його, записуючи думки у свій зошит.

Після цього я відчула, як Бог каже мені: «Привіт, Мікаела».

«...Так, Боже?»

«Привіт, Мікаела, Я хочу, щоб ти була місіонеркою».

«...Ти хочеш, щоб я була місіонеркою?»

Потім я відчула, як усе моє тіло наповнилося цим гучним відчуттям «так». «Е-е, прямо зараз, як 14-річна?» Опісля це відчуття зникло. Але з того моменту я знала, що це моє покликання. Коли ми підбивали підсумки поїздки, мій молодіжний пастор сказав: «Ти поставила запитання, яке більшість ніколи не наважується поставити».

Після цього я почала поєднувати свій біль за Норвегію і своє покликання бути місіонеркою. 31 грудня 2019 року ми з чоловіком сіли на літак до Норвегії, в якому зустріли Новий рік, летячи над Атлантичним океаном. Приземлились у Норвегії 1 січня 2020 року. Згодом, у 2021 році, майже через 12 років після того, як я відчула своє покликання в Домініканській Республіці, живучи в Норвегії вже більше року, ми займалися служінням у Ставангері. Навіть з приходом до Норвегії Covid-19 через два місяці після нашого переїзду в березні 2020 року, цей рік став одним із найкращих років нашого життя. Щойно ми переїхали сюди, обоє відчули такий всеохопний спокій і впевненість у тому, що знаходимося саме там, де Бог хотів, щоб ми були. Ми бачили, як Бог спорядив нас і благословив нашу віру, привівши нас сюди. Ми постійно бачимо, як Бог потужно діє через молитви і через чудеса в житті оточуючих, а також у нашому особистому житті. Ми в захваті від того, що нам належить продовжувати будувати Боже Царство тут, у Норвегії та за її межами. Благословінь!

***«А роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого
пожнемо, коли не ослабнемо.»***

(Гал. 6:9)

***«Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я, піднесуся
між народами, піднесуся на землі!»***

(Пс. 45:11)

Якщо ви зацікавлені дізнатися більше про наше служіння, відвідайте наш веб-сайт: shipleynorway.com.

Мікаела та Деррік Шіплі — молода пара з Індіани, які є місіонерами у Ставангері, Норвегія. До переїзду в Норвегію протягом 6 років разом працювали в студентському служінні в Ball State Christian Campus House (Християнський студентський дім при Університеті Болл-Стейт).

ВІН ШУКАЄ НЕ ТИХ, ХТО ГІДНИЙ, ВІН ШУКАЄ ТИХ, ХТО ГОТОВИЙ

ГРЕГ СВІННІ

Я виріс у червоному будинку з білими захисними шторками на околиці міста, просто в кінці ґрунтової дороги від території окружного ярмарку. Привітний жовтий лабрадор-ретривер на ім'я Дюк охороняв наш ганок і вітав кожного, махаючи хвостом і посміхаючись, як уміють тільки собаки. У нашому маленькому містечку в Небрасці було всього три світлофори й одна вулиця з одностороннім рухом (вона була біля початкової школи, щоб ніхто не заплутався, як забирати своїх дітей). У ті дні світ здавався маленьким, оскільки ми дуже мало спілкувалися з глобальною спільнотою. Наше життя в тому районі було безтурботним і нескладним. Більшість дітей проводили спекотні літні вечори, граючи в бейсбол на полі.

Під час мого навчання у випускному класі середньої школи кілька друзів відчували порожнечу в моєму серці й невимушено та природно поділилися зі мною своєю вірою. Хтось, кого я поважав, запитав мене: «Що тебе стримує від того, щоб стати християнином?». У мене закінчилися виправдання, і мій друг Джон поділився зі мною віршем із 2-го Послання до коринтян: «Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння!».

У січні 1974 року холодного вечора четверга я прийняв рішення віддати своє життя Ісусу. Це був найкращий день у моєму житті. Хрещення в тій маленькій сільській церкві змінило для мене все. Нарешті, я був вільний, прощений і мав надію та майбутнє.

Для мене, новачка у вивченні Писання, це був особливий досвід. Я читав Біблію в доступному перекладі, прагнути ввібрати всю її мудрість і справжню цінність. Такі уривки, як 1 Петра 2:9, що описували мене як частину царського священства, покликаного звіщати Його хвалу, розширили моє уявлення про те, що означає бути християнином. Я швидко зрозумів, що кожен, хто слідує за Ісусом, покликаний служити, ділитися та звертатися до інших. Я уважно слухав, як деякі друзі говорили про своє покликання до служіння. Проте з того, що я читав, зрозумів, що ми всі покликані — хтось до свого району, хтось до свого місця роботи, хтось на іноземне поле. Одного дня друг-місіонер пожартував зі мною, сказавши: «Так усі ми покликані служити. Деяким за це навіть платять, а інші відмовляються від будь-якого служіння!»

Провівши понад двадцять років у служінні пастором кампусу та директором кількох місій штату, я помітив, що в моїй душі почали відбуватися неймовірні та незвичні речі. Мій фокус змістився від моїх маленьких міських коренів до величезної глобальної спільноти. Частково це сталося через те, що я почав бачити сотні й навіть тисячі іноземних студентів, які приїжджали до наших американських університетів.

Обдзвонивши колег із кампусних служінь у різних штатах, я пересвідчився у своїх спостереженнях: у їхніх кампусах також відбулося стрімке зростання кількості іноземних студентів. Це явище один із друзів влучно описав так: «Весь світ іде до нас». Сьогодні 1,2 мільйони іноземних студентів із 230 країн світу ходять тротуарами

наших американських університетів. Вони володіють англійською, почуваються самотніми, але готові до абсолютно нового життєвого досвіду. Це сучасний «День П'ятидесятниці», і я опинився в центрі цього всього.

Я чув про успішні служіння серед іноземних студентів, але їх було замало, зважаючи на те, як стрімко зростала кількість молоді, що приїжджала з-за кордону. **Кілька місяців я думав, що хтось повинен щось зробити, щось розпочати, щось запустити.** Написати п'ятнадцяти друзям по всій країні та попросити їх молитися здавалося єдиним завданням, з якого варто почати. Я звернувся до них із проханням: «Чи могли б ви молитися про цю справу і, якщо є така можливість, постити, доки ми шукаємо Божого керівництва?»

Протягом того часу почали відбуватися дивні речі. Я почав прокидатися серед ночі, відчуваючи, що імена та обличчя іноземних студентів лежать тягарем на моєму серці. Мені телефонували студенти коледжів із Китаю, Південної Кореї, Кенії, Колумбії, а також країн, назви яких я чув уперше, — просто для спілкування. Було дивовижно чути їхні історії, дізнаватися про пригоди та відповідати на запитання про духовний шлях. Але ще більшим дивом були моменти, коли я вперше вкладав їм Біблію в руки і бачив на їхніх обличчях вирази щирої радості.

Уривки з Писання почали вистрибувати зі сторінок моєї Біблії —

«І підуть народи за світлом твоїм, а царі — за ясністю сьайва твого.» (Іс. 60:3). Левит 19:34: «Як тубілець із вас буде для вас прихोцько, що мешкає з вами, — і ти будеш любити його, як самого себе, бо прихोцьки були ви в єгипетськїм краї. Я — Господь, Бог ваш!» У п'ятдесят чотири роки думки про майбутній вихід на пенсію та прогулянки піщаними пляжами Флориди під час безтурботного заходу сонця не відповідали цим очевидним словам Божественного запрошення.

Один із моїх молитовних партнерів, Джеррі Хопкінс, написав мені: «Я не можу уявити більш ефективного способу донести історію Ісуса до кожного куточка земної кулі, ніж поділитися спасінням, яке Він дає, з іноземними студентами. Це, безперечно, виграшна стратегія, щоб перемогти світ, перемагаючи майбутніх світових лідерів». Інший, доктор Гарленд Бар, сказав: «Так, о так, ми повинні щось почати». У 80 років він не вагався. Гарі Хейс із Мічигану подивився мені прямо в очі й сказав: «Якщо щось не почнеться, ми будемо вічно шкодувати, що втратили цю дивовижну можливість». Девід Емпсон з ІСОМ сказав мені по телефону: «Я не можу не думати про тих, хто працює в кампусних служіннях, які бачили тисячі іноземних студентів, що приїжджають до наших університетів. Потрібно підняти прапор, щоб просувати та будувати це служіння». Доктор Джерран Джексон, доктор Річард Браун, Марк Тейлор, Керрі Єч, Дін Трун, доктор Террі Боуланд, Френк Додсон, Девід Фауст, доктор Боб Міллікен, Майк Армстронг і навіть моя сестра Сінді зателефонували, щоб сказати «так», ми повинні затрубити в сурму та мобілізувати церкву, щоб відповісти на цю неймовірну можливість.

Роками я чув, як люди казали: «Нам потрібно чекати Бога». Мої очі розплющилися рано-вранці, і я зрозумів, можливо, просто можливо, Бог чекав на мене. Це була священна мить, проте страх охопив мене. Я не знаю про інші культури, я не можу говорити іншими мовами, я не мандрівник... мені важко знайомитися з новими людьми. Просити мене сказати «так» цьому священному запрошенню було все одно, що просити мавпу грати на скрипці в Бостонському симфонічному оркестрі. Я був недостатньо хороший... недостатньо розумний... недостатньо підготовлений. З маленького містечка до глобального служіння, чи це взагалі можливо? До цієї миті я йшов своїм духовним

шляхом, який був далекий від ідеалу, мав чимало нерівностей і звивистих доріг. Чи справді не було б кращого кандидата, ніж я?

Є місце, де зустрічаються ваша найбільша радість і найбільша потреба світу, і це, як сказав би Фредерік Бюхнер, ваше покликання. Деякі відкривають це рано в житті, тоді як інші, як я, можуть усвідомити це лише багато років по тому. Одного ранку я помітив рукописну листівку від моєї дружини Лорі. Там були такі слова: «Нехай пригода почнеться...».

У жовтні 2010 року я очолив команду національних лідерів, щоб заснувати нове служіння — Crossroads International Student Ministries (Міжнародне студентське служіння «Перехрестя»). Мета цього служіння — сповістити, мобілізувати, забезпечити інструментами та згуртувати людей, аби вони працювали з іноземними студентами в американських університетах. І це служіння стрімко зростає. Ми не перестаємо мріяти про велике. **Ми переконані, без сумніву, що Бог змішав культури світу, щоб дозволити нам здобувати учнів з усіх народів у наших власних вітальнях.**

Тепер, коли я йду з Богом і зустрічаю Його через Його Слово, прагну прожити життя, наповнене цими священними моментами. Щодня прагну ходити з Ісусом так близько, щоб це було суттю мого життя. Я хочу ставити Йому важкі запитання з глибини своєї душі, а потім уважно слухати. Я хочу жити життям, яке переповнене змістом і сповнене безкомпромісної довіри та ризикованої пригоди.

Серед причин, чому Ісус потрапляв під критику релігійних лідерів, була неприйнятна для них концепція: Бог може надзвичайним чином використовувати звичайних людей, які є недосконалими і схильними до помилок. Він шукає не тих, хто гідний, Він шукає тих, хто готовий. Саме це найбільше обурювало фарисеїв, адже Ісус постійно

підтверджував ідею, що Бог зазвичай оминає релігійну еліту і обирає звичайних, світських людей для виконання Своєї великої місії. Рибалки, пастухи, збирачі податків і навіть повії були частиною команди. Що більше я читаю, то більше усвідомлюю, що всі біблійні персонажі були сумішшю сильних і слабких сторін. Давид, Авраам, Мойсей, Лот, Соломон і Рахав були побожними, сміливими, блискучими, безстрашними, відданими, пристрасними, святими чоловіками та жінками, чиє життя часто було безладним. Ця скандальна істина, виявлена у Слові Божому, дала мені надію. Навіть із моїми страхами та недоліками, Бог бачив у мені більше, ніж я бачив у собі. Саме так Він бачить і тебе. Що, на твою думку, Він закликає тебе робити?

Роздумуючи над священним запрошенням Господа приєднатися до Нього в поширенні Благої Звістки, чи не подумаєш ти над цими запитаннями?

1. Чи є певна група людей, про яку ти регулярно думаєш (або яка постійно турбує тебе)? Чи відчуваєш ти глибоке внутрішнє бажання (або нагальну потребу) допомогти їй?
2. Чи відчуваєш ти, що Бог дав тобі якісь особливі дари або таланти, які дозволяють тобі служити іншим унікальним способом? Чи є в тебе можливості використувати ці здібності?
3. Чи надихають тебе твої друзі або близьке оточення на вибір певного служіння? Чи схвалюють вони твоє бажання служити іншим людям?
4. Чи відбуваються в твоєму житті обставини, які не мають жодного розумного пояснення, окрім того, що Бог влаштовує речі, щоб пробудити тебе до Його запрошення служити?

Грег Свінні, наставник служіння, Міжнародне студентське служіння «Перехрестя».

РОЗПОВІДЬ ПРО ДРУЖИНУ, ЩО ЙДЕ СЛІДОМ

ЕЛІЗАБЕТ ТРОТТЕР

---

*«І промовив Господь до Аврама:
„Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому
батька свого до Краю, який Я тобі покажу”.»*

Буття 12:1

Коли мій чоловік, досить схвильовано, вперше сказав мені, що хоче подати заявку до «Team Expansion» (Розширення команди), щоб стати місіонером у Камбоджі, я аж ніяк не поділяла його ентузіазму. У мене було багато помилкових уявлень про місіонерське життя, які говорили мені: «Ні! Ніколи! Не їдь!».

Я була впевнена у неминучості постійних переїздів і при цьому знала, що буду досить нещасною. Я вірила, що житиму в хатині десь у джунглях і проводитиму дні, тягачучи воду для прання та збираючи дрова для приготування їжі. Домашні справи поглинуть мене настільки, що я не матиму часу для домашнього навчання, і ніколи більше не побачу свого чоловіка. Я думала, що чоловік-місіонер ніколи не буває вдома, а натомість служить потребам своєї громади 24 години на добу, сім днів на тиждень, 52 тижні на рік, протягом багатьох років поспіль.

Я дуже боюся мікробів і надмірно хвилююся за своє здоров'я. Ця схильність до тривоги та уникнення інфекцій

може призводити до досить дивних розмов про смертельні хвороби. Особливо це було помітно під час вагітності та пологів. Як жінка, яка нещодавно народила, але яка також була цілком впевнена, що хоче ще одну дитину, я не сприйняла позитивно пропозицію чоловіка стати місіонером.

Моя ситуація має назву: «Дружина, що йде слідом». Цей термін може застосовуватися до дружин місіонерів, дипломатів, військовослужбовців та міжнародних бізнесменів. У моєму випадку це означало, що мій чоловік мав сильне покликання до місіонерства, а я — ні. **Я щиро намагалася, але не змогла відчувати внутрішнього покликання. Повірте мені, я намагалася.**

Я думала, що для того, щоб бути доброю дружиною, я зобов'язана поїхати. Я хотіла мати віру Сарри, яка пішла за своїм чоловіком Авраамом зі своєї батьківщини через пустелю до землі, якої вони навіть не знали.

Тож ми зробили те, що завжди робили перед важливими рішеннями: ми запитали Бога, що Він хоче, щоб ми зробили. Я наполегливо намагалася слухати Божий голос, але здавалося, що голос мого чоловіка був таким гучним, що я не могла почути Бога. Я відчувала величезний внутрішній тиск, щоб сказати «так», бо, зрештою, Бог ніколи не скаже людям не коритися Великому Дорученню та не ставати місіонерами, чи не так? І Бог ніколи не скаже чоловікові одне, а дружині інше, хіба ж ні?

Я відчувала провину за те, що не хотіла подавати заявку до «Team Expansion», і через це я погодилася подати заявку. Я не була щаслива від цього рішення. Щоранку, прокидаючись, я раптом згадувала шлях, яким ми йшли, і не була впевнена, що хочу жити далі. Потрібно було багато зусиль, щоб встати з ліжка й зустріти життя, яким я не хотіла жити.

Я вивчала історію Святого Патріка — людини, яка принесла християнство в Ірландію. Я намагалася згадати свої шкільні мрії про роботу в Корпусі миру та про

здійснення великих справ у якійсь країні, що розвивається. Я старалася наслідувати Сарру, що пішла за своїм чоловіком, що йшов за Богом. Щоб розібратися з проблемою, я залучила чоловіка до розмови зі своїм консультантом. Її відповідь була простою: «Зберіть більше фактів, щоб ваше рішення було обґрунтованим».

Намагаючись отримати більше інформації, і незважаючи на те, що я все ще не відчувала покликання, ми відвідали «Launch» (Запуск) — двотижневе навчання «Team Expansion». Усі в головному офісі були натхнені місіонерством, і цей запал швидко передавався іншим. Тоді я думала, що цього ентузіазму буде достатньо, щоб я подолала свої сумніви.

Після «Launch» мій чоловік вирушив у ознайомчу поїздку. Він поїхав сам, тому що я була в першому триместрі нової вагітності й надто налякана, щоб відвідувати країну третього світу. Він досліджував Пномпень, не обмежений моїми численними страхами. Повернувся додому з любов'ю до камбоджійського народу і був цілком переконаний, що ми зможемо вижити в столиці. Його дослідження деталей повсякденного життя, які для мене є надзвичайно важливими, було настільки ретельним, що я також переконалася в придатності Пномпеня для життя.

Однак, коли ми спробували призначити фактичну дату від'їзду, я завмерла від страху. Я зрозуміла, що не можу поїхати. У мене було занадто багато страхів. Було просто надто багато невідомого. **У моїй свідомості моє багате життя в Америці було зняте в кольорі. Я дивилася вперед у майбутнє в Камбоджі та бачила лише темряву.**

Що ж нам робити?

Ми взяли тижневу паузу у спільних розмовах про Камбоджу. (Згадайте, як я плутала волю Бога з думкою чоловіка.) Домовилися цей тиждень присвятити виключно спілкуванню з Богом на цю тему. Під час цього часу пошуку

одна місіонерка зі стажем поділилася зі мною своєю історією. Вона говорила про страх і віру, та про те, як вона навчилася довіряти Богу, знаючи, що Він піде з нею в нові місця, навіть якщо вона буде боятися — а вона часто боялася. Ця місіонерка сказала, що її проблема зі страхом насправді полягала в недостатній вірі.

Її історія віри допомогла мені побачити, що Бог піде зі мною, куди б я не пішла в цьому світі. Я несвідомо думала, що ступлю в літак і залишу Його в Америці — ніби Бог обмежений одним місцем. Вона порадила нам, що яке б рішення ми не прийняли, ми обоє повинні бути впевнені на 100 відсотків. Я не могла поїхати до Камбоджі й змусити чоловіка відчувати відповідальність за те, що він зруйнував мій щасливий американський спосіб життя. Він не міг залишитися в Америці й змусити мене відчувати відповідальність за те, що я зруйнувала його місіонерські мрії.

Протягом того тижня ми також попросили пресвітерів нашої церкви зустрітися з нами. Коли ми побачилися, вони говорили, що чоловіки люблять своїх дружин і жертвують собою заради них. Говорили про Божу любов і повагу до шлюбу. Я ввібрала всю мудрість, яку ми отримали того тижня, і почала розуміти, що це має бути спільне рішення — не одна людина підкоряється іншій, а уніфіковане рішення.

Я довго слухала покликання мого чоловіка і казала собі, що мені не потрібне покликання, якщо воно є у нього. Я думала, що можу просто слідувати за ним, як Сарра. Зрештою, я не впевнена, що мала достатньо віри, щоб використати покликання свого чоловіка як своє особисте. Мені потрібне було власне, і Бог милостиво його надав.

Я не отримала знаку у вигляді гучного голосу чи яскравого одкровення. Проте відчуття глибокого умиротворення, яке я відчула щодо поїздки, було абсолютно новим і свідчило про моє покликання. Мені потрібно було знати,

що Бог піде зі мною, і це дало мені сміливість сказати «так» Його покликанню. Я не знала, як Він допоможе з моїми страхами. Я не знала, як вирішаться всі деталі повсякденного життя. Але я знала, що Бог зі мною, і що я в безпеці з Богом. Я знала, що можу вибрати будь-який шлях і не помилюся. Хоча я вперше могла сказати «так» без сумнівів, сказати «ні» вже стало для мене так само важко.

Нарешті, я змогла відкинути цей ярлик «Дружина, що йде слідом». Я пережила важкі часи в наш перший рік за кордоном — важкі переходи, різноманітні хвороби, навіть спробу пограбування. Не звинувачуючи чоловіка, я мала впевненість, що я повинна бути там, і не лише тому, що Бог покликав туди мого чоловіка, а тому, що Бог покликав туди мене. Я рада, що пішла за Ним.

Переїзд до Камбоджі, який слідував поклику, зміцнив наш і без того прекрасний шлюб. Наша родина стала нерозлучною. Діти навчилися бути більш адаптивними, дорослими та уважними до духовного. Я теж стала іншою людиною: більш гнучкою. Більше не настільки тривожно переживаю за своє здоров'я і мікроби. Я менш критична до людей.

Я відчула Бога глибше, ніж будь-коли раніше, і Він допоміг мені легше бачити та задовольняти потреби інших людей. Я ніколи б не повернулася до того, якою була раніше. Ця подорож тільки починається, але з кожним днем я все більше вдячна за те, що нарешті сказала «так».

Елізабет та її чоловік служили в Камбоджі з «Team Expansion», а зараз працюють фахівцями з турботи про місіонерів по всьому світу.

БОЖИЙ ГОЛОС

ЕЛЕЙН ТВІТЧЕЛЛ

Я Елейн, виросла на фермі в горбистій частині південної Індіани. Наші сільськогосподарські угіддя були невеликими, але батьки активно обробляли зернові культури, тримали свиней і багато працювали в саду. Я чітко пам'ятаю, як Бог говорив до мене під час моєї молитви в церковному таборі для підлітків, кажучи мені, що колись я буду місіонеркою. У той період я абсолютно не розуміла, як почула той Голос, а тим більше, як це одкровення вплине на моє життя!

Далеко на захід, у сільській місцевості Канзасу, паралельно зростав Роджер. Він любив годинами сидіти з вудкою біля сімейного ставка і піклуватися про безліч тварин. Часто збирав ожину для своєї мами, щоб вона продавала її своїм колегам у лікарні. Роджер відчув, як Бог кличе його бути місіонером під час місіонерської поїздки до Таїланду, через дуже переконливе запитання, поставлене лідером команди, який сказав: «Не кожен може поїхати на місіонерське поле, але якщо ти можеш, чому б тобі не поїхати?».

Ми обоє були звичайними, бідними, сільськими дітьми, тому для нас Боже покликання здавалося неймовірним, але, знову ж таки, Ісус покликав звичайних, ненавчених рибалок точно таким же чином. Він просто говорив: «Ходи за Мною». Протягом багатьох поколінь це тихе

запрошення має силу переорієнтувати життєвий компас. Це, безсумнівно, сталося з нами.

Тож Бог, у Своїй доброті, подбав про те, щоб ми вирости в сільській місцевості, де могли навчитися основам місіонерського життя. Він міцно вкорінив нас в темному ґрунті важкої праці, наполегливості та ритмічних циклів природи... Ми зрозуміли, що наполегливо працювати навесні — це честь; що ти садиш насіння через віру в прийдешній урожай. Ми щороку спостерігали, що бур'яни, хоч і дуже небажані, але все одно вперто ростуть.

Доглядаючи за рослинами, ми зрозуміли, що заповідник для диких тварин слід обгороджувати, а птахи не переймаються турботами. Ми навчилися чути серце дощу, уважно прислухаючись до його грому. Нас навчили, що нюхати кукурудзу, яка сушиться на полях, — це радість, і що привозити пшеницю в засіки, як снопи давнини, — це, безсумнівно, також радість.

Завдяки праці на земних полях — від світлих моментів посіву, очікування плодів і радості свят до часів випробувань, виснажливої посухи та періодів спочинку землі — ми були приготовлені до служіння разом із Богом на Його полях. У юні роки ми навряд чи погодилися б змінити романтику благовістя на долю дітей фермера, що виснажливо працюють під сонцем із «Альманахом» у руках. Та все ж ті юнацькі ілюзії були солодким благословенням, яке приховувало від нас сувору реальність місіонерських буднів.

Ми сиділи в нашій вантажівці на розі Авеніда Робле, очікуючи сигналу світлофора. Того року в столиці Гондурасу відбувалися помітні зміни, які призвели до появи нового «Burger King» праворуч і будівництва готелю «Intercontinental» прямо перед нами. Однак економічний прогрес країни наразі не привертав нашої уваги. Натомість з вікна нашої вантажівки ми бачили неохайних хлопчиків,

які жестикулювали брудними руками, просячи грошей. Ми були в країні досить довго, щоб знати, що справжні зміни в Гондурасі відбуватимуться повільно. Наразі ці діти були голодні, можливо, бездомні, і, ймовірно, збиралися купити клей для нюхання на зайві монети, які зібрали. Чого ми не знали, так це того, що один із цих хлопчиків на ім'я Йовані стане частиною нашої родини, а згодом — частиною Божої родини назавжди. Божий спосіб спонукати до змін часто саме такий. Зерно за зерном, ряд за рядом...

Коли ми прибули до Гондурасу, Бог надихнув нас деякими словами, які стали для нас наче мірилом того, як ми могли дивитися на роботу, що чекає на нас попереду. «Я посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить! І хто садить, і хто поливає — одне, і кожен одержить свою нагороду за працею своєю! Бо ми співробітники Божі, а ви — Боже поле, Божа будівля.» (1 Кор.3:6-9)

Крім віршів від Павла, на нас також вплинула книга Генрі Блекабі «Переживаючи Бога». Він сказав: «Слідкуйте, де працює Бог, і приєднуйтеся до Нього в Його роботі». Блекабі також наголосив: «Ви не можете залишитися там, де ви є, і йти з Богом. Ви не можете продовжувати робити щось по-своєму і досягати Божої мети Його шляхами. Ваше мислення не може наблизитися до Божих думок. Щоб виконувати волю Божу, ви повинні пристосувати своє життя до Нього, Його цілей та Його шляхів».

Слова цих двох чоловіків стали каталізатором для нас, визначаючи наш спосіб життя та служіння — слідування за Ісусом і партнерство у досягненні Його цілей. Вони також незмінно орієнтували наш компас на «справжню північ»: лише Бог гідний усієї честі за те, як Він сіє насіння, рятує, викупує та збирає врожай у Свою житницю.

У 1992 році з нашою слабкою іспанською на язиці та безліччю ідей у головах ми, разом із нашими товаришами

по команді, зайнялися заснуванням церкви. Ми справді вірили, що виконуємо Божу волю і працюємо разом із Ним, але чесно кажучи, у розпал дня ми часто забували, що «тільки Бог вирощує». Іноді ми працювали занадто багато годин і говорили «так» занадто багатьом проханням. Іноді ми настільки брали на себе тягар інших, що ця вага приковувала наші чоботи до землі. Іноді ми не могли бачити Його світла або відчувати Його світле й легке ярмо. Ми забували, що саме Він виконує найважливішу, вічну роботу. Часом ми втомлювалися від усього каміння та бур'янів, і все, чого ми справді хотіли, це трохи «Dr. Pepper», або «Wal-Mart», або постійної електрики та води. Але Бог, «Який дає насіння сіячеві», використав Своє живе, активне, могутнє насіння і культивував його через нас і попри нас! Церква, заснована в Тегусі, розквітла, принесла плоди й породила синів і дочок, і все це тому, що Бог, Який вирощує, також робить усе добре. Ми раділи можливості бути частиною цього процесу.

У Домініканській Республіці є жінка на ім'я Суяпа, яка служить зі своїм чоловіком у служінні «Blackbox International» (Міжнародна чорна скринька). Служіння «Blackbox» спрямоване на цілісну реабілітацію хлопчиків, які стали жертвами торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації, забезпечуючи як фізичну допомогу, так і духовну підтримку.

Зараз Суяпа отримує ступінь магістра з психології. Її мета — сприяти стрімкому зростанню рівня життя людей із затриманим розвитком, і ми не сумніваємося в її здібностях. Перш ніж Суяпа переїхала до Домініканської Республіки, вона півтора року жила в Коста-Ріці, де досягла успіху як лідер в інституті евангелізації. Ми знаємо, що Суяпа досягне успіху, тому що до того, як вона переїхала до Коста-Ріки, жила в Гондурасі, де дізналася про Ісуса від

місіонерів, стала вірною ученицею, серйозною студенткою Слова та вчителем для інших.

Ми знаємо, що Суяпа продовжуватиме садити з вірою, тому що нитка її життя переплетена з нашою вже досить давно. Ми бачимо, як ця дівчина, яку ми знали «давно», була перетворена через слідування Божому голосу та роботу разом із Ним протягом багатьох років. Зерно за зерном, ряд за рядом...

Минуло майже три десятиліття з того часу, як була заснована церква в Тегусігальпі. Протягом наступних років постійне, все розширюване запрошення Ісуса слідувати за Ним вело нас через широту та довготу, про які ми ніколи не могли б мріяти у тисячах снів! Його надія вабить нас і визначає наші моменти часу тим, як вони пов'язані з Його вічними, люблячими бажаннями для кожної душі, яку Він створив.

Привілей відповісти на заклик працювати з Ним включав заснування церков, молитву, підготовку учнів, любов до іноземних студентів університетів, допомогу латиноамериканським іммігрантам, навчання лідерів, прийом друзів і незнайомих, переклад, турботу про місіонерські сім'ї та допомогу дітям, які стали жертвами торгівлі людьми. Звісно, деякі ґрунти не такі врожайні, як інші, і ми дізнаємося про справжній урожай лише наприкінці всього, але одна істина залишається надзвичайно чіткою протягом багатьох років — Бог, Найвеличніший Землероб з усіх, присутній на кожному полі землі. Він дивиться на Небо, тримаючи руку на плузі, пробуджує насіння до життя і забезпечує поширення Своєї надії.

Роджер та Елейн Твітчелл багато років служили в Центральній Америці. Сьогодні вони також працюють у сфері турботи про членів місії у служінні «Blackbox International».

МИ ДУМАЛИ ЄВРОПА АБО АЗІЯ, БОГ СКАЗАВ АФРИКА

БІЛЛ ВЕБЕР

Отримавши дипломи Біблійного коледжу, ми з Верною, як і багато інших, постали перед вибором кар'єрного шляху: пастирська праця, працевлаштування поза церквою, аспірантура чи міжнародне служіння? Під час нашого останнього семестру в коледжі ми написали парі, що служила місіонерами в Європі, запитуючи про можливість працювати з ними. Ми чули, як це літнє подружжя розповідало про Європу, і це місце здавалося нам ідеальним варіантом. Але з якихось причин ми так і не отримали від них відповіді. Розглянувши наші варіанти, ми вирішили продовжити навчання в аспірантурі. Після того, як я отримав ступінь магістра, ми служили в місцевому церковному служінні, де я був помічником пастора.

На місіонерських вихідних нашу церкву відвідала досвідчена місіонерська пара, яка озвучила свої потреби в Азії. Їхній запит на додаткових працівників напрочуд точно відповідав нашим дарам і можливостям. Ми були саме тими людьми, які їм були потрібні, і, звичайно, Богу! Ми були відповідного віку, мали міцну сім'ю, належний досвід служіння, хорошу освіту та серця, відкриті для міжкультурного служіння. Безсумнівно, це було те місце, куди Бог хотів, щоб ми поїхали.

Попри те, що ми багато часу спілкувалися з місіонерами, які працювали в Азії, вони не запропонували нам приєднатися, і ми самі не порушували цю тему. Я довго розмірковував, чому ми не стали частиною цієї місії, але згодом зрозумів, що це місце призначалося нашим добрим друзям, які присвятили служінню там багато ефективних років.

Пізніше ми влаштувалися на місцеве служіння в невеликій, орієнтованій на місіонерство громаді в Лінкольні, Небраска. Як для свого розміру, ця громада була винятковою у відправці та підтримці іноземних працівників. Запрошений нами спікер на майбутні місіонерські вихідні не зміг приїхати. Вдова місіонера-пенсіонера жила в нашому районі і змогла замінити його в останню хвилину як наш спікер. Вона розповіла про міське місіонерське служіння, яке відповідало всім критеріям, які цікавили нас із дружиною. Як виявилось, пара, яка служила в цьому міському місіонерстві, була у відпустці. Наша спікерка сказала: «Зателефонуйте їм. Вони в Канзас-Сіті й можуть приїхати до вас». Під час телефонної розмови виявилось, що місіонери нещодавно скасували одну із запланованих зустрічей, і тепер вони мають можливість присвятити нам кілька днів.

У день приїзду місіонерської сім'ї я перебував на прийомі в лікаря. Щотижневі ін'єкції проти алергії були частиною мого життя вже протягом двох років. У цей момент лікар сказав мені, що уколи не діють, і порадив переїхати на захід від Скелястих гір або за межі Північно-американського континенту. Приголомшений його порадою, я пішов додому і приєднався до дружини за обіднім столом, де вона вже спілкувалася з сім'єю, яка переконала долучитись до міського місіонерського служіння в Південній Африці.

Після їхнього від'їзду ми одразу відчули покликання до служіння в Йоганнесбурзі, Південна Африка. Після молитви, підтвердження від наших пресвітерів та розмов із нашими родинами, ми почали рухатися до того, щоб стати міжкультурними місіонерами. Перехід від того, щоб бути новобранцями у Штатах, до переїзду на місіонерське поле був великою справою. Потрібно було подолати кілька перешкод. Передусім, ми мали подбати про благополуччя моєї матері, оскільки вона жила з нами в Небрасці. Нам потрібно було гарантувати їй комфортні нові умови. Вона успішно переїхала: оселилася поруч із родиною та знайшла хорошу церкву.

Оскільки ми з дружиною хотіли завершити наші магістерські ступені, мій графік був вкрай напруженим: дисертація була захищена менш ніж за дев'ять днів, а вся документація аспірантури була закрита за п'ять днів до нашого від'їзду. Протягом нашого першого терміну служіння дружина завершила всю курсову роботу і провела польове дослідження для своєї магістерської роботи, зосередженої на міських афроамериканських сім'ях. Вона захистила роботу і закінчила навчання під час нашої першої відпустки.

Ми продали наш будинок, дві машини, меблі, пральну машину та сушарку, і все інше. Зібрали підтримку в рекордні терміни. Оскільки ми були в районі нашого християнського служіння протягом семи років, ми знали всіх проповідників у цьому районі та багатьох інших. Ці церкви забезпечили основну частину нашої підтримки. Позаяк кожна перешкода, здавалося, зникала, ми ставали впевненими в конкретному Божому покликанні для нашої сім'ї.

У ті дні Південна Африка була в новинах. Насправді це була Південна Африка часів Апартеїду, а не просто Південна Африка. Апартеїд — спроба соціальної інженерії, спрямована на утримання етнічних груп окремо одна від

одної, викликав суперечки як усередині, так і за межами країни. Значні політичні заворушення були звичайним явищем. Один член церкви запитав нас під час презентації: «Як ви можете взяти своїх дітей у таке мінливе та небезпечне місце?». Бог допоміг мені з відповіддю. «Ми ніколи не можемо гарантувати нашу безпеку. Єдине безпечне місце — це в Христі. Якщо ми в Христі, ми завжди в безпеці». Ми не були легковажними щодо безпеки. Ми навчалися і дізнавалися від інших, як бути максимально безпечними. У 1981 році не багато новобранців відвідували поле перед переїздом туди. Тоді епоха короткострокових місій ще не настала. Ми були першопрохідцями, які вирушили виключно на основі віри, не маючи жодного попереднього досвіду чи бачення поля.

Нарешті ми збиралися розпочати наш перший термін місіонерського служіння. Наша сім'я сиділа в нашому місцевому аеропорту: мама, тато, і наші семи- та п'ятирічні діти. Ми збиралися пропустити недільне служіння вперше за багато років, тому що наш закордонний рейс відлітав того ранку. Близько тридцяти членів нашої церкви, що нас відправляла, прийшли провести нас, і ми провели власне коротке церковне служіння, включаючи Господню Вечерю, прямо біля виходу на посадку. (В ті дні служба безпеки аеропорту дозволяла людям без квитків перебувати в зоні виходу).

Через чотирнадцять місяців після зустрічі з цією міською місіонерською парою в нашій їдальні в Небрасці, ми були на шляху до Йоганнесбурга. Ми попрощалися й сіли в літак. Було відчуття пригоди, оскільки ми вирушали на цю велику місію для Бога, йдучи євангелізувати загиблих.

Ми залишили позаду підтримку міцних християнських родин, близьких друзів та здорової церкви. Але були впевнені, вірячи з Мойсеєм, що «Покрова твоя — Бог Предвічний і ти в вічних раменах Його». Це історія кожного

місіонера. Однак, коли ми прибули до Йоганнесбурга, життя набуло зовсім іншого вигляду. Дивні мови, звичаї та погляди ускладнювали життя, але це був не просто культурний шок. Здавалося, ніби тягар усього світу ліг на нас.

Ми не могли знайти місце для проживання. У нас було недостатньо грошей, щоб утримувати себе, не кажучи вже про місіонерську роботу. Через непередбачені обставини ми були втягнуті в суперечки з дня нашого приїзду. Було важко налагодити контакти, щоб розпочати церкву. У нас не було друзів, з якими можна було б поговорити; не було пресвітерів, з якими можна було б порадитися. Ми почувалися безнадійно та були, можливо, навіть у відчаї. Ми молилися, ми сумнівалися.

Нас охопили глибокі сумніви: Чи справді ми помилилися? Можливо, покликання до Південної Африки, до цих людей було хибним? Нам варто було залишитися тут? Чи, можливо, час повертатися додому? Ми не знали, який шлях обрати. Незабаром ідеалізм нашої великої пригоди для Бога перетворився на збентеження, гнів та розчарування.

Що ми могли зробити? Як виявилось, ми зробили правильні речі. Наш перший крок був відповіддю на покликання, але тепер ми відчували необхідність у новій мірі довіри до Нього, такої глибокої залежності, якої ми ще не знали. Нашим другим кроком було те, що ми звернулися за керівництвом і підтримкою до нашої церкви — до того тіла віруючих, яке регулярно поклонялося, молилося за нас і офіційно відправило нас на місію. Бог був вірний; Бог відповів на наші молитви і потреби нашої сім'ї були задоволені... Бог направив нас до роботи, для якої Він нас послав.

Ми провели дванадцять років як міські місіонери в місті, яке швидко полюбили. Ми працювали з одними з найчудовіших християн, яких ми коли-небудь знали. Наша родина

процвітала, оскільки наші діти виросли як діти третьої культури. Вони зав'язали міжкультурні дружні стосунки, які тривають донині.

У нашій місіонерській подорожі ми перейшли від великих очікувань до реальності, яка спочатку була дуже суворою, а потім, нарешті, принесла задоволення. Наше свідчення проголошує, що церква й місіонер з'єднані Богом і перебувають під Його проводом для звершення Його місії у світі.

Біл Вебер та його дружина Верна служать регіональними директорами в Африці для «New International». Вони жили та працювали місіонерами в Йоганнесбурзі, Південна Африка, протягом дванадцяти років.

БОГ РОЗШИРЮЄ МЕЖІ І ВЧИТЬ ДОВІРЯТИ

ЕЛІС ВЕСТ

У дитинстві все в моєму житті було викликом. Я не мала фізичних вад, але я була «іншою». Лікування онкологічного захворювання (лейкемії) призвело до втрати волосся. Маленька дівчинка 5 чи 7 років повинна мати волосся! Школа була радістю порівняно з хіміотерапією, але багато днів були важкими через глузливі посмішки, які я отримувала від тих, котрі, як я сподівалася, мали б стати моїми друзями.

Мої батьки в молитві сподівалися, що я доживу до того часу, щоб зрозуміти любов Бога та мати надію лише в Христі. Цей день настав, коли я навчалася в шостому класі. Подруга запросила мене на концерт, який став для мене символічним, оскільки він нагадував мені концерт з дитинства. Пам'ятаю, як я, маленька і слабка, була на ньому вперше. Ми купили платівку, і мій тато допоміг мені отримати автографи всіх артистів, носячи мене. Я роками слухала ту платівку знову і знову. Вона, разом із дитячою платівкою Гейтерів, були моїми улюбленими і промовляли до мого серця. Коли того вечора я вийшла вперед, зрозуміла, що потребую Ісуса як свого Спасителя, але лише на другому курсі коледжу я нарешті усвідомила, що насправді означає бути християнином.

Я щойно проїхала від північної частини штату Нью-Йорк до коледжу Мілліган, Теннессі, де вивчала мистецтво та Біблію. Коли я зайшла в гуртожиток, побачила, що вестибюль був повний — мене чекали. Друг-хлопець обійняв мене і повідомив, що моя найближча подруга, яка також була моєю сусідкою по кімнаті, загинула в автокатастрофі, повертаючись із осінніх канікул. Батьки просили мене повернутися додому, але я сказала їм, що відчуваю потребу бути оточеною іншими християнами, які знали Габріель. У наступні тижні я знайшла Ісуса! Я ніколи раніше не розуміла, що Він хоче стосунків зі мною. Це було глибоке усвідомлення того, що я насправді важлива для Нього! Це сталося, коли я проходила вивчення Біблії в кампусі. Час був вирішальним, оскільки наступного семестру я поїхала до Англії на навчання, і була випробувана понад те, що, як я думала, здатна витримати. Я думала, що Бог використає мене в місіонерстві, але ті п'ять місяців в Англії закрили для мене ці двері. Я попросила Господа: «Будь ласка, більше ніколи не забирай мене так далеко від моєї родини. Я не можу це перенести, Господи».

Через вісім років моя подруга попросила мене поїхати в місіонерську поїздку до України. Я допомагала пакувати одяг для магазинів секонд-хенду в Україні. Я навіть працювала графічним дизайнером у місіонерській команді церкви та відчувала, що виконую Боже покликання в цьому, тож я швидко відповіла подрузі «НІ». Господь не збирався знову забирати мене від моєї родини, я знала, що Він цього не зробить. Через тиждень інша подруга попросила мене приєднатися до команди, щоб викладати англійську мову в таборі в Україні, і знову моя швидка відповідь була «НІ». Я абсолютно не мала бажання їхати в Україну, жодних здібностей чи підготовки з англійської як другої мови в мене не було, і я не могла поїхати. Проте водночас у моєму серці було повне занепокоєння.

У той час я вивчала Біблію, повільно проходячи книгу Вихід. У Божий час я читала уривок, де Мойсей казав Богові, що не може повернутися до Єгипту, бо він повільний на мову і важкий на язик; і вмить я зрозуміла, що це Божа воля, щоб я поїхала в Україну. Хоча та поїздка була для мене дуже складною, за два дні до нашого повернення Господь чітко сказав моєму серцю: «Ти повернешся сюди». Я сказала Йому, що не зможу цього зробити, проте Бог йшов переді мною.

Після чотирьох місяців боротьби з Господом, молячись, щоб Він виконав Свою мету, а потім борючись проти того, що Він намагався мені показати, мій наставник сказав мені: «Ти просила Господа відповісти на твої молитви, це Його відповідь». Я сказала: «Добре, Господи, я вся Твоя», і в 2006 році приєдналася до місіонерської організації «New International». Восени того року, після 9 тижнів підготовки та порад, я повернулася до Херсону, Україна.

Ми відвідали місцевий дитячий будинок для дітей з інвалідністю, і хоча ці діти були «недоторканими», Ісус промовив до мого серця і сказав зустрітися з ними. Молода жінка, яка працювала з цими дітьми, сказала: «Якщо такі волонтери, як ми, не прийдуть, щоб провести час, торкнутися і обійняти цих прикутих до ліжка дітей, ніхто цього не зробить». Я мало не розплакалася, бо знала, що це найважче, що Господь просив мене зробити — ось чому Він хотів, щоб я поїхала в Україну.

У липні 2008 року, після двох років збору підтримки та домісійної підготовки, я сіла в літак із трьома скринями та двома валізами й переїхала в Україну. Я приземлилася в Одесі налякана й самотня, зупинилася в готелі, а потім у різних церковних сім'ях, поки ми з подругою не знайшли квартиру. У перші 3 місяці після мого приїзду вона захворіла на туберкульоз. Туберкульоз в Україні схожий на чуму, і пережити це з нею було важким досвідом. Незабаром

після цього мене вкусив собака, мене доставили літаком до Австрії для щеплень від сказу та ізолювали там на тиждень.

Коли я повернулася в Україну, занурилася у вивчення мови та намагалася освоїти основи граматики. Я зіткнулася зі стіною труднощів і розчарування. Разом із вивченням мови я також проводила чотири 6-годинні дні на тиждень у дитячому будинку з дітьми. Дорога займала годину пішки, а потім був пошук потрібного автобуса, щоб дістатися туди, незалежно від погоди. Для тих дітей було важливо, щоб я була постійним другом. Вони завжди запитували, чи повернуся я, і нарешті зрозуміли, що повернуся. У 2014 році Бог почав перенаправляти мою увагу.

Багатьом підліткам, з якими я працювала протягом багатьох років, виповнилося 18 років, і вони офіційно вважалися дорослими, тому більше не могли залишатися в дитячому будинку. Було нестерпно боляче спостерігати, як їх переводили в інше місце, де їх не хотіли і де вони нікого не знали. Я почала запитувати інших: «Хіба немає іншого способу допомогти?». Відповідь завжди гучно звучала: «НІ!». Господь промовив до мого серця і сказав: «Ми створимо інший спосіб».

У 2014 році була заснована Українська благодійна організація «PROMISE» (ОБІТНИЦЯ), щоб сироти мали законного представника. Я найняла директора, мого першого штатного співробітника. Саша, мій проєктний менеджер і директор, не говорив англійською, тому я вивчила абсолютно новий світ мови — той, що стосується будівництва та конструкцій.

У березні 2016 року ми мали близько 100 000 доларів, щоб почати будівництво нашого першого альтернативного будинку для дорослих з інвалідністю. Розпочато будівництво «Будинку Стефана» — першого одноповерхового, християнського сімейного дому «PROMISE», зосередженого на Христі. Я прагнула створити для чоловіків

прекрасний простір, який би сам по собі промовляв: «Вас люблять». А сім'я та помічники, які житимуть тут, лише посилять це відчуття прийняття. Хоча нам часто говорили, що це неможливо, Господь навчив мене не здаватися, тому я не здався. Зараз у нас є дім із кімнатами для 13 молодих чоловіків з інвалідністю. 19 вересня 2019 року відбулося урочисте відкриття, але ще багато чого потрібно було завершити.

У грудні «PROMISE» отримала законне право надавати соціальні послуги молодим чоловікам і жінкам з важкими формами інвалідності, які були центром уваги та пристрасною служіння від самого початку. У лютому 2021 року Слава переїхав до «Будинку Стефана». Він вперше за свої 26 років дізнався, що означає бути любимим. Вперше пішов до церкви та зміг пообідати з пастором. Слава вчиться долати свій страх перед тренажерним залом, де може пройти реабілітаційну терапію. Список тих, на кого вплинуло це служіння, можна продовжувати.

Зараз у мене є команда з 19 осіб, які віддано вкладають любов і співчуття в тих, хто був ізгоем у їхньому суспільстві. Якби Господь сказав мені, що Він запланував для мене це ще у 2008 році, я б розвернулася і втекла. Саме так Він працює; Він розвиває нас і вчить повністю довіряти Йому та бути вірними в усьому.

Пісня гурту «Impact Brass and Singers» назавжди закарбувалася в моїй пам'яті. Її центральна ідея — повна відданість і жертва: я віддаю своє життя та любов як відповідь на Божу благодать. Усе, що я можу висловити — співом чи словами, — це заява: «Я повністю Твій, Господи». Усе, ким я є, і ким не є, належить Тобі. Я закликаю: випробуй мене і подивися, чи можу я бути Твоїм без залишку.

Еліс Вест як генеральний директор «PROMISE» вже 13 років працює в Херсоні, Україна, із сиротами з інвалідністю, зосереджуючись зараз на тому, щоб забрати дітей, які стали дорослими, з державних установ і помістити їх у християнські будинки.

ЯКБИ ЦЕ БУЛИ ТІЛЬКИ ТИ І Я?

МАЙКЛ ВЕТЦЕЛЬ

---

*«Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас,
і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід,
і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець,
чого тільки попросите в Імення Моє.»*

Івана 15:16

Одного ранку, сидячи у своєму церковному офісі під час тихого часу, я почув слова: «Якби це були тільки Ти і Я?». Я був трохи здивований, але не сумнівався, що Господь намагається досягти основи мого богословського мислення. Це були нечутні слова, але вони були настільки чіткими та лаконічними, що я знав, що це Він. Моя перша думка була про досвід Петра, коли Ісус тричі запитав його: «Чи любиш ти Мене?».

У мене було чітке враження, що Ісус запитує мене, якби це були тільки Він і я, чи любив би я Його і служив Йому все одно. Я негайно і вголос відповів: «так!». А потім, як і Петру, запитання було поставлене ще двічі: «Якби це були тільки Ти і Я?». Щоразу я відповідав щирим «так», насправді не знаючи на той час наслідків того, як це розвиватиметься.

Саме тоді почали відбуватися зміни в моєму служінні та моєму житті. Мені пригадався вислів Ісуса про те, що деякі гілки потрібно відрізати, тому що вони не приносять

плоду. А потім Він сказав: «...але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила.» (Івана 15:26). І тоді почалося моє обрізання. Наше служіння закрилося, не через аморальність чи відсутність порядності, а просто настав час рухатися далі.

Коли я шукав нове місце для служіння, ми відчули, що Бог кличе нас до Атланти, штат Джорджія, щоб заснувати нову церкву. Це був захоплюючий час для нашої сім'ї, коли ми збирали речі, прощалися з друзями та родиною і прямували на південь назустріч майбутній пригоді. Усе почалося з хвилювання. Але приблизно через рік стало очевидно, що заснування церкви не відбудеться. Не було проблем, але просто здавалося, що Господь не був у цій історії. Я почав скочуватися в яму відчаю. Ніщо не йшло так, як я планував. Обрізання не було комфортним, а відволікаючі фактори блокували мій погляд на Його нове покликання.

Я став безнадійно пригніченим, мало молився і рідко розкривав Біблію. І коли місяці розтягнулися на рік, стало ще темніше. Одного ранку я сказав дружині: «Відсутність бачення відчувається як смерть». Я ніколи не розумів цього, коли красномовно виголошував це з кафедри. Моє бачення служіння згасло. Я й не підозрював, що Бог кличе мене до нової роботи.

Одного разу ми повернулися, щоб відвідати друзів і родину в Мічигані. У нас була чудова зустріч з однією з наших колишніх церковних сімей. Чоловік запитав: «Що ти робиш зараз? Ти проповідуєш? Ти навчаєш?». Я пояснив йому свою нинішню скруту, і він, здавалося, був здивований, що я ніяк не використовую свої маленькі таланти. Під час нашого повернення до Атланти я ставав ще більш озлобленим. У мене була хороша робота менеджера з персоналу в невеликій компанії, ми платили за рахунками, і у нас був гарний дім. І все ж, коли Боже покликання лежить на твоєму шляху життя, ніщо інше не може задовольнити.

Одного вечора моя дружина і дочки попрямували до торгового центру. Я сказав, що залишуся вдома, як зазвичай.

Була прохолодна пора дня. Бурштинове світло проникло у велике переднє вікно, і вперше за кілька місяців я включив музику поклоніння. Я сів на підлогу і почав молитися. Молитва звучала приблизно так: «Що відбувається, Господи? Ти так багато забрав. Мою бібліотеку, мій статус служителя, моє бачення заснування церкви». Мій голос ставав усе голоснішим і голоснішим, і гнів почав наростати. Незабаром я плакав, кричачи на Всемогутнього Бога. **«Боже! Ти забрав моє служіння. Ти забрав моїх друзів і родину. Боже! Що Ти робиш? Здається, все, що в мене залишилося, — це Ти і я!»**

І тоді настала тиша. І я чітко почув: «І що?»

Я раптом згадав розмову в кабінеті: «Якби це були тільки Ти і Я?». Коли я почав відсікати все зайве і відмовлятися від зовнішніх відволікань, світ набув нового вигляду. У результаті цієї внутрішньої роботи моє життя повністю змінилося, і до мене повернулося натхнення та пристрасть. Протягом наступних кількох років я отримував від Бога глибше розуміння Його задуму для мого життя та для життя інших. Незважаючи на те, що мені пропонували різні варіанти служіння, я їх відхиляв, оскільки жоден із них не здавався мені правильним або своєчасним.

Зрештою, ми переїхали назад до Мічигану, до нашого рідного краю. І тоді це сталося. Одного вечора мій син, який працював у місцевій церкві в Лансінгу, розповів про свою місіонерську поїздку. Він подорожував в Україну з «Master Provisions» (Господнє забезпечення) і брав участь в служінні та роздачі одягу. У свою презентацію він додав цікавий момент. Син показав відеокліп з одинадцятирічною світловолоосою, блакитноокою дівчинкою на ім'я Настя. Ця дівчинка жила на вулицях Херсона, Україна. У відео вона вилазить по арматурній драбині з каналізації, де

жила з невеликою групою інших дітей. Настя провела своє життя на вулицях. Вона мала лише один день шкільного навчання у своєму житті.

Коли ця дівчинка була маленькою, її мама жила з чоловіками, і це зазвичай закінчувалося погано. Одного вечора мама та нинішній чоловік знову посварилися напідпитку. Він ударив маму молотком по голові. Мама вижила, але Настя вирішила, що з неї досить. Вона вирушила на вулицю, щоб жити з друзями в каналізації, де їх зігрівали міські теплові труби. На той момент їй було чотири роки.

Я попросив у сина копію її фотографії для робочого столу мого комп'ютера, щоб я міг молитися за неї. Щоранку, коли я вмикав комп'ютер, і її фотографія з'являлася на екрані, я починав плакати. Щось у мені зламалося. Бог лікував моє серце протягом кількох років, обрізаючи відволікаючі фактори, а тепер Він показував мені глибини Батьківського серця. «Чиста побожність, — каже Він, — це піклуватися про вдів і сиріт. Це Йому до вподоби» (Якова 1:27). І тепер я бачив одну з речей, яка розбиває Його серце.

Виявилося, що тисячі дітей у Росії та Україні жили на вулицях протягом кількох ночей або кількох років. Коли впав комунізм, посилювалися алкоголізм, жорстоке поводження та покинутість. Ця дівчинка Настя була лише верхівкою айсберга. Мій друг, який працював місіонером у Росії, запросив мене приїхати й зустрітися з деякими безпритульними дітьми, тож я поїхав. Напередодні Різдва я проповідував у місцевій церкві в Пермі, Росія. Двоє чоловіків із тієї громади організували для мене поїздку до місцевого центру. Це було місце, куди безпритульні діти могли прийти, щоб отримати їжу, прийняти душ і послухати біблійне навчання.

Коли ми одного вечора прибули до центру, було темно й дуже холодно. Зайшовши всередину, запах поту ледь не збив мене з ніг. Там було близько п'ятнадцяти брудних

дітей, які щасливо чекали на Діда Мороза та різдвяні цукерки. Один хлопчик і його маленька сестра прийшли на свято. Йому було десять, а їй шість. Даша була наймилішою дівчинкою і, здавалося, була дуже схвильована цим вечором. Коли програма закінчилася, ми попрощалися, і всі діти йшли в темряву, прямуючи до покинутих підвалів і каналізації, де їх зігрівали міські теплові труби.

Повернувшись додому у Штати, я підготував своїм партнерам лист подяки за поїздку. В якийсь момент я написав: «...і я розпочинаю служіння, щоб допомогти цим дітям у Росії та Україні». Я зупинився і перевіряв ці слова, але потім зрозумів: це те, до чого кликав мене Бог. Це були чудові сімнадцять років.

Востаннє я бачив Настю пару років тому. Добре одягнена молода жінка зайшла до церковного фойє. Спочатку я її не впізнав. Ми провели той день разом із нашою командою. І в один момент вона сказала: «Майкл, якби не ти, я не була б там, де я сьогодні». Я подивився їй в очі і сказав: «Ні, Настя, якби не сотні прихильників, братів і сестер, мам і тат, які молилися за тебе і відповіли на заклик Отця допомогти...».

Як я був покликаний до цього служіння? Це було тоді, коли Отець показав нам усім Своє серце до сотень таких дітей, як Настя. Бог прошепотів нам на вухо: «Якби це були тільки Ти і Я?». Чи почуєш ти Його покликання?

«Shepherd's Purse» (Сумка пастуха) розпочинає свій 19-й рік роботи в Індії та Україні.

ВИХОДЯЧИ З ВІРОЮ

МЕЛІНДА ВІЛСОН

У моїй церкві під час Різдва завжди було «Дерево Ангела» (Angel Tree), щоб дарувати подарунки місії в центрі Атланти. Оскільки я працювала в дитячій зоні щонеділі, завжди запізнювалася, щоб взяти ім'я з дерева. Тож у 2001 році на Національній місіонерській конвенції в Талсі, Оклахома, народилася ідея «Сумок Ангела» (Angel Bags). Я запитала Кріс Гарсію з місії «Bethshean Mexico Mission», чи є в місії діти, які могли б отримати користь від подарунків, надісланих нами. Ця ініціатива мала подвійну мету: задовольнити фізичні потреби людей, а також підбадьорити місцевих християн у селах, показавши їм, що їхні брати та сестри в Христі зі Штатів пам'ятають і піклуються про них. З цією метою того року ми відправили 31 подарунок через FedEx (Поштова служба) до церкви, розташованої на кордоні. Кріс приїхала, щоб забрати їх, і відвезла до Естансія де Анімас. Місія була в захваті, тож наступного року після того, як Кріс відвідала кілька церков у США, вона повернулася з невеликою вантажівкою іграшок та речей.

Це є самий початок Проєкту «Сумки Ангела» (SOAR). У 2020 році ми відзначили керівництво Господа протягом цих 20 років служіння. Щороку команда SOAR вирушала з Атланти напередодні Різдва. Ми працювали з проєктом близько 2 тижнів. Служителі «Bethshean» (Дім спокою)

організовували місця для своїх власних церков, а також місця, куди було важко дістатися, або місця без християнської церкви. Протягом багатьох років ми возили сумки аж за 12 годин на південь від кордону США. Багаторічний шлях був сповнений пригод, але ми завжди відчували, що Бог поруч. Його постійна підтримка гарантувала, що ми продовжуємо рухатися вперед, отримуючи «зелене світло» на всі наші плани. Він був з нами, коли потрібні були документи для перетину кордону. Він був із нами навіть тоді, коли представники картелю супроводжували нас від самого кордону, гарантуючи безпеку, поки ми перебували на їхній території. Він був з нами, коли нам не вистачало подарунків для певного віку, але в кожному місці нам завжди вистачало на кожну вікову групу. Він був з нами, коли члени команди захворіли та змогли отримати прямий рейс додому наступного дня.

Наш Господь залишається з нами незалежно від обставин: чи то незначні моменти, чи то вирішальні події; чи то часи радості, чи то періоди труднощів. Близько восьми років тому ми їхали до табору. Ми знали, що один із причепів трохи перевантажений, але продовжували їхати дорогою. Приблизно за дві години від нашого табору ми зіткнулися з серйозною поломкою: на одноосьовому причепі вибухнула шина, і вісь вигнулася. На щастя, Господь скерував нас так, що це сталося неподалік від заправної станції. Дзвінок Кріс, і вона змогла зібрати вантажівки та фургони, щоб знайти нас, розвантажити причіп і повільно дошкунтильгати до табору.

«Сумки Ангела» були інструментом для «Bethshean», щоб потрапити в місця, звідки деяких служителів вигнали. Один із її служителів був високо в горах, де люди досі живуть у печерах, тож він хотів, щоб ми поїхали туди з подарунками. Вони не знали, що ми приїдемо, але як тільки ми прибули, він сказав їм, що у нас є Біблійна програма, і

попросив повідомити іншим. До того часу, як діти прибули до тієї печери зі своїми батьками, ми стояли пліч-о-пліч з ними. Їм сподобався урок і спів, але ще більше сяяли їхні обличчя, коли їм давали «Сумку Ангела».

Бачите, справа не в сумці, справа в програмі, яка проводиться перед тим, як роздають сумки. В програмі є дитячі біблійні пісні, потім історія з Біблії про народження Ісуса. І деякі діти допомагають з історією Різдва, переодягаючись у костюми Ангелів, Марії, Йосипа чи пастухів. Потім вони чують іншу історію з Біблії про те, що краще давати, ніж отримувати. Після цього є сучасна історія, яка закінчується запрошенням звернутися до місцевого служителя (який завжди з нами), якщо вони зацікавлені дізнатися більше.

У 2019 році «SOAR Ministries» намагалося залучити більше місцевих членів мексиканської церкви до допомоги з фактичною програмою та роздачею сумок. Наше бажання полягало в тому, щоб цей проєкт був не про нас, а щоб християни в місцевих церквах взяли на себе відповідальність, а ми були б лише їхньою підтримкою. Ми запитали, чи є молодь, яка хотіла б допомогти з проєктом. Коли ми прибули до табору, там було вісім молодих людей, готових настільки допомогти, що після 2-го дня програми вони запитали, чи можуть вони її провести. Моє серце було просто сповнене радості від того, що Господь попрацював над їхніми серцями, щоб вони захотіли взяти це на себе і бути прикладом у своєму селі, місті, містечку чи на околицях.

Цей рік був таким дивним. Через COVID-19 ми не змогли поїхати і допомогти доставити сумки. Нарешті нам вдалося перевезти їх через кордон і залишити в Християнському біблійному коледжі одразу за кордоном. Крім і місцевий служитель здійснили одну поїздку, а потім через кілька днів — ще одну, щоб забрати решту сумок. **Він**

знову використав цей інструмент навіть під час пандемії — молодь, яка працювала з нами минулого року, змогла провести програми цього року!

Служитель із Гвадалахари знав Кріс і запитав, чи може він приїхати за деякими сумками. Він поговорив з одним із міських чиновників і отримав дозвіл проводити евангелізаційні зібрання щовечора протягом тижня з роздачею «Сумок Ангела». Потім цей служитель питав, чи хтось хоче дізнатися більше про Христа, і проводив біблійні заняття вдома.

22 січня 2021 року біблійне заняття було проведено в будинку однієї із сестер церкви, яка живе в дуже бідній громаді Озоріо Комуналь. Було 24 присутніх, включаючи родину Хосуе, 19 з яких не знають Христа. Коли заняття закінчилося молитвою, люди як зазвичай почали розходитись. Але власниця будинку сказала: «Ні, ні! Будь ласка, не йдіть. Ми приготували частування і хотіли б, щоб ви ще трохи залишилися».

Раптом чоловіки почули, як жінка шалено кричить на вулиці. Кілька з них виглянули у вікно і побачили, що горить будинок. Більшість будинків у Мексиці мають ґрати на вікнах, які чоловіки намагалися зняти. Зрештою, вони змогли пролізти через вікно, де побачили трьох жінок у задимленій кімнаті. На бабусі горів одяг, і вона не могла встати. Один із чоловіків загасив полум'я і передав її чоловікові за вікном, який передав її вниз.

Чоловіки продовжували працювати, щоб доставити двох жінок, що залишилися, у безпечне місце. В одній з них була астма, і через ослаблені легені вона втратила свідомість. Вони швидко підхопили її та передали через вікно. Третя жінка сказала їм, що троє дітей заблоковані в передній частині будинку. Коли чоловіки дісталися до передньої частини, вони знайшли дітей.

Дітям усередині будинку було 10, 7 і 5 років. 10-річна дівчинка розповіла їм, як дітям вдалося вибратися з будинку. «Ми були в нашій спальні, дивилися телевізор. Коли я почула, як щось лопнуло позаду мене, обернулася і побачила, що загорівся кабель у стіні, і стіна почала горіти. Ми побігли до входних дверей, але у мене не було ключа, щоб відімкнути навісний замок. Тож я схопила ніж і спробувала перерізати ланцюг. Потім я почула голос, який сказав, що я не зможу перерізати ланцюг ножем. Я обернулася і побачила чоловіка, одягненого в біле. Він дав мені шматок мотузки і сказав торкнутися ланцюга. Коли я торкнулася ланцюга мотузкою, двері відчинилися, і ми вибігли».

Ось у чому полягає суть «Сумок Ангела». Ось чому це було покладено на моє серце стільки років тому, щоб діти, незалежно від того, де вони знаходяться, могли знайти Ісуса.

Мелінда Вілсон, засновниця «Angel Bags» («Сумки Ангела»).

ВЧИТИСЯ ДОВІРЯТИ БОГОВІ

ВІНГ ВОНГ

Тисяча дев'ятсот сімдесятий рік був метушливим часом у моєму житті. Я був 50-кілограмовим двадцяти одно-річним вчителем, який жив у Гонконгу. Я ніколи не очікував, що Бог покличе цього худорлявого молодого вчителя пройти навчання в американському Біблійному коледжі та повернутися до Гонконгу, щоб навчати людей Китаю про Ісуса. На той час я керував початковою школою, де навчалось близько 300 учнів. Я також викладав англійську мову у вечірній школі в будні дні. На вихідних я відвідував молодіжну групу, мав хоріві репетиції і викладав у недільній школі, де був клас із 80 дітей. Крім того, у неділю вдень та ввечері я часто ходив до двох додаткових церков. Мої навички англійської мови значно покращилися, коли, навчаючись у дев'ятому класі, я почав відвідувати церкву, засновану американськими місіонерами Біллом та Мелбою Різ.

Відвідуючи цю церкву, я познайомився з Полом та Сьюзен Палмер. Вони були молодятами зі США, які заміняли Білла і Мелбу під час їхньої відпустки. Ми швидко стали друзями, і я любив проводити з ними час, коли мав вільну хвилину. Одного суботнього дня у квітні 1970 року Пол запросив мене до аеропорту на першу посадку пасажирського авіалайнера «джамбо-джет» у Гонконгу. Однак, перш ніж ми поїхали до аеропорту, відвідали китайську

церкву, де проводили служіння посвячення для їхнього нового молодіжного лідера.

Поки Пол робив знімки події, я слухав пастора, який тлумачив один із моїх улюблених уривків Писання: Римлян 12:1. Під час навчання пастор сказав: «Відколи я віддав своє життя Ісусові для повноцінного служіння, Господь не підвів мене жодного разу». Коли я розмірковував над цим Писанням і словами пастора, я був дуже зворушений. Кілька років тому, у літньому таборі для старшокласників, я прийняв рішення бути повноцінним служителем для Бога, але я ніколи не прагнув отримати жодної духовної підготовки. Натомість я став шкільним вчителем. Але глибоко в душі я чекав того «особливого моменту» Божого покликання. Писання, про яке говорив пастор того вечора, нагадало мені про зобов'язання, яке я дав Богові. Я відчув, що мені слід бути за кафедрою й проповідувати, а не сидіти на лаві та слухати. Саме тоді я усвідомив, що бути шкільним вчителем, чи навіть директором, не було моїм покликанням.

Коли ми з Полом прибули до аеропорту й спостерігали за плавною посадкою великого літака, мої думки продовжували блукати деінде. Я все ще був стурбований зойно почутою проповіддю. Насправді, «джамбо-джет» і церемонія зустрічі не дуже закарбувалися в моїй свідомості. Але те, що сталося далі, є таким же свіжим, ніби це було вчора. Коли ми пили прохолодні напої в аеропорту, Пол раптом запитав мене: «Що ти хочеш робити зі своїм життям?».

Це був перший раз, коли Пол поставив мені таке серйозне запитання з початку нашої дружби. Я знав, що це запитання не від нього, а від Того, Хто точно знав, що відбувалося в моїх думках і серці того вечора. Пол ніяк не міг знати, про що говорив проповідник, бо він не знав китайської. Звісно, він також не знав про мою внутрішню боротьбу. Моє серце шалено калатало, і я відчував, що

настав час діяти згідно з тим, що я пообіцяв Богові в тому літньому таборі. Тож я сказав Полу боязким голосом: «Що ж, я хочу бути повноцінним служителем для Бога».

З великим хвилюванням Пол сказав: «Це чудово! Ми, американці, не знаємо вашої мови та культури, тому нам дуже важко навчати китайців про Ісуса. Буде добре, якщо ти отримаєш необхідну підготовку і повернешся, щоб навчати свій власний народ!». Я не думаю, що був настільки ж схвилюваний, як він, бо я сказав: «Стривай, я маю помолитися про це, перш ніж зможу прийняти таке рішення». Я думав, що це дасть мені трохи додаткового часу і дозволить відкласти мій вступ до повноцінного служіння.

Тієї ночі я не міг спати. Я схилив коліна перед Господом і намагався знайти всілякі виправдання, щоб відмовити себе від того, щоб стати служителем. Я безперервно висловлював аргументи, намагаючись переконати себе, що поїздка до Америки для отримання біблійної підготовки не є Божою волею для мене. Насправді, моя справжня причина полягала в страху перед невідомістю, пов'язаною з переїздом до Америки. До того часу я жодного разу не залишав Гонконг. Це був мій дім; мій безпечний притулок. Отже, усю ніч я стояв на колінах перед Господом і боровся з Ним. Я намагався заснути, але не міг, тож знову встав, щоб поговорити з Богом. Я не знаю, як довго це тривало, але раптом я почув чіткий, лагідний голос, який сказав: «Ти довіряєш Мені?».

Вау!! Ось воно! Я відразу зрозумів, що це Бог говорить до мене. Я відчув, ніби Бог обіймає мене і каже: «Вінг, Я тут!». Моє серце наповнилося миром і любов'ю. Усі мої непереборні страхи раптом замінилися Божим запевненням. Раптом я усвідомив, що Бог справді присутній, прямо посеред моєї боротьби. Він не тільки точно знав, що відбувається в моєму житті, але Він любив і піклувався про мене навіть тоді, коли я намагався втекти від Його

поклику. Я думав, що маю всю віру в світі до Бога, але коли Він покликав, я втік від Нього. Потім Він повернув мене, поставивши одне просте запитання: «Ти довіряєш Мені?».

Я подякував Богові та покався за свою нерозсудливість. Я заявив Богові про свою готовність іти туди, куди Він скерує. Однак мені потрібно було переконатися, що це справді Його воля, щоб я поїхав до Америки на це навчання, тому попросив у Нього знаку. Я не сумнівався в Господі — я просто дуже відповідально ставився до свого покликання. Мені важливо було пересвідчитися, що я роблю саме те, чого Він чекає від мене. Я сказав Богові: «Я запитаю про це свого батька вранці, і якщо він скаже — «так», тоді я знатиму, що це від Тебе». Тож, рано-вранці я запитав свого батька, побоюючись, що він може сказати «ні». Мій батько був дуже шовіністичною людиною, яка могла розгніватися на все, що йому не подобалося. Хоча він був християнином, відвідував церкву лише на Різдво та Новий рік, і завжди казав нам не ставати служителями церкви, бо вони не заробляють багато грошей. Якою буде його відповідь? На мій подив, він сказав: «Ти вже досить дорослий, щоб самостійно приймати рішення. Якщо це те, що ти хочеш робити, ти можеш це робити».

Ось і все! Тепер я знав Божу відповідь і подякував Йому за це! Хоча мій батько трохи пізніше намагався відмовити мене від того, щоб стати служителем, він не зміг змінити моєї думки. Бог дуже ясно відкрив мені Свою волю, тож я повідомив Полу про своє рішення і почав готуватися до поїздки.

Оскільки я виконував Божу волю, вірив, що все станеться плавно та легко. Тож Пол та Сьюзен поїхали назад до Америки і записали мене до Біблійного коледжу Платт-Веллі у Скоттсблаффі, Небраска. Я не ставив жодних питань і просто приймав усе, що траплялося на моєму шляху. Я навіть не попросив шкільний каталог

і не намагався отримати більше інформації про школу. Я просто залишив це в руках Божих, довіряючи, що Бог вибере для мене правильну школу і подбає про все. На жаль, була тривала затримка з моєю студентською візою в американському консульстві в Гонконзі. Фактично, я не отримував візу до тих пір, поки не розпочався уже новий семестр. Я запитав: «Господи, чи діє тут принцип: краще пізно, ніж ніколи?».

Я б здався, якби Господь так ясно не показав мені, що це була Його воля. Під час мого очікування було багато випадків, коли люди намагалися відмовити мене від шляху, який Бог проклав переді мною. Хоча дві церкви влаштували мені прощальний вечір, ніхто насправді не підтримував ідею моєї поїздки до Америки для вивчення Біблії.

Мої батьки намагалися переконати мене вивчати щось інше, а не Біблію. Навіть американський місіонер сказав мені, що, на його думку, я, ймовірно, залишуся в Америці, а не повернуся після навчання до Гонконгу. Багато китайських християн також застерігали мене від американського лібералізму. Єдина людина, яка заохочувала мене поїхати, був лідер моєї молодіжної групи, але він заохочував мене з іншої причини. Він сказав, що Америка дасть мені кращі можливості для мого майбутнього.

4 вересня 1970 року я обідав із другом і розмірковував про затримку моєї студентської візи. Я зателефонував додому, щоб повідомити маму, що обідаю з другом, і щоб вони не чекали на мене. Моя п'ята сестра взяла слухавку і вимагала мого термінового повернення, повідомивши жахливу новину: бабусю насмерть збило таксі. Ця звістка приголомшила мене. З одного боку, я не міг повірити, що це сталося з моєю сім'єю. З іншого боку, я знав, що це, мабуть, причина, через яку Бог затримав мій від'їзд до Америки.

Це сталося: коли я повернувся додому, побачив довгий конверт, що стирчав із нашої поштової скриньки. Це був

лист з американського консульства, у якому повідомлялося, що моя віза була схвалена, і я повинен принести свій паспорт до консульства, щоб її отримати. Я не міг стримати сліз, що котилися по щоках. Довге очікування закінчилося, причина була зрозуміла, і Божа присутність була яскравою! Сльози полегшення, сльози смутку і сльози радості линули з моїх очей і котилися по щоках. Боже, який Ти великий!

27 вересня 1970 року я сів на «джамбо-джет» із 25 доларами в кишені, щоб поїхати до Америки для навчання служінню і розпочати свою нову життєву подорож. І Бог був зі мною весь час! Крім того, той китайський проповідник був абсолютно правий: «Господь не підвів мене жодного разу».

Вінг Вонг служить місіонером у Гонконзі.

Перекладачі Біблії

України

Організація «Перекладачі Біблії України» є мостом між церквою і народами, які не мають Біблії. Наша команда складається з перекладачів Біблії, євангелістів, вчителів грамотності, засновників церков та інших фахівців. Всі ми працюємо для того, щоб побачити життя людей, змінени Словом Божим в кожному народі.

Ми шукаємо нових місіонерів, які готові відповісти на потреби народів, що не мають Біблії. Служіння організації «Перекладачі Біблії України» стартувало в квітні 2014 року. За цей час ми почали в Україні проєкт по роботі з ромським (циганським) народом. Наші співробітники працюють над перекладом Святого Письма на шість ромських діалектів. Зараз надруковані книги Луки, Івана, Дії святих апостолів, Буття, Рут та Йони. Для дітей надруковані «Моя перша Біблія» та книга «Життя Ісуса Христа в ілюстраціях». Наразі продовжується робота по перекладу декількох книг із Старого і Нового Заповітів та іншої літератури.

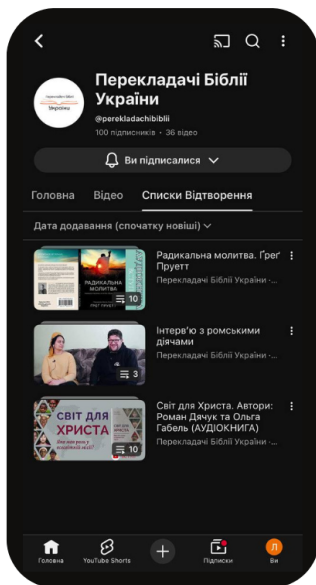
Крім того в співпраці з церквами та іншими організаціями, ми реалізуємо гуманітарні, медичні і освітні проєкти для ромів та українців.

Ми віримо, що **СЛОВО БОЖЕ МОВОЮ СЕРЦЯ ЗМІНЮЄ ЖИТТЯ ЛЮДЕЙ З УСІХ НАРОДІВ.**

ТУТ МОЖНА ЗАМОВИТИ НАШІ КНИГИ

СЛІДКУЙТЕ ЗА НАМИ У СОЦМЕРЕЖАХ,

Instagram

Telegram

YouTube

ПІДТРИМАЙТЕ НАШЕ СЛУЖІННЯ

Картковий рахунок:
5169 3351 0093 2124

PrivatBank

Призначення платежу:
**ДОБРОВІЛЬНІ
ПОЖЕРТВИ**

Перекладачі Біблії

України

ІНШІ КНИГИ ГО “ПБУ”

**"Радикальна
молитва"**
Грег Пруетт

**"Надзвичайне
слухання"**
Грег Пруетт

**"Чи Велике
Доручення все
ще велике?"**
Стів Річардсон

"Світ для Христа"
Роман Дячук,
Ольга Габель

**"Заснування
апостольських
церков"**
Дж. Ді Пейн

Релігійне видання

Редактори:

Девід Емпсон, Емілі Дрейн, Кріс Девелт, Рік Черок

ПОКЛИКАННЯ

42 надихаючі історії міжнародних християнських лідерів
про те, як вони почули Божий поклик

Виконавчий редактор	<i>Роман Дячук</i>
Перекладач	<i>Ірина Дячук</i>
Літературний редактор	<i>Лілія Калин</i>
Технічний редактор	<i>Оксана Крищук</i>
Обкладинка	<i>Андрій Смолянюк</i>

Формат 62x88/16. Ум.-друк. арк. 15,7
Наклад 1000 прим. Зам. № 76

Видано та надруковано:

Місійна книжкова фабрика «Християнське життя»
вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, 43023, Україна. Тел.: +380 50 654 11 11
Свідоцтво Держкомінформу ДК № 529 від 12.07.2001 р.